

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\Kessler Leo\Ocelove klepeta-Leo Kessler.PDB

PDB Name: ocelove klepeta.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.8.2007
Modification Date: 18.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Naskenoval:DaveDino

Přeložil:

BOHUMIL NEUMANN

Leo Kessler: Ocelová klepeta

Vydání první.

Copyright © Charles Whiting 1974, 1986, 2004

Published by arrangement with Spellmount Publishers Ltd.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křižíkova 16, Praha 8. www.baronet.cz

v roce 2006 jako svou 1162. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Claws of Steel vydaného nakladatelstvím

Spellmount Publishers Ltd., Staplehurst, Kent v roce 2004.

Český překlad © 2006 Bohumil Neumann

Přebal a vazba © 2006 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2006 Karel Řepka.

Korektorka Jana Moravcová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: 15 FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 8072149385

BARONET Praha 2006

Leo Kessler

OCELOVÁ KLEPETA

Cyklus Válečné lítě

BARONET

„Až dostanete rozkaz, vyrazíte vpřed s nejmohutnější tankovou silou, jaká kdy byla v historii válečnictví nasazena, abyste v obrovských ocelových klepetech zardousili sovětského hada.“

Adolf Hitler v proslovu k německým generálům, květen 1943.

ČÁST PRVNÍ

VELKÝ PLÁN

„Celé Německo je unaveno. Krucinál! Vždyť jsme dokázali vojensky ovládnout polovinu světa! Právě proto musíme být vojensky tvrdí! Německý voják musí být tak tvrdý, aby se vyrovnal dvěma Anglánům, Amíkům nebo Rusákům — a esesák musí být dvojnásob tvrdší než obyčejný voják werhrmachtu!“

Velitel úderného praporu SS Wotan

standartenführer Geier

sturmbannführeru Dodenburgovi,

červen 1943.

KAPITOLA 1

Osobní mercedes v čele konvoje vyjel z Mauerského lesa na silnici do Rastenburgu. Auto okamžitě nabralo rychlost. Po obou stranách silnice pročešával jarní vánek větve starých buků a na rozčeřené hladině Mauerského jezera kouzlil

bílé hřebínky.

Vysocí důstojníci v mercedesech však neměli pro krásy východopruské přírody pochopení. Měli jiné starosti. Červené pruhy na kalhotách uniforem barvy polní šedi svědčily o tom, že muži patří k armádnímu štábu...

Situace na ruské frontě byla vážná. Německá armáda byla u Stalingradu poražena a čtvrt milionu německých vojáků uvízlo v ruské kleci. Teď musí fiihrer rozhodnout, co dál. A musí to udělat rychle, protože jinak by se mohla celá východní fronta zhroutit pod drtivými údery Rudé armády. Takové nebezpečí nesporně hrozí.

Auto generálplukovníka Modela zastavilo u brány číslo 1 před vchodem do speciálního prostoru „Vlčího doupěte". Strážný SS odměřeně zasalutoval. Třebaže byl tenhle červenolící generál s monoklem zasazeným do pravého oka dobře na velitelství znám, strážný trval na předložení dokladů. Model si tiše zanádal a podal doklady mohutnému důstojníkovi, který tu měl službu. Pak upřel zraky přímo před sebe, k temným obrysům budov hlavního stanu skrývajících se v lese. Jakpak kdysi generál Jodl tohle místo pojmenoval? Napůl klášter, napůl koncentrák? Tahle charakteristika tedy sedí!

Mohutný důstojník SS byl s předloženými dokumenty spokojen, postavil se do pozoru a dal pokyn strážnému, aby zvedl červenobílou závoru. Generálplukovník Model mohl jet dál. Ostatní maskované mercedesy také. Model si kysele pomyslel, že kdyby někdo na tenhle konvoj shodil bombu, znamenalo by to konec německé armády. Byli tu totiž všichni její klíčoví velitelé: Manstein, Guderian a Hoth. Dorazili sem z celé rozsáhlé východní fronty, aby vyslechli, co pro ně naplánoval bývalý kaprál bavorské pěchoty.

Šanci na to, aby sem byla nějaká bomba svržena, mají ale nepřátelé pramalou, říkal si v duchu Model. Třebaže Angláni už disponují takovými letadly, která sem jsou schopna doletět... Nízké betonové budovy s rovnými střechami maskovanými jako zahrady byly perfektně ukryty pod vysokými, rozložitými buky. Ze vzduchu je nebylo možné objevit. A pokud jde o pozemní útok „Vlčí doupě" bylo před vnějším světem hermeticky uzavřeno několika pásy minových polí a cestami se zátarasy, hájenými elitní divizí Tělesná standarta. Model musel uznat, že všechno to, co se říkalo o fiihrerovi a jeho ochraně, je pravda. Ani Rusákům, ani Anglánům by nestačila celá jejich armáda, kdyby chtěli tohle místo dobýt...

O několik okamžiků později konvoj minul poslední zátaras, za kterým se divoce proháněl Hitlerův oblíbený vlčák Blondi, připravený na každou nevíтанou návštěvu zaútočit. Říkalo se o něm, že s oblibou jde chlapům po genitáliích... To už konvoj byl před osobní fiihrerovou ubikací, kde se dnes měla konat velice důležitá porada.

Ve dveřích je uvítal generál Jodl, fiihrerův náčelník štábu. Jeho bledý obličej byl jako vždycky upjatý... Generál uvedl přichozí do mapové místnosti, kde na velkém dubovém stole ležely přichystané přísně tajné vojenské mapy.

„Můžete se posadit, pánové," řekl a ukázal na vyso

ké dřevěné židle rozestavené kolem stolu. „Ovšem... nekouřit! Ve vůdcově přítomnosti nekouřit! Pamatujte na to, Guderiane!" Sekl přitom očima po generálplukovníku Guderianovi, otci bleskové války. Ostatní důstojníci se uctivě usmáli, protože věděli, jak tenhle temperamentní tankový velitel rád vykuřuje laciné desetifetenikové doutníky.

„Můžete si posloužit," pokračoval Jodl a ukázal na stolek s lahve. „Nalijte si! Pokud jste taky stoupenci bylinkových čajů jako fiihrer, tak prosím, tamhle je máte! Není tu ovšem nic silnějšího, to se vám omlouvám, ale to přijde až později. Ačkoliv bylo by možné. ..." nedopověděl.

Do řeči mu skočil Model:

„Jodle, tyhle úvodní řeči známe! Hlavně nás ještě před fiihrerovým příchodem informujte! Krucinál, snad je vám jasné, že nemůžeme vypadat jako pitomečkové!"

V Jodlových vybledlých prohnaných očích zablesklo.

„Můžu vám říct jen tohle: Vy, Modele a vy, Hoth a samozřejmě i vy, pane polní maršále Mansteine," dodal uctivě, když pohlédl na třetího muže, „dostanete největší úkol za své vojenské kariéry. To, co pro vás fiihrer přichystal, bude.

„Pánové," přerušil ho ostrý hlas polního maršála Keitela, „přichází fiihrer!"

Všichni se okamžitě vypjali do pozoru jako mladí rekruti, které poprvé seřval poddůstojník.

Keitel s obličejem jako vždy nepříjemně zkamenělým držel otevřené dveře, aby Adolf Hitler mohl vstoupit. Pak přešel očima ztuhlé důstojníky a vyštkl: „Heil Hitler!"

„Heil Hitler!" Hrstka mužů, která v posledních třech letech prakticky rozhodovala o vojenském osudu Německa, hlasitě pozdrav opětovala s předpisově vztyčenými pravačkami. Hitler se teatrálně zastavil a pak na každého z přítomných na okamžik upřel pronikavý pohled hypnotických očí. Zíral do těch tvrdých vojáckých tváří, jako by doufal, že v nich najde odpověď na otázku, kterou zná jen on sám.

Stáli tu před ním:

Polní mašál Erich von Manstein, prohnaný a cynický chlap, pravděpodobně napůl Žid (dokonce se říkalo, že se původně jmenoval von Lewinski).

Heinz Guderian, neohrabaný, ale skvělý důstojník. Kdysi s ním měl Hitler jisté problémy, ale v současné době se bez něj nedokázal obejít.

Generál Walther Model, obtloustlý pijan, nicméně mistr obranné taktiky.

A generál Herrmann Hoth, vyrovnaně působící šedovlasý muž, jemuž byla svěřena největší tanková armáda, jaká kdy byla nasazena do boje.

Hitler všechny ty tváře přešel očima. A potom nevzrušeně prohodil:

„Pánové, můžete se posadit."

Několik okamžiků počkal a jakmile se důstojníci na tvrdých, vysokých židlích usadili, přešel hned k věci:

„Pánové, já vím, na co teď právě myslíte. Utrpěli jsme několik neúspěchů u Stalingradu, to si musíme připustit. Někdo si tudíž může pomyslet, že bychom měli přejít do defenzivy."

Tázavým zrakem přešel přítomné, jako kdyby od nich očekával souhlas. Nikdo však nereagoval, dokonce i Guderian

držel jazyk za zuby a mlčky upíral bystré oči na mapy, které tu před ním ležely. Hitler tedy pokračoval:

„Jenže my nepřejdeme do defenzivy! To by se bolševikům hodilo... Já ovšem nemám v úmyslu hrát nějakou roli, kterou mi přisoudila židovská klika ovládající sovětské Rusko. Ne, to neudělám!"

Odmlčel se a poté se sveřepým výrazem ve tváři nasadil svůj oblíbený agresivní tón, který používal při sjezdech nacistické strany v Norimberku:

„Pánové, jsem hrdý na to, co vám mohu oznámit. Nacionálně socialistické Německo se nespokojí s tím, co za posledních osmnáct měsíců v Rusku dobylo. Nacionálně socialistické Německo totiž bude pokračovat v útoku!" A sevřenou pěstí udeřil do desky stolu. „Během tří měsíců počínaje prvními dny července 1943 dají se vaše armády znovu na pochod k východu! A bude to pochod ke konečnému vítězství!"

Navzdory tomu, že přítomní mohli jako zkušení vojáci očekávat jakékoliv rozhodnutí, byli všichni tímto Hitlerovým proslovem překvapeni. Mansteinova obvykle lehce unuděná tvář se protáhla, jako kdyby po ní přejela neviditelná dlaň.

Hitler se pousmál. Potěšilo ho to, jaký efekt jeho slova vyvolala. Pak ale znovu zvažněl:

„Pánové, během tohoto léta přejdou dvě velké německé armády do ofenzivy, která bude mít rozhodující důležitost. A výsledkem musí být konečný úspěch. Tyto armády dostanou nejlepší jednotky, nejlepší zbraně a nejlepší munici, jakou jim nacionálně socialistické Německo může obstarat. Což znamená, že tyto nejlepší jednotky s nejlepšími zbraněmi a municí budou tím nejlepším na světě."

Führerovy temné oči hořely jakýmsi vnitřním plamenem:

„Naše vítězství u Kurska se stane pro celý svět pojmem!"

„Kursk," řekl si sám pro sebe Model. „Tak to je to, oč jde."

Hitler se nadechl a vzápětí všem pokynul, aby se podívali na mapy. Generálové odsouvali židle, aby tak lépe na mapy dohlédli.

Hitler pokračoval:

„Jak vidíte, bolševici udělali do naší fronty kolem Kurska velký průlom. Tento jejich průnik představuje pro naši celou východní frontu smrtelné nebezpečí.

Odtud by Rusové mohli začít svou letní ofenzivu a rozštěpit tak naše síly."

Generálové, sklonění nad velkou mapou, souhlasně přikyvovali. Ačkoliv v minulosti s bývalým kaprálem často v otázkách strategie tiše nesouhlasili, považovali teď jeho úsudek o situaci u Kurska za správný. Německým armádám tam skutečně hrozilo nebezpečí.

Hitler se znovu ujal slova:

„Jestliže dokážeme zaútočit jako první, bude to znamenat nejen oslabení bolševické ofenzivy a ochranu naší vlastní fronty, ale i zásah do nepřátelského týlu. Po našem neúspěchu u Stalingradu Rusové neočekávají, že jsme ofenzivy schopni. O tom jsem přesvědčen. Takže my je opravdu překvapíme."

„Ale, můj vůdce," ozval se generál Model, který nečekal, až si někdo jiný vezme slovo, „kde na to sebereme vojáky?"

Hitler se na něj vítězně podíval:

„Tuhle otázku jsem od vás, Modele, čekal." A obrátil se na náčelníka štábu Jodla: „Pokud ještě někdo další pochybuje o tom, že máme zdroje, ze kterých můžeme svou armádu doplnit, bude snad Jodl tak laskav a podá patřičné informace."

Generál Model zrudl, ale nic už neřekl. Pozornost všech se upřela na Jodla.

Ten byl ve svém žílu. Byl to důstojník, který nehledal své štěstí na frontě. Jeho domovem byl štáb, kde se lidská složka redukovala na sérii čísel a grafů. S chutí se teď ujal slova:

„Pánové! Od dob Stalingradu jsme vytvořili největší vojenské síly, jaké kdy wehrmacht dal dohromady. V první linii bude nasazeno do útoku padesát divizí, z toho šestnáct tankových a motorizovaných. V těchto divizích bude devět set tisíc vojáků s tisícem děl a třemi tisíci tanků. Tyto jednotky budou podporovány dvěma tisíci letadel. Dalších dvacet divizí bude v záloze. Ty budou složeny z..." Jodl dál z paměti všechno vypočítával a ani přitom nemusel nahlédnout do svých poznámek. Jeho kolegové generálové naslouchali jeho výkladu s rostoucími obavami. „Ve stručnosti řečeno, pánové," uzavřel Jodl svůj brilantní výklad o zdrojích potřebných k chystanému útoku, „pracující nacionálně socialistického Německa pro vás vytvořili ty nejmocnější zbraně a dávají je do vašich rukou u vědomí toho, že německý generální štáb při jejich využití neselže."

Pak Jodl zmlkl a dal generálům čas na to, aby si význam jeho slov mohli zažít. Čísla, která teď slyšeli, byla ohromující a generálové věděli, že tyto zdroje prostě neexistují.

Pak Modelovi z pravého oka skoro vypadl monokl, když generál vydechl:

„Můj bože, Jodle..." Informace, kterou si vyslechl, ho šokovala natolik, že v téhle chvíli zapomněl na führerovu přítomnost. „Kde, proboha, takové množství vojáků seženete?"

„Já vám to řeknu, generálplukovníku," vyjel ostře Hitler. „Tím zdrojem bude obětavost a vůle po vítězství našich německých soukmenovců. Ti jsou ochotni při mizerných potravinových dávkách dřít osmnáct hodin denně, snášet teroristické nálety angloamerických leteckých gangsterů a posílat své sedmnáctileté syny do války, aby velké Německo dosáhlo velkého vítězství." Führerův hlas nabíral na síle, patka tmavých vlasů mu padala do čela a v koutcích úst se objevovaly chomáčky pěny. „Pro vás byla bitva u Stalingradu porážka, pro mne je to jistý druh vítězství. Ano vítězství!"

Vyzývavě se rozhlédl. Pak pokračoval:

„Neboť Stalingrad dal náš národ dohromady! I ti dekadentní Angličani se teprve po Dunkerque dali pod tím svým věčně ožralým židovským čuňákem Churchillem dohromady! Stalingrad za mnou semknul Německo. Teď německý lid plně chápe význam slov jít dál a nefňukat, jak jsme si to říkali už za minulé války. Náš lid je teď odhodlán vydat poslední zbytek energie a dokonce i krve do boje za přežití. Moji soukmenovci musí pochopit, co znamená vítězství

Německa v boji u Kurska!"

Znovu zařal pěst a vztekle bouchl do stolu. Tón jeho hlasu, který v sobě nezapřel rakouskou dikci, se změnil téměř v hysterický jekot, který generály děsil:

„Naše tanky budou soustředěny ve dvou velkých armádách po obou stranách kurského oblouku. Vy, Modele, na severu dostanete 9. armádu. Vy, Hothe, 4. tankovou armádu na jihu. A abyste věděl, Hothe, tím vám svěřuji svou tankovou elitu: tankové divize SS." A Hitlerovy temné oči se vpily do očí bělovlasého velitele tankových armád...

„Velice si tě ctí vážím, můj vůdce," řekl rychle generál. „Jsem si jist, že..."

Další jeho slova už ale Hitler neposlouchal. Rozepjal paže a zahřimal:

„Až dostanete rozkaz, tak vy, Modele, a vy, Hothe, vyrazíte vpřed s nejmohutnější tankovou silou, jaká kdy byla v historii válečnictví nasazena. Zastihnete bolševiky naprosto nepřipravené. Vrazíte mezi ně s našimi tanky..." Potom až dosud rozpjatými pažemi tleskl a dodal: „...abyste v obrovských..." chvíli horečně hledal správný termín, než vykřikl: „...ocelových klepetech zardousili sovětského hada."

KAPITOLA 2

Scharfuhrer Schulze z úderného praporu SS Wotan vypustil jeden ze svých proslavených pšouků. Byl to zvuk dlouhý, ale nikoliv nemuzikální. Ostatní poddůstojníci z 1. roty, kteří se ve vysoké uschlé trávě rozložili kolem svého velitele Dodenburga, aby vyslechli jeho výklad o novém tanku typu Tiger, se cítili stejně znuděně jako Schulze. Proto taky reagovali na jeho zvukový projev jen vlažným zasmáním. Byl horký Červnový den.

Sprýmař 1. roty Schulze nebyl jejich nedocenením nijak zklamán. Jak tu tak spokojeně seděl a pozoroval mouchy, které kolem bučely, cítil se dokonale šťastně. Jejich prapor nebyl po celou dobu tří měsíců nasazen do akce. A Waltraut, manželka místního nacistického pohlavára kreisleitera Schmeera, dělala ty nejlepší řízky v celém Vestfálsku.... Zadarmo to ovšem nebylo. Schulze musel řízky kompenzovat svými výkony. Služka Schmeerových se jmenovala Heidi a měla tak užasnu ňadra, že si přímo říkala o hýčkání. Takže Schulze toho měl ve svých sedmadvaceti letech dost na práci.

Ted' si zešíroka zívá a poctivě se snažil soustředit na Wlitolův výklad o novém tanku:

„Ti, kteří měli to štěstí a sloužili s praporem v Rusku..." kývl velitel směrem, kde seděl hauptscharfuhrer Motzger, „si jistě vzpomenou na to, že náš tank typu Mink IV s dělem 75mm nebyl důstojným soupeřem FUnáckého T34. Tomu se granáty od krytu odrážely jako golfové míčky."

Dodenburg si otřel pot, který se mu řinul po opálených tvářích. Při téhle nepříjemné vzpomínce se velitel mimoděk zachmuřil, ale pak rychle dodal:

„Ted' to ale s novým tankem bude jiná situace." A významně zařukal na náčrt tanku, který byl připíchnutý na tabuli za ním. „Dělo ráže 88mm, které je na typu Mark VI, označovaném jako Tiger, je nejlepší dělo na světě a nový tank bude dodáván s municí, která by stačila na celou ruskou tankovou brigádu. Bude to dvaadvadesát střel ráže 88mm a pět tisíc sedm set nábojů pro dva kulometry. Jeden kulomet bude umístěn ve věži tanku a druhý dole vedle řidiče."

Potom se Dodenburg odmlčel a posunul si z čela čepici se smrtíhlavem. Odhalily se tak vlasy vybělené sluncem.

„Až nadejde čas a začnou se k nám tanky z fabriky dodávat, budete se sami o všem moci přesvědčit. Zatím se ale musíte spokojit s tím, co vás chce naučit."

„No jo, to je fakt," komentoval to Schulze, který si byl vědom výjimečnosti svého postavení u praporu. Jako jediný z nedůstojnických řad byl nositelem Rytířského kříže, a to mu přinášelo jistá privilegia. Ted' se ušklíbl: „Teda já vám řeknu, sturmbannfuhrere, momentálně by tak bodnul tuplák pěnivého piva! Mám hubu vyprahlou, jako kdybych stál v čekárně třetí třídy na hamburském nádraží."

Na zdůraznění svých slov si mlsně olízl rty a tázavě se na svého velitele zahleděl.

Mladý, urostlý sturmbannfuhrer se jen usmál. Pak bez jakéhokoliv hněvu prohodil:

„Typický Schulze! Pořád myslí jen na blbiny. Vy jste tu, Schulze, zlenivě! Vestfálsko vás zkazilo. Máte tu moc piva a moc řízků! A bůhví, co s vámi bude, až budete muset zase bojovat proti Ivanům."

„Já vím, co bude, sturmbannfuhrere," zahlaholil Schulze. „Já jen otevřu tu svou hubu a na Ivany dejchnu. Ten vyprahlej dech je spálí jako plamenomet."

Hauptscharfuhrer Metzger se na něj vztekle podíval a potichu zabručel:

„Mysli si, že si může všechno dovolit. A to jen proto, že má na krku nějakéj blbej přívěsek."

Dodenburg si toho nevšímal. Přejel očima po rozpálených obličejích poddůstojníků, kteří tu před ním seděli ve vyschlé trávě, a pak řekl:

„Tak, hrdinové! Pro dnešek končíme. To stačilo."

Metzger se rychle postavil. Trebaže byl horký červen, poddůstojník byl oblečený tak, jako by měl jít na přehlídku u příležitosti fuhrerových narozenin. Jeho dmoucí se hrud' byla doslova pokryta stužkami medailí a vyznamenání, z ramene mu splyvaly šňůrky označující vynikajícího střelce. Zařval:

„Skupino, pozor!" Zdálo se, že snad musí být od ostatních nejmíň kilometr daleko, a tak je třeba hulákat. Rázně zasalutoval a zaječel stejně hlasitě jako před chvílí tentokrát na Dodenburga: „Dovolíte dát rozchod?"

Sturmbannfuhrer se ležerně prsty dotkl okraje čapky:

„Souhlas, Metzgere! Dejte chlapům rozchod!"

Dodenburg a Schulze se zvolna vydali ke svým ubikacím, k domkům ve stínu starobylé gotické katedrály v Paderbornu. V uctivé vzdálenosti za nimi je následovali mladší poddůstojníci, jako by si netroufali překážet v debatě dvou mužů, kteří společně bojovali už od roku 1939.

„Co s tím budeme dělat?" zeptal se Schulze, když si byl jist, že ho nikdo z ostatních už nemůže slyšet.

„A s čím, vy dobrodruhu?" reagoval pobaveně Dodenburg.

„No... s tím novým tankem a těma dalšíma věcmá."

Dodenburg pokrčil rameny:

„Prostě dostaneme nový tank. A to je všechno."

Schulze však neodbytně pokračoval:

„Každý ví, že jsme považováni za führerovu údernou brigádu. Když to někde hoří, tak tam šoupnou nás."

„Máte pravdu jako vždycky, Schulze."

Schulze ignoroval ironii ve velitelově hlasu a čekal. Dodenburg skutečně pokračoval:

„Ale kdybyste si udělal čas a někdy se podíval do novin a nevěnoval každou volnou chvíli krásné paní kreisleiterové Schmeerové, eventuálně i něčemu dalšímu, o čemž nechci nic vědět, tak byste zjistil, že v tomhle okamžiku Německo neskylá žádnou velkou slávu. Zvláště ne na východní frontě. Generál Bláto momentálně vyhrál nad generálem Mrazem a na frontě se v téhle chvíli nic nemůže hnout."

Schulze se odhodlal k další otázce:

„A kdy teda přijdou ty naše úspěchy?"

„Nač ten spěch, Schulze? Vy mě udivujete! Nikdy mě nenapadlo, že tolik stojíte o slávu," zažertoval sturmbannführer.

„Já že stojím o slávu?" ohradil se uražený Hamburčan. „Já mám prostě na věci nos..." A obrovským ukazovákem si přešel nad silnými rty. „Dejte na mě, veliteli! Čas běží. Při své poslední dovolené jsem byl v Barmbeku, kde bydlí můj táta. Z té čtvrti toho teda už moc nezbylo. Angláci to tam rozflákali a navzdory našim statečným hochům z luftwaffe nemíní přestat."

„Führer o tom všem ví. On si s těmi podělanými Anglany poradí, tomu věřte!" Tohle pronesl Metzger, který se k nim připojil. Pod paží důležitě svíral srolovaný náčrt nového typu tanku. Při Schulzeho poznámce o ničení rodného města Dodenburg zvažněl a okamžitě přikývl na to, co řekl Metzger. Pak pomalu pronesl:

„Ano, Metzgere, máte pravdu. Na Führera se můžeme ve všem spolehnout."

Kráčeli po dlažbě katedrálního náměstí. Schulze mlčel. Všiml si, že Dodenburgovou tvář se mihla nejistota.

„Jo, kamaráde," pomyslel si na velitelovu adresu, „nakonec ti taky dojde, že ti zatracení Amíci a Angláci nás úplně rozmlátí. Je to tak, sturmbannführere von Dodenburgu..."

Sturmbannführer von Dodenburg krácel pomalu k budově evakuované školy. Ta byla před třemi měsíci, hned po příchodu německé armády do tohoto provinčního katolického města, přeměněna na důstojnické kasino. Bylo docela příjemné procházet se ve stínu dvou katedrálních věží a naslouchat vyzvánění zvonů, ale Dodenburg se nemohl zbavit tísnivého pocitu, který se ho zmocnil po Schulzeho poznámce o bombardování.

On měl ten Schulze pravdu, samozřejmě! Vlast tvrdě sužovali nepřátelští letečtí gangsteři. Milovaný Berlín v posledních měsících taky trpěl a Dodenburgův starý otec se — nikoliv z vlastní vůle — musel vrátit na svůj statek ve Východním Prusku. Tam se okamžitě postavil do čela domobrany, která měla bojovat proti eventuálnímu zatím ovšem ještě málo pravděpodobnému útoku Rusů. Nálety však nebyly to nejdůležitější, s čím si teď Dodenburg dělal starosti. Problematictější byla všeobecná nálada, která v Německu panovala. Ta se totiž od dob, kdy se prapor před dvěma lety hrdě vydal na své tažení do Ruska, naprosto změnila.

Jako by v ovzduší bylo cosi zoufalého a hektického zároveň. Civilové se oddávali svým pochybným radovánkám, jako kdyby na každého z nich číhala za každým rohem smrt.

Najednou si Dodenburg vzpomněl na ženu, s kterou se potkal na večírku, když trávil v Berlíně dovolenou. Nejdřív se mu vybavily její tmavé, jednoduché šaty. Tehdy bylo zakázáno nosit černé oblečení, ale ta tmavá barva jasně naznačovala, že jde o válečnou vdovu. Bylo jich mezi německými ženami takových dost, které dávaly najevo svůj osobní postoj: žijí jen pro konečné vítězství. Seděli spolu tehdy u jednoho stolu, a když začal působit alkohol, ucítil Dodenburg na své noze jemné, takřka pavoucí doteky. Dvakrát se poodsunul, říkal si, že společnice prostě jen není zvyklá na alkohol. Ona ale nepřestávala. Její pohyby byly stále dotěrnější, a když všichni kolem začali zpívat, snažila se Dodenburgovi rozepnout kalhoty. Uvědomil si, že jde o zkušenou ženu, která usiluje o jediné: jde za rozkoší. O půldruhé hodiny později se ocitl v jejím bytě. Ležel nahý na manželské posteli a opilá hostitelka se snažila svléknout si prádlo. Během noci se několikrát takřka hystericky rozesmála a zalykavě vyprávěla:

„Toho prvního zabili v Polsku v roce 1939. Za to byl Železný kříž 2. třídy. Druhého to roztrhalo na kusy v Porúří. Za to byl kříž Za válečnou službu 1. třídy. Pořád se ty metály vylepšovaly. A co jsem z toho měla? Jenom tyhlety ozdůbky." Tohle ovšem nebyla jediná osoba, s kterou se během své čtrnáctidenní berlínské dovolené setkal. Měl co do činění i s různými šejdiři na černém trhu, se šmelináři, s všelijakými týlovými krysami, které rejdlily na svém soukromém písčátku a zdárně provozovaly ničemné obchody. Ti všichni se báli jediného: že by je snad někdo poslal na východní frontu.

Z úvah ho teď vytrhl dívčí hlas:

„Haló! Sturmbannführere Dodenburgu, jak se máte?"

Překvapeně se otočil.

Volala na něj Karin Schmeerová, dcera místního kreisleitera, nacistického pohlavára. Měla na sobě černobílou uniformu Svazu německých dívek, což byla obdoba chlapecké Hitlerjugend.

Modré oči jí dychtivě zářily. Na zádech sice nesla školní brašnu s učebnicemi, ale její postava rozhodně nebudila dojem nedorostlé školačky. Karin byla vysoká, urostlá, pod bílou blůzkou se jí rýsovala pevná ňadra a i její opálené nohy byly pěkně tvarované.

„A to jste vy?" usmál se nenuceně Dodenburg. „Jdete ze školy?"

„Ne. Byla jsem na besedě naší dívčí organizace. Ta lesba naše skupinová vedoucí nám vykládala o antikoncepci."

Karin si pohrdavě odfíkla. „Co ta ženská o tom může vědět?"

Dodenburg zavrtěl hlavou:

„A kde vy jste, Karin, ve svém věku, k něčemu takovému přišla?"

„Vždyť už je mi skoro šestnáct! V Indii už bych teď byla matkou. Možná dokonce dvojnásobnou," řekla nevzrušeně a vypjala hrud. „To byste koukal, kdybyste jen tušil, co všechno už vím."

Přimhouřila oči a přes dlouhé řasy vrhla na Dodenburga pohled, o kterém se zřejmě domnívala, že je svádívý.

Sturmabführer se navzdory své předchozí špatné náladě musel znovu pousmát.

„No, já si myslím, že to tuším, Karin," podotkl a při odchodu se lehce prsty dotkl své čepice. „Pozdravujte svého otce pana kreisleitera!"

Vysekla pukrle a nabídla tak Dodenburgovi pohled do temné prohlubně mezi řadry. Pak vykročila a při chůzi provokativně, rozhodně ne jako školačka, pohupovala boky.

Velící důstojník praporu Wotan seděl uprostřed důstojnického klubu na jezdeckém sedle, upraveném jako křeslo.

Nohama v dokonalých vysokých jezdeckých botách vztekla podupával a rytmicky pošvihával bičikem. Přesně v téhle situaci ho zastihl přicházející Dodenburg.

„To jste vy, Dodenburgu?!" zaskřehotal mu velitel Geier vstříc svým nenapodobitelným prušáckým hlasem. A vzápětí si navyklým pohybem vmáčkl hlouběji na oko monokl, čímž ještě víc vynikl jeho obrovitý nos, odpovídající jeho jménu, které docela dobře mohlo být přezdívkou: Geier, tedy Sup. „Chcete se na něco podívat?"

„O co jde?"

„O tohle." S lehkostí důstojníka kavalerie, jímž před kariéristickým vstupem do Himmlerových Zbraní SS opravdu byl, vyskočil Geier z jezdeckého sedla a udělal k Dodenburgovi pár kroků. „Tohle je hlášení toho zatraceného blázna Hortena, co se v minulém měsíci stal zástupcem velitele 2. roty Schwarze. Nejen že měl ten idiotský nápad navštívit se svými vojáky to zatracené antropologické muzeum v Berlíně, což udělal bez mého dovolení! On je dokonce natolik opovázlivý, že mi o tom napsal hlášení!"

Geier vztekla švihl bičikem po lejtrech na stole. Pak pokračoval:

„Tady se můžete dočíst všechno o diferencí holenní kosti u Židů a Árijců. A podobné blbosti... Jak jsem se dověděl, naši vojáci trávili v Berlíně čas přeměřováním délky židovských předkožek a zabývali se podobnými dalšími pitomostmi." Velitel se musel odmlčet, protože se vzteky přímo zalykal.

Dodenburg stěží potlačil úsměv. Pak nezúčastněně pronesl:

„Byly vydány pokyny od reichsführera Himmlera. Jednotky mají být instruovány ohledně základních detailů týkajících se německé rasové nadřazenosti."

„Rasová nadřazenost," procedil mezi zuby pohrdavě Geier. „Co si, sakra, Himmler myslí, že tu děláme? Ze tu školíme studentky, co teprve před nedávném vypadli z lavic? Nejsme snad vojenská instituce, která má naučit chlapy uhýbat střelám? A takový střele je fuk, jestli má chlap, na kterýho míří, předkožku třeba metr dlouhou, anebo o ni díky nějakému rabínovi přišel!"

Sturmabführer Dodenburg usoudil, že bude lepší na takovýhle proslov nereagovat. Když standartenführer Geier zuřil, nedal se zastavit. A on byl vzteky bez sebe vždycky, když byla v sázce reputace jeho milovaného Wotanu. A to teď podle jeho názoru díky návštěvě muzea, byla.

Geier švihl bičikem o botu a vykročil k velkému francouzskému oknu. Pak se ale zastavil a zamířil špičkou bičíku na Dodenburga.

„Všechno to má svou logiku, chápete? Prapor ztratil to, čemu se říká šmrnc. Vojáci nežijí ve srabu, nemají hlad, dokonce ani po nich nestřílejí Rusáci. A tak se tu všechno postupně rozkládá. V minulém roce touhle dobou vojáci slídili v zákopech jako psi, aby něco našli k jídlu. Když byla zima a masové konzervy docházely, leckdo se neštilil obstarat si kus fláky jinak." Velitel vrhl na Dodenburga zachmuřený pohled.

Ten věděl, co má Geier na mysli. Když v minulé zimě při nešťastném kubánském tažení hladověli, byly v divizi, která nedostala přiděl potravin, hlášeny tři případy kanibalismu. Tehdy Schulze pochmurně zavtipkoval, že by bylo nejlepší dát do hrachovky oba dva kuchaře, když už tedy záně koně nemají.

„Ti chlapi tady zchoulostivěli, Dodenburgu. Já to lak nemůžu nechat. Válka jednou skončí a já chci být generál jako můj otec. A ti zelenáci mi cestu ke generálským distinkcím musí zajistit, ať se jim to líbí nebo ne."

„Jsou unaveni, standartenführere," poznamenal opatrně Dodenburg.

„Ale já vím, že ano," vyštěkl Geier. „Celé Německo je unaveno. Kručinál! Vždyť jsme dokázali vojensky ovládnout polovinu světa!" A ukázal bičikem na Dodenburga, jako by ho obžalovával. Právě proto musíme být vojensky tvrdí! Německý voják musí být tak tvrdý, aby se vyrovnal dvěma Anglům, Amíkům něho Rusákům a esesák musí být dvojnásob tvrdší než obyčejný voják werhmachtu! My jsme přece elita národa! Je to tak?"

Na jeho nehezke tváři se objevil cynický škleb a Dodenburg mohl jen tušit, co si teď velitel myslí.

Zbraně SS to byl ten nejvhodnější způsob, jak stoupat po žebříku hodností. Geierovi byla cizí posvátnost věci nacionálního socialismu. V důstojnickém klubu se často chvástal: „V životě jsem nikdy nešel k volbám. Od té doby, co jsem vyšel ze školy, nečtu nic jiného než armádní hlášení. A nemám zájem o nic jiného než o ty zatracené generálské distinkce."

Ted' se Dodenburg váhavě zeptal:

„Myslíte si, že nás brzy znovu pošlou na frontu?" Měl strach, aby velitel znovu nespustil svůj hrozný příval slov.

„Ano. Myslím, že ano. Aspoň tomu nasvědčuje to, co dneska přišlo z divize. Je to pro nás zřejmě na spadnutí."

„A kam to bude?"

Geier pokrčil rameny:

„Nevím, ale bude to na východ. Zase k těm krvelačným Ivanům." Zachmuřeně se otočil k oknu zády a šel zpátky ke stolu. „Jenže vojáci na to nejsou připraveni. To nejsou stejní chlapi jako ti, s kterými jsem šli do Ruska poprvé. Chybí jim ten správný duch." Pak se vyzývavě zahleděl Dodenburgovi přímo do očí: „Ale já jim ho dodám! I kdybych ho měl

do nich natlouct!"

Třískl bičíkem o desku stolu.

„Krucínál," zařval potom, „jestli půjde prapor na východ, bude z něj ta nejskvělejší jednotka z celé armády. A teď poslouchejte, řeknu vám, jaký mám plán, co uděláme, až sem přijdou ty nové tanky...!"

KAPITOLA 3

Velitel pluku standartenfuhrer Geier a sturmbannfuhrer Dodenburg nebyli z veteránů praporu Wotan jediní, koho situace v Německu znepokojovala. Dalším z řady nespokojených byl hauptscharfuhrer Metzger, a to proto, že jeho blondatá sexuchtivá žena Loře ho po ročním odloučení, které Metzger prožil v Rusku, nepřijala zrovna podle jeho představ. Když se před časem připravoval na dovolenou do Německa, chvástal se před svými kamarády poddůstojníky:

„Vlezu do bytu, odhodím batoh a řeknu ženě, že by bylo dobrý, kdyby se podívala, jak vypadá podlaha, protože v dalších dnech se bude koukat jenom ke stropu. Jsem tak nadřžený, že bych při vykročení mohl porazit i stůl."

Jenže věci se měly jinak, třebaže Loře byla ochotná u prvních osmačtyřicet hodin strávit k Metzgerově spokojenosti v pronajatém bytě na staré, důkladné, mosazné posteli. Na ním visel obraz Ježíše s apoštoly, kteří hleděli na jejich upoceně dovádění svatýma, pohoršenýma očima. Loře ale neoplývala nějakou horečnou vášní, která by se dala čekat od ženy, po níž manžel víc než dvanáct měsíců toužil. Když se Metzger snažil dosáhnout pod postel, kde měl kromě zásob prezervativů i bedýnku dobrého vestfálského piva, zahlédl, že Loře zívá. Jako by ji celá ta postelová záležitost nudila.

Když o tom Metzger vykládal kumpánům v hospodě, dodával:

„Tak jsem to s ní dělal každý odpoledne. Ládoval jsem to do ní, tělesnejch šťáv mi ubejvalo, jak jsem mrskal zadkem a připadal jsem si jak ten, co šmídlá na housle. A ona zívala a tvářila se, jako kdybych ji šimral na jejích linejch půlkách."

Vypravěč neoplýval velkou inteligencí, spíš se dalo říct, že je mezi svými kolegy poddůstojníky považován za normálního troubu. Ale i přes nedostatek bystrosti začalo v jeho tupém mozku narůstat podezření, že s tou jeho blondatou buclatou Loře není všechno v pořádku. Když se pak vrátil na frontu a třeba i po několika týdnech při obvyklém popíjení o tom všem uvažoval, nemohl se určitého podezření zbavit.

Po odvelení do Německa se v opilosti kamarádům vyznával:

„Je na tom něco zatraceně divnýho! Taková urostlá a zdravá ženská jako je ona, by to měla chtít každou noc. Tím spíš, že byla tak dlouho bez chlapa. Kdybych ale zjistil, že se ji někdo dostal pod kalhotky, tak bych ho..." Nedopověděl, ale výmluvné gesto vskutku řeznické ruky nenechávalo nikoho na pochybách, co by Metzger takovému chlapovi uřízl. Ne nadarmo jeho jméno v němčině znamenalo „řezník". Rozkurázení rumění kamarádi z poddůstojnického sboru neměli důvod váhat při úvahách, co by asi rozzuřený Metzger mohl tak udělat, kdyby někoho u své ženy načapal.

Hauptscharfuhrer Metzger několikrát zašel domů v poledne, ale vždycky zastihl manželku samotnou, jak v ospalé nudě bloumá neuklizeným bytem. Jednou udělal to, že hned za rohem vystoupil z auta, které ho každé ráno vozilo k útvaru, a potom vydržel několik hodin z protější Hackenschmidtovy trafiky sledovat vlastní byt. Nikdo podezřelý však dovnitř nešel.

Nakonec se uchýlil k tomu, že podplatil drobného šestnáctiletého Itala Maria, kterému se na hlavě blýskaly mastné černé vlasy a v ústech oslnivě bílé zuby.

Dělal tu něco jako domovníka, zatímco jeho rodiče v Paderbornu pracovali jako dělníci ve válečném průmyslu.

Odcházeli denně do továrny a jejich syn od rána do večera zůstával v domě. Metzger ho požádal, aby sledoval Loře a aby okamžitě ohlásil, kdyby se v její blízkosti objevil nějaký muž. Drobný „makarón" se sice úslužně a pečlivě své poslání snažil plnit, ale pořád jaksi neměl, co by hauptscharfuhrerovi mohl ohlásit. Výjimku tvořila informace o mladičkém kaplanovi, který sem jednou dorazil vlastně omylem, protože si myslel, že Loře je katolička.

„Víte co? Ten farář v něčem jede!" vykřikoval dole pod schodištěm mladý Ital, když se Metzger za tmy vracel z hospody. „Faráři jsou přesně na tohle stavěný!" A špinavými prsty naznačoval v obscénním gestu, co si pod svou větou představuje. „Oni přece nemají ženský, a tak jim jde jen o tohle!" A znovu zopakoval své jednoznačné gesto. Jeho divoce zářící temné oči přitom upřeně hleděly na hromotluckého německého poddůstojníka.

Hauptscharfuhrer Metzger ho nevybíravě odsunul z cesty a zachrochtal:

„Abys věděl, ty špinavý makaróne, ti černoprdeláci to vůbec neznají! A když to na ně náhodou přijde, tak si vystačí se svýma pěti prstama! Proto taky mají chlupatý pracky, dlaně... rozumíš. To ví každě, že za takovejch okolností narostou na dlaních chlupy..." A po svém dlouhém proslovu se začal drápat nahoru po schodech.

Právě v tomhle týdnu sem začaly být dodávány první Innky typu Tiger. Příjížděly ze zásobovací stanice Sennelager a vyrobeny byly v továrnách ve Stuttgartu. A hauptscharfuhrer Metzgerovi se podařilo utvrdit se v tom, že jeho podezírání týkající se manželky Lote je správné. Alespoň se mu to tak jevilo. Začalo lo tím, že se jako obvykle setkal s informátorem Mariem v temné chodbě pod schodištěm, aby si od něj vyslechl novinky.

„Nic se nedělo," vyhrkl mladík a dramaticky rozhodil paže. „Nikdo tu nebyl."

Metzger si všiml jeho rozepnutých kalhot a posměšně napodobil špatnou italskou výslovnost němčiny:

„Ty jsi asi měl zrovna rande s pětiprstou vdovou, že je to tak, Mario?"

Mladiček zčervenal a rukou sjel ke kalhotům, aby je zapnul. Metzger zatím stoupal po schodišti a po jeho široké, tupé tváři se rozléval úsměv. Tenhle úsměv ale okamžitě zmizel, když se ozvala Loře. Bylo to ještě před tím, než stačil otevřít dveře do jejího pokoje.

„Než sem vlezeš, očisti si ty své zatracené boty! A odpusť si blbý nápady!"

Metzger něco zabrumlal a otevřel dveře s takovým výrazem, po kterém se obvykle rekruti strachy dokázali úplně

sesypat. Alespoň on to tak vnímal a taky se tím u chlastu před kamarády chlubil.

Jeho buclatá světlovlasá Loře se povalovala na pohovce. Na sobě měla černé prádlo z umělého hedvábí ale bez kalhotek. To asi kvůli tomu vedru, napadlo Metzgera...

„Tak očistil sis boty?" Ani se přitom na něj nepodívala.

„Jo," zařval. „Vydrhnul jsem si i ty hrozný podrážky."

„Nemusíš tak hulákat. Nejsem hluchá." A slastně se protáhla.

Jeho pohled padl na husté temné ochlupení nad bílými stehny.

„A že mě vítáš zrovna takhle?" zavrčel a s chutí si odepjal a odložil pistolový pás.

„Co se ti na tom nelíbí?" Její hlas zněl vyzývavě.

„Chováš se jako kurva za pět marek v bordelu na Reeperbahnu." A snažil se rozepnout si límec. Zápasil se svou blůzou, na které se skvělo vyznamenání, tlustým ukazovákem se dobýval pod knoflík. „Já jsem vyšší poddůstojník v Leibstandarte, proléval jsem krev za vlast, národ a fuhrera a podle toho se taky musím chovat."

„Ty se hlavně chováš podle toho, co chce tvoje břicho," odsekla Loře pohrdavě. „A pak se ještě potřebuješ po mně válet. To je tak všechno, co ta tvá ovarová hlava vymyslí."

„Tak bacha!" vyjekl a zvedl varovně ruku. Nejráději by jí jednu vrazil, ale pak si to rozmyslel. Napadlo ho, jaké to s ní může být večer. A kromě toho bylo na nějaké hádání příliš horko. A tak se spokojil s tím, že se pohodlně usadil do křesla, natáhl nohy a vyštěkl: „Stáhnout boty!"

S povzdechem se k němu obrátila zády a obročmo sevřela jeho pravou nohu. Nabídla mu tak pohled na buclaté pŕlky a jemu se to líbilo. Na okamžik byl v pokušení popleskat ji po těch jejích vlnách, ale pak svůj nápad zavrhl. Zvedl levou nohu a opřel se jí o Lořin zadek. Pak přitlačil. Loře s hekáním stáhla z Metzgerovy nohy vysokou botu a odhodila ji na koberec.

„Teď tu druhou," řekla. „Neopírej se o mě ale takovou silou! Bolí to."

Zamyslel se a řekl si, jak by asi reagovala, kdyby se předtím o ni opřel nějakou důkladnější podešví.

„Tak si přístě natáhni kalhoty, když tě to bez nich bolí! A co kdyby sem náhodou přišel Mario a viděl tě, jak se tu takhle neoblečená válíš na pohovce? Víš přece, jaký mají ti zatracení makaroni chutě! Stačí jim nuilo a vyhecuje je to." Pohrdavě si odfrkl a chvíli o něčem přemýšlel, než pokračoval: „A možná by sem nemusel vlízt zrovna Mario. To je docela dobrý kluk a je to ještě cucák. Ten si zatím vystačí svépomocí. Co kdyby ale třeba... jeho táta? To by hned bylo něco jinýho!"

„Jsi nechutnej," povzdychla si Loře a s hekáním mu stáhla druhou botu. „Všecko, na co jsi schopnej myslet, je jenom tohleto." Obrátila se k němu obličejem a upřela na něj vztekly pohled. Rázným pohybem ruky si upravila černou košilku, z níž vyklouzlo pravé ňadro. „Kde vůbec bereš čas na to, abys mohl plnit své povinnosti v armádě, když v tý své makovici máš jenom pitominy a prasárny — jako třeba to s tím Mariem!" Pohodila dlouhými plavými vlasy a dodala: „Vždyť je mu sotva šestnáct!"

Metzger se ušklíbl:

„Když člověk bojuje někde daleko za svou vlast a je tam dýl jak rok, čeká něco víc než.

Nedokončil svou stížnost, protože se u dveří bytu hlasitě rozdmčel zvonek.

Hauptscharfuhrer vztekle vyletěl:

„Sakra! Kdo to v takhle absolutně nevhodnou dobu může otravovat? Copak tohle je něj akej průchozí bordel nebo něco tomu podobnýho?"

Když však v otevřených dveřích uviděl břichatého kreisleitera Schmeera, okamžitě zmlkl. Schmeer svíral v buclaté, prsteny vyzdobené ruce pokladničku. Jeho zpoceně tváře se nadouvaly jako zadky vestfálských bagounů, které tenhle tlouštík pěstoval, ještě než se ve třiatřicátém stal kreisleiterem.

„Sbirka! Zimní pomoc!" zaječel přichozí na Loře nadšeně a zachrastil pokladničkou. „Dejte nějaký ten feník pro naše chlapce na frontě!" Pak přeskočil očima na Metzgera. „Víte, že jsem si myslel, že nejste doma?"

Loře rychle zmizela uvnitř bytu, aby si vzala aspoň župan. Schmeerova lačná očička nepokrytě sledovala vlnění jejích mohutných boků.

„Tedy, Metzgere," prohodil kreisleiter ledabyle, „kdyby tu byl aspoň kousíček něčeho na prodej, to bych teda měl zájem!" A spiklenecky zamrkal. „To je ale k zbláznění," dodal k tomu jedním dechem, „jak je tenhle červen horkej, co?" Pak se bez okolků nacpal do bytu a rozvalil se do nejbližšího křesla, jehož stará péra zaprotestovala skřípotem. Taková váha pro ně byla zřejmě moc...

Kreisleiter vylovil z kapsy velký hnědý kapesník a oťel si tučné tváře. Pak si postěžoval:

„Už jsem s touhle zatracenou krabicí napochodoval určitě takovejch deset kilometrů! To by mě zajímalo, proč tuhle sbírku nemůžu mít na starosti ti zatracení kluci z Hitlerjugend! To teda fakt nevím!" Otráveně pokrčil rameny: „Tak holt musíme prapor třítat dál my — starý bojovníci!" A významně si olízl suché rty. „Nějak mi vyschlo."

„A co takhle světlý...," ozvala se Loře, která se k nim vrátila a snažila se cudně zahalit do županu. Hned se ale zarazila a zavtipkovala: „A co takhle dát si něco světlýho? Neměl byste chuť?"

„V mém věku?" zasmál se kreisleiter a významně zamrkal na Metzgera. „Na to už nemám léta, to musím ponechat mladším, jako třeba tady Metzgerovi. Pokud teda nemluvíte o světlým pivu!"

„Tak jsi slyšel, ne?" vyštěkla Loře na manžela. „Je horko a panu kreisleiterovi vyschlo v krku!"

Metzgera to všechno nějak vyvedlo z míry. Pořád si nemohl v hlavě dát dohromady, že do jejich obyčejného, ošuntělého bytu v obyčejném činžáku zavítala tak významná návštěva jako sám kreisleiter Schmeer, největší místní pohlavár nacistické strany. Pak vykoktal:

„Samozřejmě..." A zamířil do kuchyně.

„Přec žitný by taky neškodil," zavolal za ním Schmeer. „Třebaže je horko! Abych měl něco i do druhé nohy."

Když se po chvíli Metzger z kuchyně vracel, ještě stačil zahlédnout Schmeerovu buclatou ruku, která hbitě sklouzla z kolena Loře. „Ten hajzl," zabručel si pro sebe Metzger a vzteky skoro pokácel sklínky s kořalkou, které na podnose pokládal na stolek vedle piva.

Kreisleiter Schmeer se tvářil netečně. Nikoho se na nic neptal, prostě sáhl po láhvi piva a hbitě si ji otevřel. Pak ji zvedl a při svém přpitku se obrátil k Loře:

„Na zdraví všech dam! Ať žijou!" Pak se otočil ke zpěněnému zrudlému Metzgerovi: „A taky na vaše zdraví, kamaráde!" K čemuž dodal oblíbenou prűpovídku: „Noc bude studená!" Zhluboka se napil vychlazeného piva a spokojeně řihl: „Tomuhle já říkám kultura! Takovému pivu!" A všechno to zapil kořalkou. „Zdejší domácí paní, to je taky kultura," dodal a rukou znovu zajel k oblému ženskému kolenu.

Hauptscharfuhrer Metzger se snažil potlačit svůj vztek, když se zeptal:

„Jak to myslíte, pane kreisleitere?"

„Vždycky jsem si rád bral na starost ženy našich bojovníků, kteří se bili za fUhrera, vlast a národ," pronesl odměřeně Schmeer. „Dá se to přirovnat ke konání sluhy božího, pastýře, který navštűvuje své ovečky. Když jste byl v Rusku, každý týden jsem se u paní Metzgerové zastavil — a ona mou návštěvu vždy ráda očekávala, že, Loře?"

„Ano, pane kreisleitere," špitla a celá se až zarděla z toho, zejí tak důležitá osoba věnuje svou pozornost.

Metzger si zavile pomyslel:

„Ty hajzle! Jestli měla někoho ráda očekávat, tak jediné mě!" A začalo mu docházet, jak to tu všechno asi bylo. Takže určitě kreisleiter! Ten byl jistě jeden z těch, kdo tu s Loře dováděli! A zatím on, hauptscharfuhrer Metzger, nasazoval svůj život v boji za Velkoněmeckou říši!

Naplnil Schmeerovi další sklínku žitné a po jeho prostoduché tváři se rozlil podlézavý úsměv. V té chvíli ale hauptscharfuhrer Metzger přísahal kreisleiteru Adolfu Schmeerovi věčnou pomstu.

Ruměný kreisleiter Schmeer byl zcela zaujat svým počínáním, když klopýtl a málem vrazil do untersturmfűhrera Schwarzze, velitele 2. rotý Wotanu. Schmeer se právě snažil vyklepat pár mincí z kasičky, kterou předtím plnil při sbírce po domech kolem velké gotické katedrály. Už se sice stmívalo a taky hlava kreisleitera Schmeera nebyla po všech těch skleničkách u Metzgera zrovna jasná — přesto však majitel kasičky drobného důstojníka SS okamžitě poznal.

„Vy jste Schwarz!" vykřikl radostně a chytil untersturmfűhrera za ruku. „Vy jste důstojník z Leibstandarte!"

Schwarzova ruka pevně sevřela dýku, kterou mu osobně věnoval reichsfűhrer Himmler. Důstojník SS v prvním okamžiku spočinul svým pohledem na Schmeerově postavě docela vylekaně. Hned kreisleitera nepoznal a hlavou se mu mihlo podezření, jestli náhodou nejde o nějakého přestrojeného Ivana. Komisně se zeptal:

„Kdo jste a jak to, že znáte mé jméno?"

„Jste Schwarz, synovec zesnulého obergruppenlűhera Heydricha. Tady vás všichni znají. My tady v Paderbornu nejsme nějaká pitomá díra, abyste věděl!" Potom se Schmeer spokojeně usmál, protože Schwarz pustil rukojeť dýky.

„Místní velitel gestapa komisař Gerkin mě vždy mimo jiné informuje i o všech významných členech strany, kteří se tu mezi námi pohybují. A kromě toho — já jsem vašeho zesnulého strýce znal. Byl tady v roce 1938. Vzpomínáte si na Křišťálovou noc? Pár bláznů se modlilo v katedrále n spínalo tam ruce, jenomže my jsme s těma židákama udělali krátkej proces."

Schwarz sklopil hlavu a jeho tvář teď v krvavém svitu zapadajícího slunce vypadala stejně jako děsivá lebka smrtihlava. Samozřejmě, že si vzpomněl na noc, kdy se nacistická strana strašlivě pomstila Židům. Tehdy se roznesla zpráva o tom, že sedmnáctiletý Žid (irynszpan v Paříži zavraždil německého diplomatického pracovníka. I on, Schwarz, se pochopitelně takového pogromu v Berlíně zúčastnil. Postihlo to všechny Židy... Bylo to ještě v době, kdy nosil krátké černé kalhoty vedoucího Hitlerjugend. Byla to úžasná noc provázená rachotem a třeskem skla, když do oken synagogy létaly kameny. Pamatoval si, jak duněly jejich kroky, když se vříteli do synagogy a vytáhli ven tlustého, ječícího rabína, aby ho na kandelábru lynčovali. Tohle byl zlomový bod v jeho životě. Jakási očišťující zkušenost, která ho dovedla k rozhodnutí, že se musí cele dát do služeb myšlenky vyhlazení Židů a likvidace světového židobolševického spiknutí proti nacionálně socialistickému Německu.

Od této noci, kdy se rozhodl tomuto poslání sloužit, uplynuly však sotva dva roky, kdy mu jeho strýc v opilosti a záchvatu nenávisti vůči sobě samému svěřil, že jim v žilách koluje židovská krev. Heydrichova babička se prý jmenovala Sarah... To byl pro Schwarzze strašlivý, nečekaný šok! Celý jeho život se tím rázem zhortil. On důstojník SS a příslušník Hitlerovy elitní divize Leibstandarte má židovské předky! Možná nějakého Icika s mastnými vlasy a skobovitým nosem, se špinavými licousy plandajícími podél ďábelských tváři. Schwarz si tak znovu uvědomil, že vlastně celý jeho život byl jeden velký podvod a rychle se snažil podobné myšlenky od sebe odehnat. Takové pomýšlení bylo totiž tak strašlivé, že se z něj snad mohla rozskočit lebka.

Zatím Schmeer dál drmolil:

„Já si na tu noc dobře vzpomínám! Jak jsme vytáhli toho starýho rabína ven... Toho tlustůcha Hirschbauma! Strhali jsme z něj kalhoty a postavili jsme ho na sud, aby si každý mohl prohlídnout jeho sevrklýho židovskýho ptáka, zpívali jsme Horst Wessel Lied a nutili toho židáka, aby zpíval s námi." Kreisleiter náhle zmlkl a úklonou uctivě pozdravil postavu, která se k nim v houstnoucí tmě blížila. Byl to starý katolický kněz v dlouhém černém plášti a mířil do katedrály. Schmeer si pospířil: „Dobrý večer, ctihodnosti." Jeho chování se teď podobalo úslužnosti hokynáře, který moc dobře ví, že bez kněžského požehnání u něj nikdo nebude nakupovat a on do měsíce zbankrotuje. „Máme pěkné počasí, že, ctihodnosti?"

Kněz něco nesrozumitelného zamumlal a šel dál. Když už byl mimo doslech, přitiskl si Schmeer dlaň až skoro k ústům a jizlivě zašeptal:

„My prostě teď ty černoprdeláče pořád ještě potřebujeme, untersturmfűhrere, ale až vyhraje válku, tak s nima uděláme krátkej proces, to mi teda věřte!" Pak si odkašlal a normálně hlasitě pronesl: „Teď už budu muset jít,

untersturmführere, ale byl bych velice poctěn, kdyby synovec zesnulého obergruppenführera byl tak laskav a někdy večer mě navštívil. Někdy, kdy moje manželka bude schůzovat s těma ošklivejma babama z ženský nacistický organizace."

Přátelsky poklepal mlčícímu Schwarzovi na rameno a sekl po něm očima. Pak utrousil:

„Dokonce i v tom našem pobožným Paderbornu vám můžu slíbit něco, z čeho vám možná úžasem polezou oči z důlků. Co říkáte příští sobotě večer?" Ani nečekal, co mu mladý důstojník odpoví, když bodře prohlásil: „Tak jo, platí! Příští sobotu! A doporučuju vám, abyste si předem dal pořádnou porci celerovýho salátu. Víte, proč vám to radím, že?"

Znovu úkosem na Schwarze pohlédl a potom odkráčel. Zkoprnělého mladého důstojníka nechal trčet uprostřed ztemnělého náměstíčka před katedrálou. A Schwarz téměř bolestivě svíral pěsti v bezmocném vzteku proti škodolibosti osudu, který mu zamotal jeho životní cesty.

Nebylo mu však souzeno, aby okusil sexuální radovánky, které mu právě byly v katolickém Paderbornu nabídnuty. Během oné soboty totiž podniklo britské Královské letectvo největší nálet za celou svou třicetiletou historii. Hořel Hamburk a úderný prapor SS musel zasahovat...

KAPITOLA 4

Hamburk se otřásal ve smrtelné křeči. Rychle a nemilosrdně byl pohlcován vzteklými plameny, šířícími se všude po dopadu zápalných bomb. Dokonce i příslušníci Wotanu, kteří přejížděli přes labské mosty, cítili zápach škvářího se masa. Celý druhý břeh, který měli před sebou, byl v jednom ohni. V kabině vedoucího vozidla seděl Dodenburg a zakrýval si oči před ostrou oranžovou září. I tak ale viděl, že staré domy z osmnáctého století se ohýbají a bortí jako kulisy na divadelní scéně. Otočil se k Schulzemu, který seděl za ním s ostatními vojáky v korbě nákladáku:

„Scharführere, řekněte všem, ať si nasadí plynové masky!"

„Rozkaz," vyštěkl Schulze, který se snažil překřičet hukot plamenů. „Slyšeli jste rozkaz velitele?" hulákal. „A taky pro každé případ hned, jak vylezete z nákladáku, načurejte si na kapesníky a připravte si je uvázaný kolem krku. Bacha, ať se při tom neuškrťte!" Humor ho ale rázem přešel, protože před jeho vyděšenými očima už jeho milované město nesporně podléhalo zkáze.

Konvoj nákladáků se pak pomalu prodíral hořícími ulicemi. Kolem nich všude třaskaly exploze a hroutily se domy. Po tvářích řidičů se hrnuly proudy potu. Dvakrát už se s nimi všechno otřásl, když čtvrttunové bomby dopadly takřka před kola vedoucího vozidla. Výbuchy následovaly těsně za sebou. Hrozivě to zadunělo a o okamžik později se kolem rozprostřel štiplavý oblak, který se pokoušel všem vyrvat vzduch z plic. Rozkašlali se a rozkýchali jako těžcí astmatici. Pak se konečně dostali ke svému cíli. Byl to malý plácek před vjezdem na hlavní nádraží. Na všech stranách hořely domy a dlažba se pokrývala jakousi žlutavou hmotou z bortících se stěn budov.

„Všichni ven!" zařval Dodenburg a sám už v předklonu běžel po zemi plné roztříštěného skla. Kličkoval a přeskakoval překážky jako na nějaké speciální běžecké dráze. „Hněte sebou, vy kůže líný!"

Vojáci rychle vyskakovali z nákladáků a snažili se od nich dostat pryč. Věděli, že vozy tady nesmí zůstat, protože jinak začnou jejich benzinové nádrže vybuchovat.

Hukot plamenů byl tak hrozný, že Dodenburgovi dalo velkou práci ho překřičet. K hukotu se totiž přidával i nepřetržitý rachot protiletadlových děl ráže 88mm, rozmístěných asi dvě stě metrů odtud.

Sturmabannführer rozdělil vojáky do skupin...

Blížil se k nim hlouček invalidů v modrobíle pruhovaných nemocničních pyžamech. V jeho středu se ztěžka pohybovali ti, co museli poskakovat po jedné noze, nebo se snažili nést kamarády, kteří přišli o nohy obě... Dodenburg jen bezmocně polkl a snažil se potlačit hrůzu, která se ho zmocňovala, když si uvědomil, že někteří z pacientů jsou dokonce i slepí. Máchali pahýly paží a zoufale se dožadovali něčí pomoci.

„Dehne!" zařval Dodenburg na poddůstojníka, který stál za Schulzem. „Proboha, člověče! Vemte svou skupinu a pomozte těmhle lidem, ať se dostanou do nějakého nádražního krytu!"

„Rozkaz!"

Kolem nich běžela žena. Křičela, její obnažená ftadra byla v plamenech. Hrud' ženy zasáhl fosfor zápalné bomby.

Schulze se k ní vrhl, chtěl jí nějak pomoci, ale nepodařilo se mu ji zastavit. V panické hrůze běžela dál a za ní poskakovaly malé plamínky...

„Krucinál," zaklel Schulze, „viděl jste to, sturmabannführere?"

Dodenburg zlostně přikývl. Věděl, že pro tuhle ženu existuje jediná záchrana: ponořit se do vody. Fosfor na ní bude hořet tak dlouho, dokud bude na vzduchu. Jinak jí musí lékař postiženou pokožku chirurgicky odstranit.

Sturmabannführer se pokusil potlačit své city a co nejpevnějším hlasem zavelel:

„Vemte si svou skupinu a zkontrolujte si, jestli všichni mají v pořádku zbraně! Jediné, co tady můžeme udělat, je zabránit rabování. Rozuměl jste, Schulze?"

„Ano, sturmabannführere! Nemusíte mi to dávat písemně." Mimovolně sjel rukou ke svému pistolovému pouzdru a hmatem se ujistil, že všechno je v pořádku. Věděl, z čeho má jeho velitel obavy. Hamburk byl plný vojenských zběhů, šmelinářů, kteří se čiperně měli k světu na černém trhu, byli tam i další lumpové, kteří bezprostředně po každém náletu rabovali. Všichni tihle šmejdi se vždycky bleskově vynořili ze svých černých děr a rejčili kolem nových úlovků jako krysy kolem popelnic.

Za pár okamžiků se Schulzeho skupina vydala vpřed. Šli středem široké třídy, která vedla od Alsteru k nádraží. Do čela skupiny se postavil se samopalem v ruce Dodenburg. Schulze se zařadil až na samý konec, v obrovité dlani svíral pistoli.

Míjeli městský hasičský vůz. Motor auta pořád ještě běžel, ale osádka vozu byla úplně spálená smrtelným žářem.

Hasiči seděli po obou stranách vozu jako černé loutky bez šatů. Zůstaly jim jen boty a přilby.

„Nezastavovat se!“ zavelel Dodenburg.

Vojáci zrychlili. Jejich těžké boty dusaly po dlažbě poseté sklem a taškami ze střech. Nikdo se neodvažoval na mrtvé ani pohlédnout. Za několik vteřin benzinová nádrž hasičského vozu explodovala a mrtvá osádka zmizela v kouli zlověstných rudých a žlutých plamenů.

Vojáci se už zatím blížili k někdejší pýše města k jezeru, kterému se říkalo Alster. V oslňující záři budov hořících na protějším břehu jezera uviděli několik zoufalců, kteří se snažili zachránit tím, že svá těla, zasažená fosforem, nořili pod hladinu. Jejich zoufalé výkřiky pomalu slábly. Podobaly se dávnému zaříkávání, v jehož účinnost už nikdo nevěřil. Několik starších policistů skládalo na hromadu obětí z nedalekého hořícího hotelu. Někteří z postižených ještě jeví známky života, ale většinou šlo o mrtvé, kteří uhořeli. Celí zčernali, scvrkli se až do velikosti trpaslíků a policisté je skládali do hranice jako kusy dřeva.

Schulze najednou ztěžka vydechl a v hrůze zašeptal:

„Jen se na to podívejte! Děti! Ubohý děti! Podívejte se!“

Vojáci se otočili směrem, kterým Schulze ukazoval. Na druhé straně široké ulice stála řada stromů s ohořelými, listí zbavenými a polámanými větvemi. To však nebyl ten pravý důvod, proč se Schulze při pohledu na slomy vyděsil. To hrozné, co Schulzemu vzalo dech, hýla tělíčka novorozenců, která na větvích uvízla jako nějaké přezrálé plody. Výbuch je sem rozmetl z vedlejší porodnice...

Dodenburgovi se při tom pohledu udělalo špatně. Musel dokonce zvracet. Věděl, že je nutné jít dál, ale připadal si jako mrtvý muž v záplavě tisíců mrtvých.

V prostoru nádraží Dammtor ztichla protiletadlová děla ráže 88mm a ze severního okraje města se ozvaly první sirény oznamující konec náletu. Angláci už odletěli. Dokončili svou smrtelnou akci a nechali za Bbou město v agónii.

Skupina vojáků postupovala podél hořícího hotelu Vier Jahreszeiten směrem k nejvíšimu obchodnímu centru přístavního města, k proBulému Jungfernstieg.

„Teď dávejte dobrý pozor,“ řekl Dodenburg. „Teď budou krysy vylézat z děr. Tohle je la jejich pravá chvíle.“

Vojáci, zjevně otřeseni tím, co už viděli, sevřeli pevněji své zbraně. Plameny požárů obludně zvětšovaly jejich stíny a rozechvívaly je. Obchodní centrum bylo se všemi svými prodejny v jednom plameni. Civilové, kteří se tu shlukovali, nebyli ale ti, co přišli rabovat. Byli to jen zpanikaření Hamburčané, kteří se snažili z umírajícího města utéci. Kolem hlavy si omotali mokré hadry, ze šatů jim stoupala pára. Při chodnicích v kanálových stružkách ležela těla mrtvých. Pod nohama se vojákům pletl malý bílý psík, který zoufale kňučel, protože zřejmě hledal svého pána. Schulze beze slova zvedl pistoli a střelil nešťastné psisko do hlavy. Pro zoufalého tvora to bylo asi to nejlepší řešení.

Vojáci se prodírali mezi prchajícími civilisty, z nichž se někteří zřejmě lidé z městské správy pokoušeli vnést do zmatku nějaký řád, ale nedařilo se jim to. Potom si všiml postavy, která s rancem v rukou vyběhla z hořícího domu. Byl to už starší člověk a rozhodně nepatřil k rabujícím. Bydlel v tomhle domě a riskoval svůj život, protože se zdržel tím, že chtěl zachránit balík dopisů. Byly to listy jeho syna vojáka, který padl u Stalingradu.

„To je všechno, co mi zbylo. Nic víc už na světě nemám...“ opakoval pořád dokola, když se ho ujali, aby ho odvedli ke skupině prchajících.

Pak zahlédli běžící bělovlasou ženu. Věkem odpovídala tak jejich prarodičům. Byla úplně nahá a v náručí svírala dítě.

Tiskla ho k povyslým prsům, které mohly živit kojence možná někdy před padesáti lety. Dítě bylo mrtvé, stará žena ho však konej šla a pokoušela se ho kojit. Zůstala stát na místě jako přibitá a vůbec nereagovala na jakékoliv výzvy.

Nakonec ji tam museli nechat jen ji odsunuli na kraj chodníku. Moře plamenů se k ní nemilosrdně blížilo, ale ona k sobě dál tiskla mrtvé dítě...

O pár minut později se vojáci dostali do svízelné situace. Museli se pokusit uklidnit rozvášněný dav, který obklopil ženijního důstojníka a jeho skupinu. Ta měla v úmyslu vyhodit do povětří budovu, z níž byl přístup do podzemního krytu. Trosky budovy by pak nebyly snadnou kořistí postupujícího ohně, byly by pro něj naopak překážkou.

„Vždyť v tom krytu jsou ještě ženy a děti!“ křičela hystericky jedna z prchajících. Vlasy měla ohořelé, vypadalo to, jako by si je dala nakrátko ostříhat. Pak se obrátila na vyděšeného ženijního důstojníka: „Jsou tam! Musíte mi to věřit! Slyšela jsem je, jak volají o pomoc. Ještě než jste sem přišli, tak volali... Tak poslouchejte a jistě to taky uslyšíte! Tam dole jsou děti!“

Mladý důstojník se ji snažil ignorovat a rychle připravoval nálož k výbuchu.

Žena se srdceryvně rozvzlykala.

„Kdyby byl Bůh, nedopustil by, aby se něco takového mohlo stát. Ten by to teda nedopustil,“ ječela divoce další z prchajících.

„Boha do toho nepleťte,“ okřikl ji starý muž, který svým rázným chováním připomínal poddůstojníka ještě z císařské armády. „Bůh války nedělá! To lidi... lidi dělají války!“

Mladý ženijní důstojník něco zabrumlal a odpálil nálož. Ozvalo se temné zadunění a rudým přísvitem, který všechny obklopoval, prošlehl žlutý jazyk ohně. Budova se zhroutila a všechno, co měla pod sebou, nadobro pohřbila. Ti, co zůstali v podzemním krytu, se nutně pomalu začínali dusit...

Vojáci Wotanu ponechali rozjittěné uprchlíky jejich osudu. Museli spěchat dál.

Vstříc jim kráčela dvojice policistů se sedmi zajatými britskými letci, kteří se potili v blůzách s kožšinovými límci.

„Angláci!“ vykřikl na policisty skoro nepřítelně Dodenburg.

Hřmotnější z policistů se postavil do pozoru a vypjal hrud' posetou vyznamenáními z první světové války. Jeho oči se upřely na znaky SS na Dodenburgově uniformě.

„Ano, sturmabfuhrere! Jsou to zajatí britští piloti! Spadli dolů kousek za Rybím trhem. Vedeme je na ústřední policejní stanici. Tam se všichni takoví soustředí.“

„Neserte se s nima," vybuchl vztekle Schulze a vycenil přitom zuby jako zdivočelé zvíře.

„Schulze!" okřikl ho Dodenburg, ale hřmotný hamburský rodák ho snad ani nevnímal. Díval se na nepřátelské piloty, z nichž dva byli zranění, a jeho oči divoce plály:

„Tihleti hajzlové si nezaslouží, aby do konce války dřepěli v nějakým pitomým zajateckým táboře a cpali se žrádlem z balíčků Červeného kříže. To si teda nezaslouží, když udělali tohle." A jeho velká ruka opsala pistolí kruh po hořícím okolí. „To nejsou vojáci, to jsou chladnokrevný vrahouni."

„Jen opatrně, scharführere," řekl zase ten urostlejší policista. „Tohle nemůžete říkat. My máme svoje rozkazy."

„Na ty já seru," odsekl Schulze a obrátil se k Dodenburgovi: „Co si o tom myslíte vy, veliteli? Máme ty anglický hajzly nechat jít? Když udělali tohle? Není naší povinností je potrestat... tady a hned?"

Sturmabführer Dodenburg stiskl rty. Vzpomněl si na slepé invalidy, kteří se potáceli na svých pahýlech, aby se zachránili v krytech na nádraží. Připomněl si i nahou starou ženu s mrtvým dítětem v náručí, nehybná tělíčka nemluvnat, rozmetaná po větvích stromů... A pak se podíval na britské piloty, kteří nechápavě sledovali, co jim asi chystá ozbrojená skupina esesáků.

„Postavte je ke zdi!" rozhodl se náhle Dodenburg.

„Moment! To nemůžete udělat," ozval se rozhořčeně hřmotný policista.

„Uhněte, jestli to nechcete taky koupit," zavrčel Schulze a snažil se odstrčit tělnatého ochránce, který se postavil před skupinku zajatých letců.

Druhý policista sáhl po pistolí, ale jeden z vojáků Wotanu ho vzal po ruce pažbou pušky. Byl to úder tak silný, že policistovi pistole z ruky vypadla a s kovovým třeskem skončila na dlažbě.

„O co tu jde?" vyštěkl lámanou němčinou urostlý britský pilot. Měl černý knír, teď ale zbarvený krví do ruda. Pak dodal: „Jsme vaječní zajatci."

Rázem však zmlkl, když se rozhlédl po upocených obličejích mladých německých esesáků. Tenhle pohled mu řekl víc, než jakékoliv vysvětlování. Vedle něj stál mladický zrzek vypadal tak na sedmnáct... Polekaně se kníratého pilota na něco zeptal. Ten jenom pokýval hlavou a položil mladíkovi ruku na rameno. Zjevně ho chtěl uklidnit, ale to se mu nepodařilo. Zrzek padl na kolena a prosebně sepal ruce. Něco přitom anglicky drmolil. Jeho slova náhle skončila bolestným výkřikem. To jeden z německých vojáků, pořád ještě šokovaný z toho, co dnes v noci zažil, vztekle kopl mladíka přímo do obličeje.

Pak už se nikdo z britských letců na nic neptal. Beze slova poslechli a postavili se k nejbližší zdi. Dokázal to i onen vzlykající zrzek. Pomáhali mu, aby se udržel na nohou, ale on se znovu sesunul k zemi. A tak tam ledy stáli... Tváře zrudlé svitem okolních ohňů, s očima, které vypadaly jako zbavené veškerých emocí.

Dodenburg postavil své vojáky do řady proti nim. Všichni zvedli své pušky — ani jim nemusel dávat rozkaz. Sám si ke střelbě připravil samopal.

Oba policisté všemu bezmocně přihlíželi. Oba to byli veteráni z první světové války a věděli, jak to chodí v zákopech. Věděli tedy taky, že by stačilo jediné slovo a dopadli by stejně jako zajatí piloti. Za první světové války takových scén zažili nespočet. Bylo jim jasné, že teď už nic průběh celé akce nemůže zvrátit.

Několik dlouhých vteřin se nic nedělo. Britští letci se němě dívali na své vrahy. Byl slyšet jen všudypřítomný hukot plamenů a tiché vzlykání zrzka, který měl rozbitý obličej.

„Pal!" vykřikl Dodenburg a automaticky okamžitě stiskl spoušť samopalu. Zbraň s rachotem spustila... Na tak malou vzdálenost bezpečně zasáhla tvář toho, kdo měl ještě před pár okamžiky knír, a proměnila ji na rudou kaši. Ostatní vojáci Wotanu se k likvidaci zajatců bleskově připojili.

Všechno se to vlastně odehrálo během několika vteřin. Teď tu všichni mlčky stáli a zdálo se jim, že se kolem rozhostilo hrobové ticho. Oba policisté zírali doslova s otevřenou pusou. Před nimi ležela mrtvá těla, z kterých se kouřilo.

Zastřelení byli v roztodivných pozicích, jaké jim narežírovala krutá smrt. Ten z hřmotnější z policistů zvedl káravě ukazovák a zamířil jím na Dodenburga:

„Vy... Vy jste..." Pak ale zmlkl a žádné další slovo už ze sebe nedostal.

Dodenburg jen těžce polkl, v ústech měl náhle strašlivě sucho. Pak chraplavě zašeptal:

„Za mnou!"

Vojáci se poslušně dali do pohybu jako loutky. Šli za svým velitelem, který vykročil směrem k nádraží. Kopýtali mezi hořícími troskami umírajícího Hamburku, hrud' každého z nich se ztěžka zvedala, jako kdyby vojáci absolvovali nějaký obtížný běžecký závod. Oba policisté zůstali bez hnutí stát, sledovali odcházející vojáky jen užaslým pohledem. Ten mohutnější pořád ještě držel zvednutý ukazovák, jako by zkameněl v nějaké věčné obžalobě.

KAPITOLA 5

Z hlavního velitelství Zbraní SS v Berlíně přišel rozkaz:

„Vzhledem k výjimečnému úspěchu při zásahu úderného praporu SS Wotan v rámci záchranných prací po anglickém teroristickém útoku na svobodné hanzovní město Hamburk, rozhodl se reichsführer SS udělit praporu třídní dovolenou, čímž bude přerušena výcviková jednotky. Tento rozkaz vchází okamžitě v platnost.

Heil Hitler!" Podepsán Himmler.

Dokonce ani GeierSup se neodvážil neuposlechnout rozkaz, který vydal někdejší chovatel kuřat, dnes nejobávanější muž v Evropě. Ač nerad, musel velitel drti praporu Wotan v téhle svízelné situaci tři dny volna. Když mu Dodenburg rozkaz předložil a Geier mudd ty tři dny volna podepsat, v duchu na reichsführerovu adresu klel.

Ani ti, kterých se nečekaně přerušení tvrdého výcviku bezprostředně týkalo, neměli žádnou radost. Tři dny strávené v umírajícím Hamburku a završené pohledem na buldozery, které zahrnovaly pod zem|OUBty mrtvých, ty si na psychice

vojáků totiž vybraly I vrdou daň. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by nechtěl tenhle pobyt ve městě vymazat z paměti. Ve městě, kde během pěti hodin zahynulo čtyřicet tisíc lidí... Inkovou vzpomínku se snažili likvidovat pořádnými Uflvkiimi alkoholu.

Dokonce i ti sedmnáctiletí zelenáči, kteří se před tím než byli posláni do Hamburku, nikdy ani nedotkli sklenice piva, hned první den začali pít. V Paderbornu se zpíjeli až do nemoty... Lili do sebe pivo i kořalku a skoro nevycházeli z malých hospůdek, rozestých po celém provinčním městě. Budili tak pohoršení postarších štamgastů, kteří u svých stolků mastili karty.

Scharführer Schulze trávil svůj čas v bytě kreisleitera Schmeera. Po jistém vyčkávání doklopýtal až do kuchyně čepici v týle a blůzu roztrženou. Jeho velké tváře byly celé ruměné.

Kreisleiterova manželka byla o deset let mladší než Schmeer, ale v tloušťce se mu zcela vyrovnávala. V téhle chvíli sledovala služebnou Heidi, která stála u plotny. Smažila oblíbené řízky, připravovala je s brambory.

„Už to bude,“ švitořila paní Schmeerová na Schulzeho. „Chci, aby právě vy jste měl jídlo čerstvé.“

Heidi skláněla hlavu nad plotnou a dělala, že je jí přítomnost obrovitého poddůstojníka zcela lhostejná. Schulze byl už pořádně namazaný, protože si celé odpoledne proléval hrdlo žitnou. Neměl náladu ani na paní Schmeerovou, ani na její řízky. To jediné, co chtěl, bylo zapomenout na Hamburk. Vztekla máchl svou obrovitou tlapou a odstrčil tak pánev se smažícími se řízkami:

„Strč si ten řízek do svého tlustýho zadku,“ zachrčel opile a skoro přitom upadl. „Běž s tím do hajzlu! A zajdi do sklepa a přines mi flašku kořalky! Ne jenom jednu! Dvě flašky kořalky.“

Heidi se sklonila, aby řízky obrátila, ale Schulze ji chytil za blůzu. Roztrhl ji přitom a obnažil tak dívčina kyprá řadra.

Heidi vykřikla a rukama se snažila hrud' zakrýt.

„Dej ty ruce pryč,“ zařval na ni. „Já se chci koukat.“

„Ale no tak, statečný muži,“ zaprotetovala paní Schmeerová, která dostala strach, že se jeho zájem upne jinam a ona bude v posteli o něco ošizená. „Tohleto nemůžete...“

„Sedíte si na uších? Copak jste mě neslyšela? Jasně jsem říkal, že máte jít do sklepa a přinést mi chlast! Já potom pudu s Heidi nahoru, tak se před tím potřebuju posilnit... Tak bude to?“

„Ona je přece moje služebná! To takhle nemůžete...“

„Koukej něco z toho sklepa přinést!“ Schulze výhružně zvedl svou obrovskou pěst a paní Schmeerová se vyděšeně dala na ústup.

Hřmotný poddůstojník se s námahou vydal po schodišti vzhůru a táhl za sebou ječící Heidi v potřhané blůze.

Když o něco později paní Schmeerová bázně t'ukala na dveře pokojíku služebné, byla v případě Schulzeho záchvatu vzteku připravena podnos s pitím okamžitě hodit na zem. Uvníř však uviděla něco překvapivého: Heidi v rozervané halence stála uprostřed místnosti a zírala na Schulzeho, který ležel na břiše na posteli, do které mlátil pěstmi jako obrovitými buchary a zoufale opakoval:

„Proč jsem to musel zažít? Proč?“

Stejnou otázku si kladli i ostatní vojáci úderného praporu Wotan, ale odpovědět si na ni nedokázali: „Proč museli tu hrůzu v Hamburku zažít?“ Neuměl to ani slurbannführer Dodenburg. Jako slepý se potácel ulicemi kolem městské katedrály a stejně opilý, duchem nepřítomný Schwarz se držel po jeho boku. Město bylo plné opilých esesáků...

Shlukovali se na ulicích a svými výtržnostmi šokovali civilisty, kteří se jim raději vyhýbali. Vojáci zapomínali zdravit poddůstojníky a důstojníky, kteří se taky pohybovali jako v transu. K hrůze hospodyněk katolických puritánek všichni močili přímo na zdi domů.

Dodenburg si jen matně uvědomoval, že tihle vojáci patří k Wotanu a že jejich dnešní chování úplně rozmotalo veškerou reputaci, kterou prapor v Paderbornu měl. Pokud alespoň šlo o disciplínu a morálku... Ostatně to teď bylo vedlejší. Pořád se mu před oči vracel obraz mrtvých nemluvnat, rozvěšených jako hrůzné lidské plody po holých stromech...

„Všecko tohle je vedlejší, Schwarzi,“ zamumlal opile a ukázal kolem sebe. Skoro přitom upadl... Schwarz ho stěží zachytil a kývl ztěžklou hlavou. Zadržel na to něco nejasného.

Klopýtavě zamířili k centrálnímu náměstí a najednou uslyšeli:

„Pánové! Pánové, to jsem rád, že vás vidím!“ Nějaká ruka hmátla po Dodenburgově paži a donutila sturbannführera, aby se zastavil.

Dodenburgovi dalo velkou práci, aby se dokázal otočit. Uviděl před sebou rozmazanou hnědou uniformu. Ze všech sil se snažil soustředit a zaostřit zrak. Konečně rozeznal prasečí očka ve vestfálském obličejí. A postavu v hnědé uniformě SA. Vedle té postavy rozeznal sturbannführer blondatou hlavu s lokýnkami přes obě uši. Tahle postava na sobě měla uniformu organizace Svazu německých dívek.

Prasečí hlava vesele oznámila:

„Tohle je sturbannführer Dodenburg, tohleto untersturbführer Schwarz.“

„Já vás neznám,“ vyslovil s námahou a sotva zřetelně Dodenburg. „Krucinál, pusťte mě!“ A vytrhl svou paži ze sevření mužovy ruky. Okamžitě tím ztratil stabilitu a zapotácel se.

„Tak ho přece podepři, Karin,“ vyštěkl Schmeer na dceru. A sám se snažil udržet v rovnováze Schwarze. „Kdyby ho v tomhle stavu chytila vojenská policie, byl by z toho malér.“

„Jak poroučíte, pane kreisleitere,“ vyjekla drze Karin. „Vy jste vždycky uměl dobře dávat rozkazy, že?“ dodala ironicky. Současně ale přiskočila k Dodenburgovi a nechala otce, aby se věnoval druhému důstojníkovi.

„Myslím,“ řekl Schmeer Schwarzovi starostlivě, „že by to teď chtělo jedno pivo navrch. A pak bych vám mohl předvést nějakou tu drobnou radost, o kterých jsme se spolu tuhle bavili. Co vy na to?“

Schwarz řihl a jeho zatemnělá hlava přikývla. Pak zabrebtal:

„Chci pivo... a nějakou tu radost.“

Schmeer počkal, až jeho dcera vezme Dodenburga pevně v podpaží a vydá se s ním kolem skupinky přihlížejících a zjevně se pošklebujících mladých kleriků. Pak se znovu obrátil k Schwarzovi:

„Tak fajn, untersturmführere! Už jsme se jich zbavili. Tak můžeme jít.“

Schwarz se poslušně nechal vést ulicemi, jejichž dlažbou prorážela tráva. Byla to místa, kde sídlil hřích. Místa, kde nemytá těla hledala svou rozkoš. Vážné a důstojné stěny katedrál sem shlížely s němou výčitkou.

Její pevné paže objaly Dodenburgovu šíji a její jazyk vnikl mezi jeho rty. Z úst mu páchlo pivo, ale jí to nevadilo. Její tělo se chvělo žádostí, uvědomovala si, že se jí napjaly prsní bradavky. Prudce se k němu přitiskla břichem, ale s ním to nic neudělalo.

„Tak se hejbej, krucinál!“ klela polohlasem.

Zdalo se ale, že nic neslyšel. Stál a pohupoval se, pravděpodobně se tím snažil udržet rovnováhu. Uvolnila své sevření a doufala, že Dodenburg neupadne. Když zvedla oči, uvědomila si, že na ně z portrétu nad postelí přísně zírá sám fuhrer.

Jakmile měla ruce volné, rozepjala si blůzu a pak si svlékla i košilkou. Teď už dávala pozor jen na to, jak bude Dodenburg reagovat. Ani její nahota však na opilého důstojníka nezapůsobila.

Zaváhala. Mimovolně si dlaněmi přejela přes velká řadra a prsty zatlačila na napjaté bradavky. Pak už přišly na řadu její kalhotky. Byly jednoduché, bílé takové, jaké nosily všechny žákyně. Provokativně odhalila svůj černý klín. Ani to ale žádnou Dodenburgovu reakci nevzbudilo.

Zasyčela na něj:

„Tak dělej, ty pěckej velkej aristokratickej hajzlíku! Jdeme na to. Dělej! Já to chci.“ Zvedla jeho ruce. Tolik je obdivovala, když se poprvé setkali! Měly v sobě zvláštní eleganci... Teď jejich dlaně položila na svá pevná řadra.

Znovu se jí zmocnila dychtivost a žádostivost.

„Ale vždyť vám je sotva šestnáct,“ pronesl hluše. Byla to první slova, která řekl od té chvíle, kdy se k němu tiše přikradla a odvedla ho s sebou po schodech do své ložnice.

Dívka se cynicky zasmála:

„Jaký je v tom rozdíl?“ Nestoudně vyšpulila břicho a malým horkým jazykem mu vnikla do ucha. Pak pokračovala:

„Šestnáct nebo šedesát. Je to totéž, jenom je to pevnější.“

Zkušenou rukou mu zajela do slabin. Počínala si jako dělník, který hledá rameno páky. Oběma rukama se začala věnoval téhle části jeho uniformy a svými prsty lačně hledala to, co tu najít co nejdřív chtěla.

Najednou jako by všechny zábrany zmizely. Cítila, že to, co hledala, jí s každým okamžikem po rukama narůstá. Nebyla schopna ovládnout třas svých nohou, Dodenburga však nepouštěla, jen ho opatrně tlačila až k posteli.

Pak roztáhla nohy.

„Bude to bolet,“ skoro zasípal.

Připadalo jí zbytečné ztrácet řeči čas. Přesto se zeptala:

„Co bude bolet?“

„Tohle,“ řekl a pozvedl svou elegantní ruku k jejímu klínu. „Když jste panna.“

Přejela úsměvným pohledem po jeho pohledném obličejí. Nechtěla ho ani v nejmenším urazit:

„Ovšem... Byla jsem panna. Jenže ne letos, sturmbannführere Dodenburgu!“ Bez váhání zvedla své pěkné opálené nohy, aby umožnila svalnatému tělu co nejpohodlnější spočinutí. „Myslím, že je nejvyšší čas dát se do díla, sturmbannführere Dodenburgu!“ Její šepot zněl chraplavě, ústa měla náhle vyschlá a srdce jí bušilo takřka nesnesitelně.

Když do ní divoce vnikl, zahlédla na zlomek vteřiny fúhrerovu tvář. V pochmurném nesouhlasu hleděl Vůdce na její zcela nedivčí chování. Ona však vzápětí slastně vzdechla a na všechno ostatní zapomněla.

Prostitutky měly snědší pleť a působily exoticky rozhodně tedy nějak „neněmecky“. Jejich němčina byla tvrdá, jako by ženy pocházely z východního Vestfálska. Dokonce i opilý Schwarzův mozek dokázal zaznamenat, že uniforma se stříbrnými znaky SS v nich zjevně vzbudila obavy.

Břichatý kreisleiter Schmeer tu byl zřejmě dobře znám. Když vstoupil, poplácal bordelmamá po jejím širokém pozadí, obemknutém černým hedvábím, a rozjařeně vykřikl:

„Dneska to nebude pivo, Ráchel! Dneska si na počest mého mladého přítele dáme šampus!“

„Šampus?! My dostaneme šampus!“ vykřikly prostitutky v předstíraném nadšení.

„Za tenhle měsíc mi dlužíte už pět set marek, pane kreisleitere,“ upozornila ho odbarvená bordelmamá otráveně. Budilo to dojem, že na narůstající dluh upozorňovala zákazníka už několikrát a byla si vědoma toho, že v podstatě jen plýtvá slovy.

„Ale to já moc dobře vím, krásná Ráchel,“ zabrumlal Schmeer. „Kdyby došlo k nejhoršímu, tak reichsllührer SS Himmler za mě celý ten problém vyřeší. Rozumíme si, že?“ Upřel na ženu vychytralá prasečí očka a prstem naznačil spirálu, která připomínala dým sloupající z komína. Bordelmamá pobledla:

„To je přece v pořádku, pane kreisleitere,“ řekla rychle. „Šampus tu bude hned.“ A spěšně se někam odkolébala.

Schmeer se celý rozzářil a obrátil se ke Schwarzovi:

„Takhle se to s nimi musí! Cukr a bič jak to kdysi říkával sám fuhrer. To na ně platí.“

Schwarz tupě přikývl s zapadl do nejbližšího křesla. Okamžitě se k němu vrhla jedna z tmavovlasých prostitutek. Na jejich nezdravých tvářích byly silné vrstvy líčidla a její statnou postavu obepínalo jen jakési černé hedvábné kombiné. Žena se Schwarzovi vrhla přímo do náruče a zkušenými pohyby ho začala masírovat.

A to už začalo téct proudem levné francouzské šampaňské. Ženské se uvolnily a jak alkoholu přibývalo, byly stále nevázanější. Hystericky se chechtaly a některé strkaly své ukazováky do sklenice se šampaňským, aby naznačily, v

jaké poloze se teď asi nachází zákazníkův instrument.

Ruměný Schmeer se už do obecného veselí zapojil. Dovolil šéfce podniku a jedné z hubených dívek, která na sobě měla jen černý korzet a hedvábné punčochy, aby z něj stáhly hnědé boty a kalhoty. Hlasitě se tomu smály a málem upadly, když se jim to konečně podařilo.

Jiné dvě ženské spolu tančily, tiskly tvář na tvář a rukama se navzájem svíraly za boky. Podobalo se to tanci, který byl tehdy obecně nazýván „apačský“.

Bordelmamá a hubená dívka se začaly zabývat povadlým Schmeerovým instrumentem, který se bezmocně klimbal pod převislým, zcela lysým břichem. Ženy se snažily a kreisleter z toho měl nepokrytou zábavu. Schwarz si uvědomoval, že místnost tohoto levného bordelu se s ním začíná točit. Opilý smích žen a kreisleterovy vzdechy, které se měnily ve výkřiky rozkoše, dorážely na Schwarzovo otupělé vědomí v narůstajících vlnách. Untersturmführer si matně uvědomoval, že ho prostitutka, která se mu od začátku věnuje, vášnivě líbá na tvář. Připadalo mu, že se kolem rozléhá stále hlasitější slastné chrochtání. Přílivy a odlivy divokého chechtotu se zrychlovaly. Pak najednou všechno ztichlo a před očima untersturmführera Schwarze se rozprostřela hluboká temnota.

Probral se na široké zvalené posteli s prostitutkou, která se nad ním skláněla. Její tvář byla napjatá a unavená, ale v obličejí se zračily obavy. Omývala mu spánky i tváře studenou vodou a počínala si přitom takřka mateřsky.

„Je vám dobře, untersturmführere?“

Podíval se do jejích temných, laskavých očí a potom jeho zrak přeskočil na zařízení pokojíku. Viděl dávno nemalované zdi s červenými fličky po rozmačkaných štěnicích a zašíváné závěsy z bůhvíjakých hadrů, které měly nahradit zatemnění. Najednou se jeho těkavý zrak zastavil. Zaujal ho kabát, který visel na ohnutém hřebíku u dveří a byl stejně ošuntělý jako celá tahle místnost. Něco ale na tom všem uhedilo Schwarze do očí. Něco žlutého, nějaký znak na levé straně hrudi. Snažil se svůj unavený zrak tím směrem soustředit. Pak vydechl:

„To je vaše?“ To, co jeho otupělý mozek pochopil, bylo šokující.

Žena pomalu přikývla.

„To je ale židovská hvězda!“

„Ano, to je Davidova hvězda. Já jsem Židovka, unlersturmführere.“

„Opravdu jste Židovka?“ pronesl v náhlé hrůze. „Třeba jenom poloviční, ne?“

„Ne,“ zavrtěla rozhodně hlavou. „Jsem úplná Židovka. Oba moji rodiče byli ortodoxní věřící.“ Bezmocně pokrčila rameny. „To já už ne... A potom...“ Nedopověděla a lhostejně se na Schwarze podívala, jako kdyby mu právě před několika okamžiky nesdělila něco hrozného.

„Ale jak je možné,“ ozval se, „že tady...“ Zakoktal se, protože v hrůze, která na něj v plné šíři dopadla, nemohl najít vhodná slova.

„Jak je možné to, co se tu v tomhle domě děje?“ Cynicky se zasmála. „To je jednoduché. Chodí sem dost zákazníků, kteří mají speciální zájem. Například kreisleiter Schmeer a jemu podobní. Jsme tu samé Židovky a oni to vědí. Je to pro ně zvláštní sexuální vábníčka. Straničtí pohlaváři, důstojníci SS... jako vy. Můžou nás podle libosti urážet i bít, líbí se jim jako kreisleterovi že prakticky každá perverze je tu dovolena. Veškeré takové potěšení se prostě znásobuje tím, že jsme Židovky. Je vám jistě jasné, že z našeho hlediska je to tu rozhodně lepší než v koncentračním táboře.“ Pak žena o něco hlasitěji zopakovala slogan nacistické strany: „Židi jsou rakovinou společnosti a musí být odstraněni s chirurgickou důkladností.“ Potom se hořce usmála a padla vedle Schwarze na postel prolezlou štěnicemi.

Untersturmführer Schwarz se od ní s odporem odvrátil a v děsu zaječel:

„Nedotýkej se mě, Židovko!“

Cítil však, že její ruce ho nepřestávají laskat, že prsty se něžně procházejí po jeho uniformě.

„Proč nechceš, esesáčku?“ zašeptala. „Chlapi jsou chlapi, ať jsou to Árijci nebo Židi.“ Rozepjala mu kalhoty a prsty přejela po slabinách. „Nevzpírej se! Nech mě, ať ti udělám lásku,“ nabádala ho s profesionální přímočarostí. „Nech mě, ať ti dokážu, že se v ničem nelišíme. Máme stejná srdce, stejná těla a taky...“

Schwarz sebral veškerou svou sílu a ženu od sebe odstrčil:

„Nech mě jít!“ Hlas se mu lálal a zněl skoro žalostně. „Proboha, Židovko! Nech mě jít! Proboha živého, Židovko, já tě prosím, nech mě jít!“

Jeho reakce ji překvapila. Nechala se odstrčit a Schwarz se zvedl z postele. Nejistými kroky se snažil dostat ke dveřím. Podařilo se mu je rozrazit, vzápětí však udělal další potácivý krok a zřít se dolů po úzkém temném schodišti. Ve snaze dostat se rychle pryč nepocítil ani žádnou bolest.

Vpotácel se do zaprášeného přijímacího salonu a skoro vrazil do hubené prostitutky v černých punčochách, která se skláněla nad Schmeerem a horlivě se zabývala jeho podbřiškem.

„Krucinál,“ vyjekl podrážděně Schmeer, „co to sakra do vás vjelo, Schwarzí? Co to děláte?“

Důstojník SS však už zuřivě lomcoval venkovními dveřmi. Nešly otevřít, a tak do nich divoce kopal. Konečně se rozletěly a Schwarz se vypotácel do tmy.

O několik minut později se opíral o zeď v postranní uličce, kde to páchlo odpadky a kočičími výkaly. Začal zvracet a zdálo se mu, že nikdy nedokáže přestat. To už ho ale dostihl vyděšený Schmeer, který si kolem nahé spodní části těla spěšně stačil jen omotat ubrus. Za ním postávala hubená prostitutka s kabátem přehozeným přes nahá ramena. Ti oba teď zírali na Schwarze v jakémsi uctivém soucitu.

Pak se jim ho podařilo přemluvit, aby se vrátil do domu, odkud právě utekl. Prostitutka hbitě zvedla cíp ubrusu ovázaného kolem Schmeerova břicha a utřela jím Schwarzovy znečištěné rty a bradu.

Untersturmführer zoufale vzlykal a jeho utlá ramena se bezmocně zvedala. Vzlykal však bez slz, na jeho obličejí nebyly znát žádné emoce. Pokorně souhlasil

s tím, že ho odvedou zpátky do bordelu. Vešli dovnitř a dveře se za touhle podivnou skupinkou zase zavřely.

Opodál se za popelnicemi skrýval hauptscharfuhrer Metzger. Zalezl do svého úkrytu hned ve chvíli, kdy poznal, že ten, kdo se po ulici potácí, je untersturmfuhrer Schwarz. Teď vstal, ořel si uniformu, kterou si zamazal od zbytků hniјící zeleniny, a znovu se chopil svého nákladu. Táhl z hospody domů kořalku a pivo. V očích mu zazářil triumf: Navzdory temnotě dokázal na kabátě té ženské rozeznat žlutou hvězdu. Byla to Židovka a s ní byl ten zatracený kreisleiter Schmeer. Ten, co doleжал za Metzgerovou manželkou Loře v době, kdy hauptscharfuhrer Metzger bojoval na frontě za národ, vlast a fiihrera.

„Tak tě mám, ty tlustej hajzle," zavrčel vítězně směrem k zavřeným dveřím bordelu. „Načapal jsem tě!" Pak se nejistým opileckým pohybem pokusil nasadit si vojenskou čepici, ale nemohl se trefit. Ani mu to ale nevađilo. Vykročil do páchnoucí uličky vedle zatemněného náměstí a výhružně komusi zahrozil svou obrovitou pěstí. Pak zamířil ke svému bytu a snažil se jít tak, jako by byl na hlídce u fuhrerova hlavního stanu. Jeho zarudlá očička zářila. Kreisleiter Schmeer byl už pro něj odepsaný člověk.

KAPITOLA 6

„Vy jste jenom hejno počuránek," skřehotal svým ječivým prušáckým hlasem standartenuhrer Geier, řečený Sup. Shlížel na své vojáky od věže tanku typu Tiger, po jeho monstrózním nose stékaly stručky potu.

Osm stovek mladých příslušníků Wotanu elita nacionálně socialistického státu zíralo mlčky na velitele, jejich opálené obličejy byly vážné a soustředěné. Geier pokračoval:

„Byli jste až moc dlouho tady doma. A až příliš jste se zaměstnávali tím, jak si nacpat břicha. Všecko vám tu snadno procházelo. Zapomněli jste, že jsme ve válce a že bojujeme o přežití. A že chlapi, mnohem lepší než jste vy, umírají na východě po stovkách, abyste si vy jako paraziti prožívali bezstarostné dny tady, ve Vestfálsku. Tomu ale bude brzy konec, to vám tedy musím říct. Tohleto flákání musí brzy skončit!" Švihl bičíkem o botu tak prudce, že sebou pár mladíků v první řadě trhlo. „I kdybych musel všechny vás /elenáče jednoho po druhém zpřerážet vpůli."

Oči mu vztekle plály, když jimi přejížděl po obličejích nastoupených vojáků. Bylo horké červnové odpoledne a vojáci se tu shromáždili před první skupinou nových tanků typu Tiger, které sem byly dnes ráno přesunuty ze zásobovacího nádraží.

„Svět musí vědět, že si úderný prapor SS Wotan jen lak s něčím nehraje. Jsme Hitlerova elitní jednotka, jeho úderná brigáda. Tak se o nás aspoň mluví v hlavním stanu. Jenže jak se tak na vás dívám, vy jste všichni obyčejní nezkušení utřinosové." Znovu je pohrdavě přeměřil očima. „Jste úplně čajoví, absolutně nezocelení, chápete to? Jste měkkota, obyčejný srágorý. Dneska se teda absolutně vyzujete z dětských botiček, to vám garantuju! Dneska plně pochopíte, co to pro vás znamená, že máte tu čest sloužit v Hitlerově úderné brigádě." Zhluboka se nadechl a zdálo se, že se jen stěží ovládá.

Dodenburg sledoval, jak se tu velitel předvádí v celé své zuřivosti a musel uznat, že to je vystoupení na úrovni. Standartenfuhrer jednal zcela promyšleně, perfektně hrál své rozhořčení, které mělo vyprovokovat mladé nováčky praporu k nějaké reakci.

„Tady za mnou," pokračoval Geier, „vidíte protitankové dělo ráže 37mm. Není to sice ta nejmocnější zbraň, ale když se do vás na krátkou vzdálenost trefí, může vás parádně rozbolet hlava."

Po těchto slovech se pousmál, aby tak ocenil vlastní vtip, ale jeho oči zůstaly chladné.

„Tady to, na čem stojím, je parádní kovový oř, kterého nedokáže zastavit žádné dosud známé protitankové dělo."

Naleštěnou jezdeckou botou kopl do věže tanku. Pořád totiž nosil jezdecké boty, třebaže od kavalerie odešel už v roce 1937... „Dokonce ani na vzdálenost dvou set metrů nedokáže granát z protitankového děla ráže 37mm prostřelit jeho čelní pancíř. Není to ovšem nic příjemného, když vám na tank jako na dveře takové granáty zblízka ťukají." A cynicky se zašklebil. „Jsou přece mezi vámi i takoví, co si nadělají do kalhot, když v noci někde bouchne okno!"

Pak Geier dramaticky zvýšil hlas:

„Dneska mám v úmyslu ze všech vás zelenáčů začít dělat chlapy! Posádka každého tanku praporu projede vytyčenou trasu dvacetikilometrovou rychlostí. Jakmile váš tank dojede k zelené značce, untersturmfuhrer Schwarz a sturmbannfuhrer Dodenburg, kteří budou obsluhovat dělo ráže 37mm, spustí palbu."

Vychutnal si očekávaný povzdech vojáků, pak se ušklíbl a pokračoval:

„Sedmatřicítka na vás vypálí tři granáty. Když potom s tankem dorazíte až k bílé značce to znamená do vzdálenosti dvou set metrů — velitel tanku dá vozidlo zastavit a potom s ním opustí trasu. Ale mám pro vás jedno vážné varování: Kdyby se někdo rozhodl, že trasu opustí dřív než dojede k bílé značce, dám untersturmfuhreru Schwarzovi a sturmbannfuhreru Dodenburgovi rozkaz, aby zahájili palbu na bok vašeho tanku. Aby to bylo všem jasné: Na tuhle vzdálenost sedmatřicítka může boční kryt i tohoto tanku prorazit. A to by šlo o něco víc než o podělaný kalhoty. To by šlo o krvavou lázeň."

Chvíli počkal, aby jeho slova mohla dostatečně zapůsobit, a pak hlasitě zapískal. Na druhém okraji cvičiště nastartoval Schulzeho řidič motor. Obludný šedesátitunový tank typu Tiger s převislým osmdesátimilimetrovým dělem vyrazil vpřed. Vojáci se rozběhli ke svým vozidlům, Schwarz a Dodenburg spěchali k protitankovému dělu.

„Pal!" zařval Sup, když Schulzeho tank přešel startovací čáru. Na tuhle vzdálenost nemohl Schwarz tank minout. Bílá stopová střela zasyčela přes cvičiště 1 granát dopadl na čelní pancéřovou stěnu tanku. Kov se okamžitě rozžhavil dočervena. Granát se však vzápětí odrazil a vyletěl vzhůru k modři nebes jako dětská prskavka. Dodenburg znovu rychle dělo nabil, po tvářích mu začal stékat pot. Schwarz znovu zamířil. Po výstřelu ucítil Dodenburg ve tváři závan horký jako rozpálená pěst. Zalapal po dechu, protože už před tím automaticky otevřel ústa, aby mu náraz vzduchu neprotrhl ušní bubínek. Přes kryt děla sledoval dráhu střely.

Granát s drásavým rachotem čelně narazil na kryt lanku. Kov zaskřípěl o kov... Tank se lehce otřásl, ale stejně jako při

prvním výstřelu se sedmatřicetimilimetrový granát od čelního krytu odrazil jako golfový míček a nechal po sobě jen stříbrnou jizvu.

Těsně před tím, než Schulzeho tank dorazil k bílé značce, Schwarz naposledy vypálil. Teď z čelního krytu tanku vylétly jiskry a vozidlo se vzepjalo jako divoký kůň. Poté se tank zastavil, prudce se otočil a nechal na trase jen velká oblaka prachu.

„Tři přímé zásahy," skřehotal Geier do megafonu a díval se po vyděšených vojácích, kteří na scénu před sebou zírali vytřeštěnými očima. „Tři přímé zásahy a ani jedno proražení čelního krytu! To znamená, že by to mohlo vaše špekové hlavy přesvědčit, že tank typu Tiger je ta zbraň, která vyhraje válku. A teď.

„Ale, standartenführere," ozval se Schwarzův zástupce Horten, „můžeme si dovolit, aby nové tanky byly z cvičných důvodů zničeny? To, co jsme právě viděli, může přece stačit jako demonstrace hodnoty zbraně, kterou pro nás vyrobili naši kamarádi z továren."

Geier sjel pohledem mladého pobledlého důstojníka, který k praporu přišel teprve před měsícem z důstojnické školy v Bad Tolzu, a teď vypadal, jako by spadl z měsíce.

„Můj drahý Hortene," zaskřehotal velitel a v duchu si připomněl Hortenovu horlivost spojenou s návštěvou antropologického muzea, „vaši kamarádi z továren, jak jste je tak krásně nazval, to je sebranka z celé Evropy nalákaná do Německa, nebo prostě donucená pro Německo pracovat. Než začnu důvěřovat práci nějakého Poláka nebo Taliána, chci vidět na vlastní oči, jak se vozidlo bude v boji chovat. Bohužel, v téhle válce, můj drahý Hortene..., a na to bezpochyby přijdete sám, nebudou Ivani mít chuť zastavit se uprostřed boje a počkat, až odstraníme závady... možná po sabotáži, možná po nešikovnosti vašich takzvaných kamarádů."

Někde vzadu se kdosi zahihňal a Hortenův bledý obličej zrudl rozpaky. Mladý důstojník otevřel ústa, aby ještě něco řekl, ale Geier mu nedal šanci. Zařval:

„Nástup do tanků! Všechny posádky!"

Všichni vojáci spěchali, aby rozkaz splnili. Čekající ocelové obludy je hladově pohlcovaly...

V následujícím okamžiku se celý prostor zaplnil burácením motorů. Nezkoušené posádky tanků vedly své stroje jeden za druhým vpřed, aby podstoupily děsivý křest ohněm. Čas od času se ozval nepříjemný skřípot kovu o kov. Posádky zažívaly úzkostné chvíle... Ještě před nastoupením do tanků někteří z mladíků začali zvracet, protože pohled na Schulzeho tank, vystavený útoku granátů na malou vzdálenost, byl hrozivý.

Standartenführer Geier však postupoval nekompromisně. Chtěl, aby všechno proběhlo co nejrychleji, posměšně na vojáky řval, snažil se je vyprovokovat k zoufalé odvaze. Dodenburg se u zadní části rozpáleného protitankového děla čím dál tím víc potil, za zády mu narůstala hromada prázdných kouřících nábojnic.

A pak se to stalo...

Jeden z vyděšených velitelů tanku nařídil, aby tiger po druhém zásahu zůstal stát. Náraz granátu ho rozhoupal ze strany na stranu. Geiera to rozzuřilo a bez váhání vydal rozkaz:

„Schwarz!" Snažil se překřičet řev motorů, když doslova ječel: „Napalte to do něj!"

Schwarz s okem přitisklým na zaměřovači okulár rychle našel cíl. A vzápětí vypálil. Sedmatřicetimilimetrový kanón divoce poskočil a rozvířil kolem sebe prach. Tohle však nikoho nezajímalo. Pohledy všech se upíraly na tank. Schwarz zasáhl vozidlo do nejslabšího místa tankového krytu. Z kovového pláště vyletěly zběsilé rudé jiskry. Tank se vzepjal na pásech, jako by to byl živý tvor. Z motoru vyšlehl ostrý hrot žlutého plamene. Ti, kteří sledovali, vydechli hrůzou.

„Utečte! Proboga vylezte a utečte!" křičel Dodenburg jako smyslů zbavený. Odhodil náboj, který měl připravený k další střelbě, a vyrazil vpřed. Schwarz přestal střílet. Všichni se teď hnali k divoce plápolajícímu tanku, z kterého vylézaly temné postavy, ječící jako v agónii.

Velitel tanku už se však zachránit nedokázal. Dostal se sice ven, ale pak zůstal ležet na spálené trávě. Nelitostné plameny olizovaly jeho černající tělo.

Když se plameny podařilo uhasit, přistoupil k mrtvému standartenführer Geier. Svou perfektně naleštěnou jezdeckou botou ho obrátil obličejem vzhůru a prohlédl si ho.

„Vždyť jsem si to myslel! Přítel Horten návštěvník antropologického muzea a kamarád dělníků z továren." Vrhel cynický pohled na Dodenburga a potom znovu svou botou mrtvého obrátil tak, aby ležel obličejem dolů. „Tak teď už víme, že délka vaší předkožky není indikací vaší statečnosti. Že, Dodenburgu?"

Geier švihl bičikem o botu a pak zařval na zděšené vojáky, kteří se seběhli kolem mrtvého ve zčernalé trávě:

„Tak co, poseroutkové? To vidíte prvního nebožtíka? Tak konec představení! Výcvik pokračuje..."

Čas rychle ubíhal. Výcvik měl už brzy zřejmě skončit. To bylo jasné i těm nejméně otrkaným nováčkům úderného praporu SS Wotan. Velitel Geier každým dnem zvyšoval nároky na vojáky: Cvičil se útok v síle čtyř, pak v síle roty a potom i v síle praporu. Předmětem výcviku byla podpora útoku tanků pěchotou, cvičil se i noční útok, i obrana proti partyzánům. Začínalo se ráno v šest a od té chvíle až do noci vštepovali nováčkům důstojníci a poddůstojníci Wotanu to, co se sami během čtyř let války naučili. Tak ubíhal každý den od kuropění až do okamžiku, kdy rudý kotouč slunce začínal zapadat nad vestfálským obzorem. Standartenführer Geier nováčkům zdůrazňoval: „Až na vás v noci vyjedou Ivani s tanky T34, nenadějte si do kalhot a vypalte pár světlic přímo na jejich věže! To na nějakou dobu oslepí jejich dělostřelce a i takoví srabi jako jste vy budou mít čas na to, aby dokázali vypálit ze svých děl. Nechtě je ale přijet blíž! Pak jim můžete dát opravdovou nakládačku. Nemazlete se s nima! Soustředte se na dolní části jejich tanků, ty nejsou pancéřované. Prostě to do nich napalte, jak nejvíc můžete! Musíte útočit doslova jako bejci..."

Ivani mají rádiový spojení mezi tanky na hovno. Spíš se dá říct, že neexistuje. Oni si ho ani zařídit nemůžou, protože mají obě ruce levý a taky špinavý... A jak to tedy probíhá, když se Ivani pokusí o koncentrovaný útok? Já vám to povím, vy poseroutkové! Ivani vytáhnou malý praporky a začnou si navzájem signalizovat jako hejno podělanejch skautíků. A co uděláte vy? Vy toho prvního Rusáka, kterej vystřelí hlavu ven z tanku, aby začal praporkem mávat, vy

ho pokropíte hezky dlouhou dávkou z kulometu. A tím se celý jejich útok sesype, poněvadž tenhle Ivan byl určitě velitel roty nebo praporu. Jakmile totiž Rusáci nemají někoho, kdo dává rozkazy, jsou v hajzlu.

Na Ivany musíte útočit vždycky z boku. Jeden náš tank typu Tiger stačí na to, aby zlikvidoval celou rotu T34, když bude útočit z boku. Spodek věže, kryt motoru to všechno dokážete zlikvidovat, když na to půjdete z boku. To jsou jejich háklivé místa. Pamatujte si ale, že čelní pancíř je u T34 stejně silný jako u našeho tanku! Takže: Jestli zrovna nemáte v úmyslu padnout hodně rychle za lid, Führera a vlast, pamatujte si, že útočit musíte jedině z boku.

A takhle to šlo den za dnem

Sturmabannführer Dodenburg si uvědomoval, že sexuclitivá Karin Schmeerová už ho přestává zajímat. Právě tuk scharführer Schulze docházel k názoru, že Karinina matka i se svými řízečky a smaženými brambory ztrácí svou přitažlivost. A hauptscharführer Metzger otupěl ve své podezíravosti vůči manželce Loře, protože ho víc děsila představa, že takovýhle intenzivní výcvik vyústí pravděpodobně v odvelení na východní frontu.

Metzgerovy obavy se ukázaly jako zcela oprávněné. Dvacátého června roku 1943 byli velitelé praporů a velitelé rot spěšně svoláni na divizní velitelství v Bielefeldu. Velitel divize generál Sepp Dietrich osobně svolával okamžitou poradu.

Sepp Dietrich byl statný, spíš zavalitý muž, za 1. světové války sloužil jako poddůstojník. V dávné době, kdy nacistická strana teprve bojovala o moc, stál u zrodu Leibstandarte. Momentálně se cítil být v dobré bavorské formě, bezpochyby povzbuzené půlkou lahve šnapsu, což byla jeho dávka, kterou vždycky zvládl během dopoledne.

Jakmile se důstojníci usadili v mapové místnosti, bez nějakého úvodu spustil:

„Pánové! Vrchní velitelství nám pro příští dny připravilo opravdovou lahůdku.“ Ukázal na velkou nástěnnou mapu, kde byl zachycen centrální úsek ruské fronty. „Naším sousedem bude divize GrossDeutschland a naším prvním cílem je Prochorovka. Můžeme Kursk obejít z boku. Až to uděláme a ono se nám to krucinál musí povést, protože pod naším velením bude sedm set vozidel včetně stovky tanků typu Tiger budeme postupovat přímo, až se spojíme s Modelovou armádou, která přijde ze severu.“

Zvedl sklenku s reznou, kterou mu pobočník připravil k pravé ruce, a naráz ji do sebe obrátil. Pak pokračoval:

„Jak vidím, většina z vás už má něco na krku...“ A očima přejel po Rytířských křížích. „V perspektivě jsou ovšem i další vyznamenání a povyšování taky pro většinu z vás.“ Jeho hnědé oči vesele zamrkaly a boxerská čelist se bojovně vysunula. „Chci, aby náš sbor postupoval jednotně, pánové! Nikdo nesmí selhat. A kdyby..., krucinál, budu chtít hned vědět, kdo to byl a proč. Je vám to jasné?“

„Jasně, generále,“ odpověděli sborem všichni včetně Geiera, který si o velitelských schopnostech Seppa Dietricha ovšem myslel své.

Generál kývl a znovu se ujal slova:

„Nechci ve vás ovšem budit dojem, že vás čeká nějaká procházka růžovou zahradou. Sověti vybudovali na jih od Kurska nebezpečné obranné postavení.“ Pak svou boxerskou pěstí přejel po mapě. „Tady všude mají opěrné bunkry a zakopali se tam. A právě tady podle informací naší rozvědky Sověti čekají náš tankový útok. Mají v plánu nechat proniknout naše tanky kolem svých opěrných bodů a počkat si na pěchotu, která bude tanky následovat. Tak dobře, jen ať ti hajzlové čekají!“ Usmál se a pod malým knírkem se mu bojovně zaleskly zuby. „Můžou tak čekat třeba do soudného dne když jim to dovolím. V naší divizi půjde pěchota společně s tanky a nebude na jejich opěrné body útočit. Oni ovšem budou čekat, kdy ten útok začne... My už se dávno spojíme s Modelovou armádou a Sověti budou pořád ještě sedět na zadku a žasnout, proč neútočíme. Kde jsou Němci? budou si říkat. A pak přijde náš čas... To už jsem řekl, že nás čekají na jih od Kurska.“ Pak zvýšil hlas a vyštěkl:

„Kramere, pojďte sem! A jako náčelník štábu konejte svou povinnost! Pobočníku! Doneste mi další drink, abych tu neumřel žízni!“

Dietrichův elegantní náčelník štábu Krámer se postavil před skupinu důstojníků a začal vypočítávat fakta. Právě od něj Geier nejdříve slyšel, že Sepp Dietrich ani neumí číst mapu.

„Hloubka obrany Voroněžského a Centrálního frontu v ose německého útoku dosahuje od sto dvaceti do sto sedmdesáti kilometrů.“

Dokonce ani zkušený velitel praporů Leibstandarte nedokázali potlačit povzdech plný údivu. Náčelník štábu dělal, že si toho nevšiml a pokračoval:

„Sověti vykopali nějakých pět tisíc kilometrů zákopů a položili přibližně čtyři sta tisíc náloží a velkých min. Na kilometru fronty je položeno dva tisíce čtyři sta protitankových min a dva tisíce sedm set pěchotních min. A to je šestkrát víc než při obraně Moskvy a čtyřikrát víc než u Stalingradu v loňském roce. Věnovali také velkou pozornost protiletadlové obraně. Podle naší rozvědky disponují Sověti devíti protiletadlovými dělostřeleckými divizemi, dále čtyřiceti pluky...“

„Dost!“ skočil mu najednou do řeči Dietrich. „Proboha, Kramere, snad je nechcete k smrti vyděsit?“

„Já jen uvádím fakta, generále,“ podotkl náčelník štábu bez jakýchkoliv emocí, jako kdyby podobných situací zažil už nespočet.

„Fakta... Říkáte fakta,“ zavrčel Dietrich. „Vojáci se nemají dovědět všechna fakta. Kdyby všechno věděli, nikdy by do žádné akce radši nešli. Statistika nám dokládá, jak to vypadá, když vojáci vědí o každém prdu.“ A potměšile přejel očima shromážděné důstojníky. „Pánové! Po informaci od velitele štábu už víme, co se od nás očekává, a já navrhuju, abychom se nezabývali nějakými pochybnostmi a udělali to, co by měl udělat každý voják, než jde do boje: Dát si štamprli kořalky a pak si ještě znovu pořádně přihnout, dokud je na to čas.“

Potom vykřikl:

„Pobočníku! Píť!“

Do místnosti přikvačili číšníci v bílých blúzách. Na stříbrných podnosech nesli sklenky ledově vychlazené rezné a hbitě je nabídli shromážděným důstojníkům.

Sepp Dietrich zvedl svou sklenku k připitku:

„Pánové! Na úspěch operace Citadela!"

„Na operaci Citadela," odpověděni unisono.

Všichni do sebe pálivý obsah skleniček naráz obrátili. Vzápětí bylo slyšet jen praskot skla. To jeden důstojník za druhým podle starého zvyku mrštil svou sklenku do krbu, aby ji roztříštil.

KAPITOLA 7

Dodenburg zatřepal hlavou a rozhlédl se po místnosti. Jeho pohled nebyl už tak rozostřený, ale do jasnosti měl ještě daleko. Zatřepal tedy hlavou znovu, dokonce rezolutněji než dřív, ale hned toho zalitoval. To, co uviděl, ho nepotěšilo. Pomalu, opatrně přešel místnost očima a zjistil, že všude jsou rozházené Karininy šaty a prádlo. Spodní bílé bavlněné kalhotky ležely na podlaze a sukně, /chumlaná do koule, se povalovala na toaletním stolku. Všechno svědčilo o tom, že se Karin svlékala velice překotně. Svetr visel na pelesti postele s obrácenými rukávy, takže připomínal bezhlavého plavce.

Dívka pořád ještě klidně spala. Přes půlku obličeje měla přetažený zvalený polštář, přikrývka na ní byla odkopaná jak u malého dítěte. Na jejím snědém těle však nic dětského nebylo... Pod zvednutou paží se temnělo ochlupení, Karinina hrud' měla oblé ženské Ivary, oblé byly i její boky, dobře viditelný byl i tmavý klín. To vše jakoby jasně dávalo najevo, že jde o zralou ženu.

Kromě věku, který oficiálně hlásal, že jí ještě není šestnáct, na téhle dívce nic sexuálně nezralého nebylo.

Když se nepřilíš střízlivý Dodenburg vrátil z Bielefeldu, dopravil ho Schulze do Schmeerova domu. Karin vůbec nezaváhala. Ignorovala překvapený pohled prsaté služebné a Dodenburga prakticky dostrkala až do své ložnice. Pak, celá vzrušená, ze sebe začala strhávat šaty. Následovala noc plná divokého, vášnivého sexu. Zdálo se, že mladičká dívka se nedokáže nabažit a ukojit nekončící energii svého hořícího těla. Nakonec ji Dodenburg musel požádat, aby ho nechala spát. To ji rozčílilo, ječela na něj, ale jemu se přece jen podařilo upadnout do horečnatého spánku plného divokých snů. Zdálo se mu, že jejich prapor se octl úplně nechráněný v nějaké bohem zapomenuté končině hořící ruské stepi. Tiše a bez jakýchkoliv problémů se na ně hrnuly obrovité sovětské tanky, jako by snad všichni byli na nějakém cvičení v mírových dobách.

To už Karin vedle něj pokojně pochrupevala... Najednou se však k němu otočila, otevřela oči a snědé paže se mu ovinuly kolem krku.

„Líbej mě," zašeptala lačně vyprahlými rty.

Políbil ji, ale bez jakékoliv vášně. To se jí dotklo. Odtáhla se se od něj a chvíli se na něj pozorně dívala. Pak si z čela odhrnula pramen blondatých vlasů:

„Oč jde? Stalo se něco?" zeptala se bez jakýchkoliv emocí.

Dodenburg pokrčil rameny:

„Prostě na to musím myslet."

„Na co?"

„Něco na nás není v pořádku. Jde o to, že ty jsi teprve školačka a já jsem důstojník SS. Jsem už zkušený chlap..." Pak pokrčil rameny, jako kdyby nemohl najít ta správná slova k vyjádření své myšlenky.

„Copak ti není jasné, že jsem měla i jiné chlapy?"

„Ale to chápu, jenže co by se asi stalo, kdyby na tohle přišel tvůj otec? Co by si asi tak o mně pomyslel co říkáš?"

Cynicky se ušklíbla a přejela si dlaněmi po řadrech. Pak pohrdavě odpověděla:

„Otec? Ten má jiný starosti. Jediný, co ho zajímá, je to, aby si dost nahrabal, a potom ještě má v našem městě zájem o židovské prostitutky. Ty ochotně vycházejí vstříc všem jeho hnusárnám, protože kdyby se cukaly, šly by do koncentráku."

„Chť si dost nahrabat a využívat židovské prostitutky a to všechno v nacionálně socialistickém Německu?" vykřikl pohoršeně.

Karin se tomu musela jen zasmát. Pak, aniž se na Dodenburga podívala, sáhla po cigaretě.

„Německá žena se neličí a nekouří," pronesla ironicky, čímž připomněla jedno ze známých hesel nacistické propagandy na plakátech. Pak si zapálila, vydechla dlouhý pruh modrého kouře a dodala: „Nedívejte se na mě tak pohoršené, sturmbannführere Dodenburgu! Každý na takový hesla kašle. Kde jste vůbec od roku 1939 byl, pane důstojníku?"

„Na frontě."

„Jo na frontě," prohodila, jako by to byl pobyt svou vzdáleností podobný pobytu na Marsu. „Tak to já vás chápu, jenomže vy taky musíte chápat, že teď jsme v Německu a píše se rok 1943. Věci se prostě změnily."

„Jak se co změnilo?" Viděl, že se dívka zatvářila pobaveně a dlaní se ho znovu pokouší laskat.

„Věci se prostě změnila a taky lidi jsou jiní." Její laskající ruce ho znovu začaly vzrušovat. Připomnělo mu to chování jisté pařížské prostitutky.

„Ty jsi prostě ještě dítě, chápeš?" řekl a pokusil se svou narůstající touhu potlačit.

„Dítě?" Vzrušeně zachraptěla a přivinula se k němu. „Tak mě obejmi a já ti ukážu, jaký jsem dítě!"

Pokoušel se ji odstrčit, ale Karin ho pevně držela, jako by se nemohla odtrhnout od zdroje své intenzivní KJStkoše.

Dodenburg cítil, jak se dívka chvěje žádostivostí.

Zvolna rozevřela dlouhé snědé nohy:

„Tak pojď!"

Navzdory svému odhodlání se k ní přisunul a svýma nohama ji obemkl, aby se jí mohl zmocnit.

Osud však rozhodl jinak. Dodenburg už se nikdy v životě s Karin Schmeerovou nepomiloval. Právě v okamžiku, kdy

Karin rozevřela svou náruč, zaduněly totiž rány na dveře a zaburácel velice známý hlas:

„To jsem jenom já, sturmbannfuhrere!"

Vzápětí do místnosti vrazil Schulze. Byl jenom v botách a tílku, v jedné ruce držel poloprázdnou láhev rezné a druhou objímal chichotající se nahou služebnou Schmeerových.

„Veliteli..." Schulze se teprve teď zarazil, protože mu došlo, v jaké situaci Dodenburga vyrušil. Hned však smířlivě prohodil: „Ještě to stihnem prásknout do koní!" A po jeho širokém obličejí se rozlil dobrosrdečný úsměv.

„Co to do vás ksakru vjelo, Schulze?" zařval vztekle Dodenburg a přehodil přes sebe i přes překvapenou Karin přikrývku.

„Nezlobte se, sturmbannfuhrere! Já jen plním svou povinnost. Fakt lituju, že jsem vás vyrušil při vašich..."

Nedopověděl, protože nenalezl vhodná slova. A tak se aspoň na dívku vedle Dodenburga usmál.

„Tak o co jde? Jaká to je povinnost?"

„Dehn... Znáte ho, že jo?"

Dodenburg kývl:

„Znám."

„Tak abyste věděl, já jsem mu včera večer řekl, aby nás vyhledal kdyby o něco šlo."

„No a?"

„Ono o něco začalo jít," brebtlal Schulze.

„No tak se už sakra, člověče, vymáčkňte!"

„Odjíždíme. Dehn mě u tyhle holky našel a řekl mi to. Teď čeká venku s volkswagenem."

„Krucinál, chlape, o čem to mluvíte?" vybuhl Dodenburg. „Kam odjíždíme?"

„Na frontu, sturmbannfuhrere. Během dvanácti hodin vyrážíme."

Když hauptscharfuhrer Metzger uslyšel informaci o tom, že prapor co nevidět odjíždí na frontu, uvědomil si, že musí jednat co nejrychleji. Hned po ránu vyklouzl z kanceláře velení praporu a místo toho, aby se jako obvykle vydal na svou druhou snídani — tedy na pivo s ginem pospíchal na velitelství kreisleitera Schmeera.

Schmeerova sekretářka, protivná ženská s upjatou tváří, jen zavrtěla hlavou. Byla to odpověď na Metzgerovu otázku, zda může navštívit jejího šéfa. Pak řekla:

„Pan kreisleiter Schmeer je teď velice zaneprázdněn a nemůže vás přijmout."

„Já s ním musím mluvit," vyštěkl na ni Metzger a tvářil se, že má naléhavou záležitost. „Řekněte mu, že to je hrozně důležitá věc!"

Žena se usklíbala a odvalila se, přičemž házela zadkem doslova jako tažná kobyła.

Připadalo mu, že je pryč nějak dlouho, že ho tu naschvál nechává, aby čučel na bustu vytřeštěného „Železného kancléře". Vedle ní visela reprodukce obrazu s fuhrerem, který ve středověkém brnění seděl na bílém koni a v ruce třímál prapor s hákovým křížem. Potom tu ještě byl k vidění plakát zobrazující chlapečka, který čurá na zem a dole se skvěla známá průpovídka: Nepijte vodu, bude vám po ní špatně!

Konečně se macatá sekretářka vrátila:

„Pan kreisleiter Schmeer vám může věnovat pět minut."

Metzger tedy vykročil kolem protivné ženské ke dveřím a pro sebe si mručel:

„On mi dává pět minut a já jemu padesát let v chládku jestli si nedá bacha."

Když byl uvnitř, postavil se do pozoru a zařval:

„Heil Hitler, kreisleitere!"

„Heil Hitler," odpověděl Schmeer a s námahou zvedl pravici k pozdravu. „A nebulákejte tolik, Metzgere, prosím vás!

Byl jsem dneska v noci na tahu. Udělal jsem dost piv a to nemluvím o tom dalším chlastu."

Metzgerův obličej zůstal kamenný:

„To mě nepřekvapuje, kreisleitere. Máte rád svou společnost, že? A přípitky... Na zdraví, na všechno možný a taky: Noc bude chladná..."

Schmeer se udiveně zahleděl na Metzgerův upjatý obličej.

„Co to s vámi sakra, Metzgere, je? Nepřeskočilo vám? Nebo vlastně o co jde?"

„Nepřeskočilo mi, pane kreisleitere. Hlavně ale aby nepřeskočilo vám, až se začne mluvit o vaší přítelkyni, co se jmenuje Sarah."

„Jaká Sarah?"

„Nepokoušejte se ze mě dělat blbce," vyštěkl vztekle Metzger. „Já jsem vás tuhle v noci s tou židovskou prostitutkou viděl."

„Jo, vy mluvíte o tomhle?" oddechl si Schmeer.

„Jo, já mluvím o tomhle. Co si myslíte, že řekne gestapo, až se doví, že vážený člen nacistické strany má sexuální poměr s Židovkou?"

„Kdybyste, Metzgere, jen tušil, co gestapo v tomhle městě dělá," zavrčel Schmeer — už úplně klidně.

Metzger však dělal, že to neslyšel:

„V téhle době muži jako já jsou na frontě." A vrhl pohrdavý pohled na Schmeerovo vyznamenání. Byl to kříž 2. třídy za válečné služby, nikoliv tedy vyznamenání bojové. „Jste obyčejné týlové krysy a hlavně hřebci. Obcujete s našimi ženami a nejen to! Ještě se dopouštíte hanobení rasy s Židovkami."

Ve Schmeerových červených očičkách blýsklo:

„Tak já už vám rozumím! Vy si myslíte, že já a vaše Loře..." Větu sice nedokončil, ale obscénním gestem jasně naznačil, o čem mluví.

Metzger hněvivě kývl:

„Ano! Tak to je a já toho mám dost!

Schmeer přemítavě přejel prstem po špičce svého dlouhého nosu.

„Nerad bych se vás dotkl, Metzgere! Vaše Loře je krásně rostlá. Jak se u nás ve východním Vestfálsku říká, má pěkný plíce. A vůbec je to prostě kvalita!" Pak si povzddechl. „Jen se obávám, že mě u ní už někdo předběhl."

„Cože?" vybuchl Metzger. „Co tím chcete říct?"

„Jenom to, že s ní měl někdo pletky ještě dřív, než jsem ji poznal já."

„Kdo to byl?" vyjekl Metzger.

„Ten mladý hajzlík z vašeho domu! Copak jste si nevšiml, jak má při chůzi svěšený ramena? A to je vždycky příznak toho, že má dotýčný pod poklopcem pořádnou nadílku."

Metzger nevycházel z údivu:

„Kdo že to je?"

Schmeer se zlomyslně zašklebil a zopakoval po Metzgerovi nechápavou otázku:

„Kdo že to je? Copak nevidíte to, co se odehrává přímo před vaším bachratým nosem?"

„Kdo to je?" Metzger už přímo řval, na brunátném obličeji mu naběhly žíly.

„Ten malej makarón přece!"

„Chcete říct Mario?"

„Správně! Mario. Ten to je..."

Když otevřel domovní dveře, uslyšel, jak postelová péra skřípají, jako by hvízdaly přehřáté ventily. Bral schody nahoru po dvou, jako by s někým závodil. Tohle by Loře těžko mohla vysvětlovat tak, že zrovna měnila na posteli prostěradlo.

„Krucifix," běsnil Metzger. „Ještě že s sebou nemám služební pistoli. Odpráskul bych je oba, smilníky všivý!"

Rozrazil dveře svého bytu. Viděl odtud přímo do ložnice a to, co tam zahlédl, bylo ještě horší, než si dokázal představit. Loře ležela na zádech a zvedala do výše tlusté nohy. Její tělo se lesklo potem. Zhlédl její otevřená ústa. Vypadala jako ryba, která lapá po vzduchu.

Mladý, snědý, pružný makarón řádl na jejím bílém těle, jako by se z něj snažil svým instrumentem, který zasunul do horkého lůna, vypumpovat veškerý vzduch. Pod rozhozenými vlasy ženy blýskaly oči plné vášně.

„Ty kurvo!" zařval Metzger. „Ty zasraná sprostá kurvo!"

Mario se lekl a ohlédl se. Jeho snědý obličej zbledl. Pokusil se nadzvednout nad svou partnerku a vykřikl:

„Loře! On je tady... Tvůj muž!"

„Kašli na to!" Loře strhávala mladíka zpátky k sobě. „Já chci ještě. Vždyť je to krásný, ty moje malý zvíře!"

„Já ti dám já chci ještě!" ječel Metzger, který se zalykal vzteky. Díval se, jak jeho žena tiskne svýma nohama Mariovo tělo, které se zoufale snaží z tohoto sevření osvobodit.

Pak se Mario konečně vysmekl a Loře upřela nechápavý pohled na brunátný obličej svého navztekaného manžela.

„To jsi ty?" řekla otráveně.

„A koho jsi himlhergot asi tak čekala? Ježíška? Nebo Mikuláše?"

Zvedl svou obrovitou pěst, aby Loře uhodil přímo do obličeje. Jenže tohle už nikdy nestihl udělat. Zdola zavřeštěl kakson a schodištěm nahoru se nesl netrpělivý úřední hlas:

„Hauptscharführer Metzger! Poplach! Poplach! Okamžitě se hlaste v kasárnách! Odjíždíme. Odjíždíme!"

ČÁST DRUHÁ

OPERACE CITADELA

„Je to skvělý den! Zřejmě nachytáme Ivany na švestkách."

Standartenführer Geier

sturmbannführeru Dodenburgovi,

5. července 1943.

KAPITOLA 1

„To je ale svinská doba! Člověk aby šel — a dal se zabít," vrčel Schulze, když se díval na nekonečnou mlčící step, která se před ním rozprostírala. „Tak takhle vypadá červencový poledne! Snad aspoň při ranním útoku bude chladněji!"

Dodenburg se vedle něj krčil ve spálené stepní trávě. Ted' si posunul přílbu do zátylku, utřel si pot z čela a řekl:

„Můj milý Schulze! I vání jsou zvyklí na nás vždycky útočit za svítání. My ale dneska podnikneme útok v pozdním odpoledni, protože Ivany chceme nachytat na švestkách."

„To teda budu chtít vidět, sturmbannführere," vrčel dál Schulze.

„Žádný strach! Uvidíte to."

Dodenburg se letmo ohlédl a přeletěl očima mírný svah. Potřeboval se ujistit, že jeho rota je v pohotovosti, třebaže žár slunce je skutečně únavný. Všechno bylo v pořádku — navzdory děsivému ruskému slunci, které se opíralo do tanků, až se z rozpáleného kovu modře kouřilo. Před chvílí ještě vanul slabý větřík, ale teď začínaly znovu dotírat jakési krvelačné mušky i písečné blechy. Vojáci Wotanu se škrábali jako diví po celém těle.

Dodenburg se snažil odolat pokušení poškrábat se laky, ale musel k tomu zmobilizovat celou svou vůli. Na hodinkách zkontroloval čas, který zbýval do útoku, ale Geierova informace byla rychlejší:

„Je třináct padesát," zaskřehotal a postavil se. V ruce třímál svou jedinou zbraň jezdecký bič. Dodenburg tedy taky vstal. Řekl si, že i kdyby je Ivani zpozorovali, považovali by je za německé průzkumníky. Rozhodně by je nenapadlo, že v mírně klesajícím svahu za nimi se skrývá nejlepší část dvou elitních divízi.

V linii ruských opěrných bunkrů, která od nich byla vzdálena asi osm set metrů, nebyl patrný žádný pohyb.

„Asi vyspávají po obědě," poznamenal Dodenburg. „Jako všichni normální lidi...."

„Anebo chrápou po přídělu tý nejhnusnější vodky. Oni přece chlastají pořádku," ozval se Schulze.

„V každém případě to pro nás vypadá dobře." Dodenburg znovu před sebou dalekohledem zkontroloval celou pláň a znovu neviděl žádný pohyb. Jen někde v dálce zahlédl úzký proužek modrého kouře. „Rozhodně je zastihneme nepřipravené."

„Ano," souhlasil Geier. „Já si myslím, že tentokrát si s nimi poradíme bez problémů. To ani ten nejhoupější někdejší poddůstojník, co teď velí divizi, nemůže zvorat." Dodenburgovi bylo jasné, o kom to standartenfuhrer mluví.

Samozřejmě o generálu Seppu Dietrichovi...

„Doufejme, že máte pravdu," povzdechl si upřímně. „Celá budoucnost Německa závisí na našem úspěchu u Kurska."

Geier si jen odfrkl, nasupil se a prstem si přejel po konečku skobovitého nosu, spáleného žhavým stepním sluncem do lososové barvy. Pak zaskřehotal:

„Ano, na úspěchu u Kurska závisí nejen budoucnost Německa, ale i mé povýšení na velitele pluku. Na to nesmíte zapomínat, můj drahý Dodenburgu!"

Mladý důstojník se už už chystal, že na takovou aroganci přece jen zareaguje. Operace Citadela byla přece jasně rozhodující bitva v celé dlouhé, krvavé ruské válce! A Geier skutečně jako Sup, který hledá kořist v tom vidí jen krok ke svým vlastním cílům! V tom okamžiku však velitel vytáhl z kapsy blůzy pišťalku a zahvízdal.

Vojáci na tenhle signál čekali a reagovali tedy okamžitě, jako kdyby už se nemohli dočkat, až se vrhnou do akce.

Dodenburg se rozběhl ke své rotě, Schulze se vrhl ke svému tanku a pancéřoví granátníci zaujímali svá postavení za tanky a rovnali si na prsou samopaly. Poddůstojníci začali vydávat nové pěchotní granáty a vojáci šije rozbírali skoro s dětským nadšením, jako kdyby dostávali kornouty se zmrzlinou. Tankisté vylézali na svá ocelová monstra a hbitě v nich mizeli. Ti nervóznější už poněkolkáté močili na pásy tanků a řidiči na ně pokřikovali:

„Co si myslíte? Jsou tohle snad pisoáry někde v Hamburku u nádraží?"

Schulze si strčil do pusy poslední dávku čokolády, kterou vždycky před útokem fasovali, a usilovně ji začal žvýkat. Pak se pomalu vydal k Dodenburgovu velitelskému tanku, jako by se v míru procházel někde po cvičišti a nečekal ho útok na nejmocnější obranný systém, jaký historie tankového válečnictví zná.

„První rota připravena," hlásil Dodenburg Geierovi a snažil se ze všech sil překřičet okolní rámus. Současně zvedl ruku jak nejvýš mohl.

Velitel Geier se dotkl špicí bičíku své přílby, jako by dal najevo, že hlášení přijímá.

„Druhá rota připravena," zařval Schwarz.

A tak to šlo dál...

Geier ještě jednou přejel svým pohledem sebejisté mladé tváře, připadalo mu, že se snad vidí poprvé. Pak vykřikl:

„Odjezd!"

Všichni řidiči jako jeden muž nastartovali. Ze všech stran se ozývalo temné astmatické štěkání motorů. Z výfuků tanků začal stoupat lehký dým. První z tanků se s řevem dal do pohybu. A za ním další... Ještě nedávno tiché letní odpoledne bylo rázem plné děsivého rámusu.

Pancéřoví granátníci hbitě šplhali na rozjíždějící se tanky a usazovali se na nich. Vypadalo to, jako když rozpustilí školáci na výletě dobíhají autobus, který by jim mohl ujet.

Úderem druhé hodiny se někde vzadu rozeřvala celá zem. Bylo to takové peklo, že se v něm rachot tanků ztrácel jako něco zcela bezvýznamného. To posílalo na první nepřátelskou linii svůj burácející pozdrav delostřelectvo tankového sboru SS. Jejich akce byla provázena až neskutečně kakofonickým hřměním.

Tanky se už blížily k výchozí pozici útoku a burácení dělostřelectva stále pokračovalo. Nad tanky svištěly proudy granátů a nesly s sebou zlověstnou smrt. Jejich výbuchy se podobaly obludným jekotům, které sílily a vymykaly se všemu chápání.

Po útoku dělostřelectva zmizela první sovětská linie v kouři, který v chuchvalcích stoupal vzhůru ještě nedávno průzračným vzduchem.

Těžké delostřelectvo přeneslo palbu na druhou sovětskou linii. Zaduněly šestiranné raketomety. Ze svých pozic za praporem Wotan tiskli dělostřelci knoflíky, které aktivovaly elektrický mechanismus odpalování. Ozývaly se zvuky, které připomínaly hluboké tóny klavíru. Za nimi následoval skřípot, jako když se diamantem řeže sklo. Vzduch se měnil v těžký baldachýn. Rakety dopadaly s hrůzným rachotem mezi opěrné bunkry, jejich úkolem bylo otevřít tankům cestu. Dělostřelci se snažili ze všech sil bunkry zlikvidovat, umožnit tankům, aby i se svým nákladem tento úsek zdolaly beze ztrát.

„Pusťte se do nich!" zaskřehotal Geier do vysílačky.

Dodenburg automaticky stiskl knoflík komunikačního systému a zavelel:

„První rota — vpřed! Jakmile těžké delostřelectvo skončí, připraví tankoví dělostřelci kouřovou clonu!"

Vysunul periskop, rozhlédl se a současně zaslechl, že i ostatní velitelé vydávají stejné rozkazy jako on.

Schulze vystřídal řidiče tanku, uvolnil spojku — a tiger vyrazil vpřed. Pásky zabraly a poslaly na další tanky za sebou spršku hlíny a kamínků.

Dodenburg zatajil dech a ucítil, že ho najednou začalo pálit v krku.

Ruská první linie byla v ohni. Mezi mračny prachu vyšlehovaly zlověstné modré plameny, ale smrtící rakety ve svém strašlivém díle neustávaly. Dodenburga napadlo, že tohle děsivé peklo nikdo z nepřátel nemůže přežít. Ukázalo se však, že může...

Dodenburg to brzy sám zjistil, když se podíval na pravou stranu. V tom okamžiku nový drásavý výbuch prořízl vzduch a první sovětský granát vybuchl u Dodenburgova tanku, provázen zvukem, který připomínal trhající se obrovitou

plachtu.

Sturmabfuhrer měl pocit, že na pravé ucho ohluchl a vztekla do pravého sluchátka třískl rukou. Vzápětí vydal rozkaz muži, který se hrbil nad svým periskopem:

„Dělostřelec! Připravit k palbě!“ Jeho hlas zněl nějak divně. Jako by byl rozkližený... „Iváni o sobě dávají vědět!“ „Rozkaz!“ vyštěkl dělostřelec a volnou rukou roztáčel kliku, která posouvala věž s hlavní děla zleva doprava. Byl připraven okamžitě vypálit.

Dodenburg najednou uviděl sovětský tank T34, který se vynořil z kouře.

„Ivani!“ Výkřikem do vysílačky varoval i zbytek své rot. „Dělostřelec! Odměr vpravo, deset...“

Dělostřelec rychle nastavil hlaveň děla ráže 88mm.

„Připravit!“ Dodenburg se ještě bleskově podíval periskopem. Tank T34 se jasně rýsoval ve vlasovém kříži zaměřovače. „Pal!“

Dělostřelec zapojil odpalovací zařízení a stiskl spoušť. Dodenburg automaticky otevřel ústa, aby mu při výbuchu nepraskly tlakovou vlnou bubínky. Velký tiger se zachvěl a škubl sebou. Celá věž tanku byla náhle plná štiplavého žlutého kouře. Dodenburg ucítil náraz horkého vzduchu do obličeje, pak se otevřel závěr děla a na podlahu vypadla prázdná, kouřící žlutá nábojnice. Dělostřelec levačkou znovu dělo nabíl a pravačkou stiskl spouštěč odsavače kouře.

„Vypalte znovu! Dorazte ho, hajzla!“ zařval Dodenburg, když po rozptýlení kouře zjistil, že ruský tank stojí na místě. Dělostřelec tanku T34 se pokoušel zaměřit své dělo ráže 76mm, ale počínal si hrozně pomalu, jako kdyby už v tanku umíral. Dodenburgův dělostřelec mu nedal šanci. Znovu promluvila německá osmaosmdesátka...

Ruský tank sebou trhl jako nějaká živá bytost. Jeho pravý pás se rozpadl a bránil tanku v pohybu. Najednou se věž tanku sklonila dopředu a hlaveň děla poklesla. Tank vypadal jako velké, smrtelně zraněné zvíře.

Dodenburg nechtěl, aby se na to plýtvalo cennou municí, a tak zavelel:

„Palbu zastavit!“

Schwarz si počínal jinak:

„Dejte mu to! Nandejte mu to,“ křičel do své vysílačky. „Chci, aby ten hajzl rusácká hořel!“

Napravo od Dodenburga zaburácela rána z osmaosmdesátky. Granát směřoval na zasažený tank T34 a trefil se přímo do nádrže s pohonnými hmotami. Vyšlehl oranžový plamen a provázel ho hustý, černý, mastný kouř. Z posádky sovětského tanku se zatím nikdo venku neobjevil.

Schwarz se ale s takovým výsledkem nemínil spokojit. Dodenburg v praskotu své vysílačky slyšel, jak Schwarz své vojáky nabádá:

„Dejte pozor na jejich kulomet!“

Pak se najednou na vrcholku věže sovětského tanku objevila temná silueta. Postava na okamžik zaváhala, protože modré plameny olizovaly tank ze všech stran. Potom se ale muž rozhodl, vrhl se do zaprášené trávy a zuřivě se v ní koulel, jak se pokoušel uhasit oheň, který na něj přeskočil.

Schwarz bleskově zavelel:

„Kulometem na Rusáka vedle tanku pal!“

Střelec asi zaváhal, protože Dodenburg vzápětí slyšel vzteklý Schwarzův řev:

„Řekl jsem kulometem pal, ty zatracenej pitomče!“

Nad hořící step okamžitě vylétla smrtící dávka se stopovými střelami. Na tak krátkou vzdálenost střelec nemohl svůj cíl minout. Dalo se rozeznat, že Rusova páteř se nepřírozně prohnula, jeho seškvařené černé ruce kolem sebe bezmocně zašátraly a muž po hrozném křiku znehybněl. Další salva z kulometu zasáhla řidiče tanku, který se snažil uniknout ven průzorem. Střely mu doslova uťaly hlavu. Pak se na věži tanku objevil třetí člen posádky. Zvedal ruce na znamení, že se vzdává. Tohle prosebné gesto mu ale nepomohlo. Střelec, který byl ve vzdálenosti asi stovky metrů, do bezbranného těla vypálil svou další dávku... Oběť se změnila v krvavou kaši, která jako by právě vypadla z mlýnku na maso.

Schulze to všechno viděl z pozice řidiče tanku I utrousil:

„Ať nežeru, veliteli, ale tohle je docela slibnej začátek, ne?“

Dodenburg na to nic neřekl, ale když projžděli kolem zničeného T34 a jeho zmasakrované posádky, díval se raději někam jinam.

kusové reagovali hned, jakmile skončila německá přípravná palba. Třebaže tenhle útok nečekali a byli jím zaskočení, salva za salvou dopadala na německý postupující prapor jako prudký déšť. Téměř okamžitě se k ruským dělostřelcům připojily obávané Stalinovy varhany. Mířily však nepřesně, prakticky se soustředovaly na likvidaci pozic, které Wotan už před chvílí opustil.

„Kouřovou clonu!“ vykřikl Dodenburg. „Sakra, udělejte všude kouřovou clonu!“

Dělostřelce nebylo třeba víc pobízet. První sovětská linie od nich byla sotva dvě stě metrů a německý prapor byl úplně nekrytý. Proto rychle vypálili kouřové granáty. Černé plechovky se nemotorně vznesly do vzduchu, pak explodovaly a rozprostřely nad řadou německých tanků pokrývku dýmu. Odehrálo se to všechno během několika vteřin a Wotan byl rázem pod hustou mlhou jako pod bavlnkou.

Sovětské dělostřelce samozřejmě nenadchlo, že jim kořist zmizela z očí, a proto svou palbu zintenzívnili. Věděli, že tanky musí být zastaveny dříve, než vniknou do první linie. Všude kolem byl slyšet hysterický jekot Stalinových varhan. Z německého týlu pokračovala palba těžkého dělostřelectva. A všechno se to pořád opakovalo.

Vzhledem k tomu, že se vzdálenost mezi německými útočníky a sovětskými obránci stále zmenšovala, začali Rusové německým tankům působit stále větší těžkosti. V rádiových hlášeních se najednou začaly objevovat zprávy o německých ztrátách:

„Z levého boku ohrožení dvěma kulomety! Všichni mí pancéřoví granátníci jsou zraněni.

„Podlahu mám jako krvavý kluziště...“

„Přetrhl se nám pás tanku a já tu trčím jako kůl v plotě. Potřebuju okamžitou pomoc.

„Motor je v hajzlu. Kvůli kouři nevidím ani ruku před sebou. Můžu ustoupit?“

Najednou se jim podařilo vyjet z vlastní kouřové clony. Sovětská děla pořád ještě neškodně bušila do prostoru, který nechaly tanky za sebou. Němci se tak octli ve vzdálenosti asi stovky metrů od nepřátelské linie.

Všechno bylo poseto obrovitými hnědými krtinci vyrvané země. Těch několik málo stromů, které tu zůstaly stát, bylo dobřela oholeno z kůry a jejich kmínky jako by se bezvládně svíjely... Rozhodně tu ale ještě zůstaly sovětské jednotky, které pořád ještě měly chuť mezi rozbitými vraky bojovat.

Náhle se k nebi vznesly signální rakety. Sovětské kulometry rázem spustily zuřivou palbu. Střely ťukaly do ocelových plátů tanků jako těžké kapky letního deště. Tanky však už nebylo možné zastavit.

Z plamenometného tanku první roty vyšlehl smrtonosný ohnivý jazyk a ovinul se kolem nejbližšího opěrného bunkru.

Nátěr na stěně bunkru se nafoukl jako bublina. Kulomet, který byl uvnitř, přestal střílet. Najednou vstříc Němcům vyrazily dva tanky T34. V panice se zřejmě dezorientovaly a bokem do sebe narazily. Jejich katastrofu dokončil šťastný zásah do jejich nejcitlivějšího místa – tanky z boku. Nikdo z posádek to nepřežil...

„První rota! Rozptýlit,“ řval vztekle Dodenburg do vysílačky.

Byl to rozkaz na poslední chvíli. Ze vzdálenosti asi pětasedmdesáti metrů spustilo palbu sovětské dělo ráže 57mm, ukryté za něčím, co se podobalo stodole. Dodenburg sledoval zářící bílou dráhu protitankového granátu, směřujícího přímo na ně. S každou vteřinou střela nabírala rychlost...

„Dělostřelec! Cíl dva...“ Rána z tanku německého kanónu ráže 88mm mu nedala domluvit. Dělostřelec totiž taky uviděl střelu protitankového granátu, a tak ruské dělo za troskami podobajícími se stodole /mizelo v kouli ošklivého rudého a žlutého plamene. Obsluha děla se vznesla do vzduchu, bylo to, jako by nad zemí poletovaly nějaké temné předměty.

V německém tanku se Schulze potil u řízení. Prudce zabral a tank se stejně prudce obrátil a k Dodenburgovu překvapení zamířil přímo k pahorku. Sturmbannführer ucítil v ústech chuť krve a potu. Teď ale nebyl čas na to, aby se staral o svou poraněnou tvář, teď bylo důležité hlavně to, že rána ze sovětské sedmapadesátky je našťastí minula. Pak se ale z kouře vynořil další tank T34 – a to ve vzdálenosti pouhých padesáti metrů.

„Dělostřelec!“ vyštěkl Dodenburg, který cítil, že se ho zmocňuje divoká vlna strachu. „Cíl – ruský tank vpravo. Patnáct stupňů!“

Schulze Dodenburgův záměr okamžitě pochopil, a tak prudce zařadil zpátečku.

Tiger se tak nečekaně vmáčkl do skupiny sovětských pěšáků, kteří obsluhovali raketomet.

Vojáci stačili jen vykřiknout a už mizeli pod velkými kovovými pásy německého tanku. Když je tiger přešel, zůstala z nich jen krvavá kaše. Posádka německého tanku ten masakr ani nezaznamenala.

Kolem věže německého tanku prosvíštel ruský granát. Ve vzduchové vlně se šedesátitunové monstrum zachvělo, jako kdyby bylo z papíru, a ne z ocele. V následujícím okamžiku najel jeden z útočících T34 až na vrcholek bunkru a obnažil tak svůj nepancéřovaný spodek.

Schulze v tanku zařval:

„Dělostřelec! Krucinál, naper mu to do břicha!“

„Teď!“ Dodenburg se chystal podat další granát. „Teď!“

Střelec začal otáčet věži, až se ruský tank objevil v jeho hledáčku. Nebylo už vidět nic jiného, než spodek tanku T34..., jako by na světě ani nic jiného neexistovalo. Dodenburg se díval svým periskopem a docela dobře rozeznával každý nýt, každý kousek bláta na špinavém, zaoilovaném břiše sovětského tanku.

Dělostřelec stiskl spouštěč odpalovacího zařízení. Zaskřípal kov o kov... Tloušťka jejich pancéřování byla sice dost velká, ale i tak posádka tanku zaznamenala velký rachot. Tank T34 vyletěl do vzduchu, aby v následujícím okamžiku dopadl zničený zpátky na zem.

Německé tanky vyrazily vpřed, Dodenburg v jejich čele. Pásy tanků první roty drtily těla nepřitele, mizeli pod nimi mrtví i umírající. Tanky je zatlačovaly hluboko do země, která se celá barvila krví do ruda. Z maskovaných, skrytých opěrných bunkerů vybíhali Rusové. Němci je asi opravdu zaskočili, protože někteří z ruských vojáků se nestačili ani pořádně oblíknout. Všichni teď zoufale křičeli, ale nikdo z nich neměl šanci na přežití. Dodenburgovy kulometry typu Spandau na ně pálily rychlostí osmi set ran za minutu... Rusové padali jako vřešticí kuželky. Během několika vteřin tak u vchodů do bunkerů ležely kupy mrtvých.

Když dorazila první vlna pancéřových granátníků, vylétlo směrem na hromady mrtvých několik zápalných granátů.

Divokým ohněm, který okamžitě vzplál, se ještě zcela marně snažila proniknout hrstka několika žijících.

Najednou se odněkud vynořil malý sovětský tank T60, ale okamžitě ho zasáhly čtyři granáty německé osmaosmdesátky. Malý tank úplně zmizel, jako kdyby nikdy ani neexistoval. Ruští vojáci všude na dohled odhazovali zbraně a vzdávali se. Vojáci Wotanu ale neměli na zajatce čas.

Dodenburg ve vysílačce slyšel něčí hlas, ale nedokázal rozeznat, komu patří:

„Jen vylezte, hajzlové! Rozsekáme vás na cucky!“

Ať už ten hlas patřil komukoli, to, co se kolem dělo, odpovídalo jeho pokynu: Německé kulometry kosily všechny Rusy, kteří se někde objevili. Někteří pochopili, že nemají šanci a snažili se utéct, jenže na útěk bylo pozdě. A tak tu padali po desítkách...

Němci podlehli bojovému zápalu. Dodenburg se pokusil uvést rotu alespoň do nějakého pořádku, protože první nepřátelskou linií ještě zcela neprošli. Nadával do vysílačky a opakovaně vyzýval k disciplíně i vojáky z jiných rot, kteří se dostali na jeho frekvenci. Podařilo se mu rozšířit oba boky a zabránit dezorientaci v centrální skupině tigrů. Stihl to takřka v hodině dvanácté.

Když dokončili likvidaci opěrných bunkerů a nechali za sebou krvavou stopu zmasakrovaných Ivanů, rozptýlil se před nimi kouř a naskytl se jim pohled na fantastické divadlo:

Proti nim jela skupina asi dvaceti tanků T34 v klínové formaci. Tanky měly rozsvícené přední reflektory, a protože hluk jejich pásů se tlumil v silné vrstvě prachu, vypadala vozidla jako nějaké přízraky. Dodenburg rychle zapnul vysílačku: „Schulze! Dupněte na to, co nejvíc můžete!“

Schulze zareagoval okamžitě. Vší silou sešlápl pedál. Šedesátitunové monstrum zrychlilo. Sturmbannfuhrer vyštěkl:

„Směr vpravo! Musíme je obejít.“

Zpocený a umaštěný střelec zatím směřoval své dělo a Dodenburg mu připravoval nový granát. Sáhl pro něj do zásobníku, který měl přímo před sebou. Střelec opět stiskl tlačítko odsávání, protože všude už zase byl kouř. Vzdálenost mezi oběma skupinami tanků se zmenšovala.

Dodenburg si uvědomoval, že i oni se musí zformovat do klínu a pak se budou snažit protivníka zprava minout. Střelec vedle něj přitiskl oko na hledáček a začal počítat vzdálenost.

„Tři sta metrů... Dvě stě metrů... Sto... Padesát...“

Byli to ale Sověti, kdo vystřelil první.

Najednou z nejbližšího T34 vyšlehl oslepující světlo. O vteřinu později zaburácela exploze. Všechny skoro zahltil žár provázený pocitem, že jim je z plic odsáván všechn vzduch.

Granát ráže 76mm sice neškodně prosvítl kolem, ale střelec zařval, jako kdyby dostal zásah a tiger se rozhoupal jako loď v bouři. Střelec se bleskově vzpamatoval a v následujícím okamžiku sám vypálil.

To, co se dělo pak, je těžké popsat: Skřípěl kov o kov, hvízdaly střely, které se odrážely od pancéřování tanků, vybuchovaly nádrže pohonných hmot a vytvářely clonu z olejového kouře. Na věže tanků jako by tūkala smrt. Byl to tlukot, který se podobal útočícím zobanům obludných havranů. Všude kolem svištěly granáty a v temném mračnu za sebou nechávaly žluté stopy. V každém případě však šťastně míjely věž Dodenburgova tanku. Sovětští tankisté ale za svou odvahu těžce platili: Jejich T34 pro zásahy začínaly okamžitě hořet. K planoucímu nebi vylétaly rozžhavené kovové součástky...

Dodenburg se nikdy nedověděl, jak dlouho tahle tanková bitva trvala. Podle jeho odhadu to mohly být celé hodiny, ale taky třeba jen minuty. Několikrát byl nucen otevřít věž. Riskoval tak, že na něj zaútočí nějaký ruský šílenec, ozbrojený Molotovovým koktejlem. Nedalo se ale nic jiného dělat, odsávání štiplavého žlutého kouře po střelbě nestačilo, věž se prostě musela provětrat. Dodenburg se při každém otevření rozhlížel, ale pořád viděl totéž: zničené ruské a německé tanky.

Potom to všechno najednou skončilo. Boj se zbytkem Rusů ustal. Dodenburg zahlédl signalizování ze sovětského velitelského tanku, odkud vycházely rozkazy pro trosky jednotky jistě ve snaze všechny zbývající síly nějak sjednotit. Přesně měřená dávka německého kulometu však signalizujícímu muži rozervalu hrud'. Voják se překotil přes rudou hvězdu, namalovanou na věži tanku. Vzápětí všichni ruští vojáci zpanikařili.

Řidiči dosud pohyblivých T34 prudce obrátili svá vozidla. Některé z tanků do sebe při tom manévru dokonce narazily. V praskající vysílačce Dodenburg slyšel, jak Němci jásají a začínají ustupující ruské tanky dobíjet. Místa nechráněná pancířem rychle brala za své, ale nějaké spojení u Rusů muselo zřejmě ještě fungovat, protože v okamžiku, kdy se tanky Wotanu začaly soustřeďovat, ozvaly se z týlu znovu Stalinovy varhany. Po mohutných explozích se všude rozprostřel hustý dým.

Dodenburg znovu zapnul vysílačku:

„Všichni zpátky! Ústup!“

„Německý voják se nikdy nevzdává dobytých pozic,“ ozval se ve vysílačce vztekly mladý hlas.

Hamburský akcent v okamžité odpovědi nemohl nikoho nechat na pochybách, kdo na předchozí větu reaguje:

„Ty troubo! Asi taky nejsi věříš na čápa a na Ježíška, ne?“ Samozřejmě, byl to Schulze a vzápětí pokračoval:

„Odtáhni odtud ten svůj zadek, než ti Ivani odřežou kulky tupou kudlou!“ A to už sám obrátil své šedesátitunové monstrum a vyrazil zpátky na cestu, kterou se sem dostal. Ti, co tu ještě zbyli z celé 1. roty, udělali totéž.

První den velké nové ofenzívy skončil.

Schwarzova 2. rota právě účtovala s několika ruskými zajatci. První rota se dokodrcala mezi sovětské opěrné bunkry a zůstala stát. Všechno probíhalo bez paniky, ve všem se projevovala rutina. Najednou se ozval křik. To jeden z ostříhaných mladých ruských vojáků odmítal jít před popravčí četou, kterou tvořil Schwarz s několika staršími poddůstojníky. Schwarz tu stál s vykasanými rukávy, paže až k loktům měl samou krev. Rána pažbou do zátylku ostříhané hlavy přesvědčila vojáka, že se přece jen musí požadovaným směrem pohnout. Tohle ale byla výjimka. Většinou ruští vojáci přijímali svůj osud apaticky, na jejich zbledlých širokých tvářích nebyly znát žádné emoce, dokonce ani tehdy ne, když kati přikládali své pistole k lebám předchozích odsouzenců na smrt a stiskem spouště je posílali do sovětského ráje.

Dodenburgovi se vůbec nelíbil pohled na hromadu mrtvol, která se začínala vršit u Schwarzova velitelského tanku. Údy mrtvých trčely na všechny strany. Dodenburg od téhle nevábné podívané raději odvrátil oči a zamířil k čekajícímu Geierovi. Vypjal se před ním do pozoru, srazil podpatky a ve vybroušeném vojenském stylu podal hlášení, jak to velitel Geier od svých důstojníků požadoval třeba i uprostřed válečné vřavy.

„Tři vozidla úplně zničena, dvě další schopna opravy. Naše ztráty: deset důstojníků a vojáků padlo, patnáct zraněno.“

Geier se jezdeckým bičíkem dotkl své čepice.

„Dobře, Dodenburgu! To vůbec není špatné.“ Vzal Dodenburga pod paži a zamířil s ním pryč od místa, kde Schwarz znovu mířil zkrvavenou pistolí na lebku nehybného ruského vojáka. „Půjďme odtud! Zažili jsme toho rámusu dneska až dost. A kromě toho ti šikmooký

nebo co jsou vlastně zač mají určitě vši. Děsí mě představa, že by z nich něco na mě mohlo přeskákat.“

„Rozkaz, standartenführere!“

Dodenburg se poslušně vydal s velitelem, který lhostejně překračoval mrtvé ruské vojáky mezi troskami vozidel. Spousty zabíjených vyplňovaly jámy po explozích granátů... Geier v chůzi informoval Dodenburga o vývoji situace: „Máme za sebou vynikající den. Nachytali jsme Ivany takřkajíc na švestkách. Zřejmě si mysleli, že hlavní útok přijde ze severu, od armády generálplukovníka Modela. Tak to aspoň tvrdí někdejší poddůstojník, který dneska rozhoduje o našem osudu. To říká i Krámer

mluvil jsem si s ním před půlhodinou rádiem. Pronikli jsme postavením ruské 52. gardové pěší brigády či divize. ... Co bude dál, netuším. Vždyť víte, jak je Gehlenova zpravodajská služba pomalá!"

Tohle sice Dodenburg nevěděl, ale souhlasně kývl. Zrovna v tu chvíli musel překročit jednoho z mrtvých Kusů, jehož obličej byl úplně spálený a zbyl z něj jen černý škvarek se zaschlou krví a dvěma rudými skvrnkami v místech, kde dřív byly oči.

Geier pokračoval:

„Podle mého mínění jsme rozbili 6. gardovou armádu a Prochorovka zítra padne do našich rukou jako shnilá hruška."

Třebaže byl Dodenburg velice unavený, jeho ušpiněný obličej se rozzářil nadšením.

„To jsou ale opravdu dobré zprávy," řekl radostně. „A co je nového s Kempfovou skupinou?"

Geier se zadíval na hořící step, pokrytou rozbitými tanky, které se všude černaly v rudém světle zapadajícího slunce.

„Kempfova skupina nezajistila boční krytí jak to od ní vyžadoval Dietrichův plán. Kromě toho: Kempfova skupina nepatří k elitním jednotkám Zbraní SS. Je to jasné?"

Dodenburg se tvářil, že ve slovech necítí velitelovu jízlivost a cynismus. Rychle řekl:

„Tak je necháme, aby se o to boční krytí starali sami. Dřív to sice byla naše starost, ale proč by měla být i teď?" A potlačil unavený úsměv... „Wotan bude postupovat tak rychle, že Rusáci ani nebudou schopni naše boky objevit."

Geier se nad tímhle mladickým entuziasmem jen zašklebil. Pak pokrčil rameny a přece jen řekl:

„Jsem si jist, že máte pravdu. Dohlédněte na to, aby si vaši chlapi šli co nejdřív odpočinout. Ráno vyrazíme hned za svítání. Pronikneme obcí Pokrovka a pak se poženeme jako d'abli na Prochorovku."

Potom se odmlčel. Před nimi se objevila malá skupinka vojáků z tankové opravárenské služby. Ruční pumpou čistili vnitřek poničených německých tanků. Čerpali ven jakousi růžovou kapalinu... Byla to krev s vodou. Teď se jim bůhvíproč čerpadlo ucpalo a odtok se přerušil. Geier ke skupince zamířil, unavený Dodenburg ho následoval.

„V čem je problém, rottenfuhrere?" zeptal se velitel zpoceného poddůstojníka.

„Ono se to všechno nechce odplavit," sotva vydechl poddůstojník a přestal pumpovat. Byl svlečený do půli těla, a třebaže už nastupoval večerní chlad, jeho obnaženou hrud' zalávaly stružky potu.

„Něco vám to tam ucpalo, že? Proč nevlezte dovnitř a nezjistíte, o co jde?"

„Máte pravdu, standartenfuhrere," odpověděl zjevně rozpačitě zpocený hubený poddůstojník. „Tank dostal přímý zásah z ruské šestasedmdesátky." A ukázal na lesknoucí se okraje díry v kovu. Otvor šikmo pronikal celou věží.

„Všichni z posádky byli okamžitě mrtví. Když jsme to otevřeli..."

„Prostě se vám tam nechce, že?" vyštěkl nespokojeně Geier. „Kápněte božskou!" Na odpověď ale nečekal, odstrčil poddůstojníka stranou a sám se vyšvihl k věži tanku. „Chci, aby tohle vozidlo bylo zítra za svítání schopno akce!"

Očima ostře sjel členy opravárenské čety. „Já nemám čas, bych čekal, až vás přejde vaše podělanost!" A sám vlezl do věže. Podle zvuků bylo jasné, že se pohybuje po celém vnitřku tanku a zřejmě se probírá jeho seškvářeným obsahem. Najednou voda smíšená s krví začala znovu z tanku odtékat.

Velitel se objevil ve věži a jeho obrovský nos se celý krabatil, zřejmě zmožen zápachem, který byl uvnitř tanku. Geier zvedl paži. V prstech držel za vlasy hlavu. Dodenburgovi se udělalo nevolno, měl pocit, že začne dávit, protože tu hlavu okamžitě poznal. Patřila rottenfuhreru Dehnovi z první, tedy Dodenburgovy vlastní roty.

„Tak tohle je to, co uvnitř ucpalo odtékání," prohodil Geier neosobním tónem. Skoro lhostejně pak hlavu odhodil stranou. Všichni z opravárenské čety poodstoupili, když se k nim hlava přikulila.

Geier seskočil na zem a otřel si zkrvavené ruce o kalhoty. Pak řekl:

„Tak teď se musíme připravit! Do svítání nám zbývá sedm hodin."

Opraváři se znovu dali do pumpování a činili se jako o život. Za nimi v prachu ležela hlava rottenfuhrera Dehna a nevidoucí oči upírala k potmělému nebi.

Asi třicet kilometrů od místa, kde opravárenská četa čistila tanky, sešel se oné noci v podzemním bunkru oplešatělý představitel sovětské vojenské rady s generálporučíkem Katukovem a jeho štábem. Velitel 1. sovětské tankové armády Katukov právě vydal rozkaz, aby byly ze záloh, které činily tisíc tři sta obrněných vozidel, vyčleněny dva pluky útočných děl. Ty musí pomoci těžce zkoušené 6. gardové armádě. Teď byl Katukov zvědav, co po něm bude chtít tenhle nevelký, podsaditý civilní politik, který vystupuje jako generálmajor Rudé armády.

Politik však kupodivu nechtěl nic zvláštního. Jeho bystré oči venkovana přebíhaly po unavených, bledých tvářích shromážděných štábních důstojníků. Pomalu, opatrně pronesl:

„Příští dva dny budou hrozné. Buďto vydržíme, nebo Němci obsadí Kursk. Vsadili všechno na jednu kartu."

Varovně zvedl svůj silný ukazovák později bude toto gesto znát celý svět a bude z něj mít strach... Teď ale muž pokračoval:

„Pro Němce je to otázka života a smrti. Musíme se postarat o to, aby si tady zlomili vaz." Generálmajor Nikita Chruščov, který se jednoho dne stane vládcem celého Ruska, se chraptivě zasmál, až se mu zatřásl podbradek.

Mohutnou pěstí uhodil jako rozkurážený venkovan do svého pravého pokrčeného kolena a zabrumlal:

„Takhle to s Frickama provedeme. Přesně tak! Je to jasné?" A znovu sjel štábní důstojníky očima. Opět se zasmál, ale v jeho modrých očích nebylo ani stopy po laskavosti.

Navzdory dusnu v podzemním bunkru se štábní důstojníci 1. tankové armády zachvěli a každého z nich napadlo, že by zítra nechtěl být v kůži někoho z Fricků.

KAPITOLA 2

Postup směrem k vesnici Pokrovka byl vlastně obyčejný pochod, který se příliš nelišil od předválečných cvičných pochodů. Tak to alespoň Dodenburgovi připadalo... Občas na ně ovšem zaútočila ruská střemhlavá letadla a někdy o sobě dali vědět i náhodní odstřelovači. Letadla ale útočila nesoustředěně a nepřesně a ani odstřelovači, kteří patřili k elitě Rudé armády, zřejmě nebyli v náležité formě. Stačil jim sebestmenší úspěch a hned další střelby nechávali, takže protisnají perská četa Wotanu mohla zdárně rozvinout svou činnost a bez problémů některé z odstřelovačů tak zlikvidovat. Těla mrtvých odstřelovačů s obličejí pomazanými do zelena visela pak ze stromů, jako by Wotanu vytyčovala cestu.

Jediným problémem tohoto rána bylo horko. Pancéřoví granátníci museli jít pěšky, protože polopásová vozidla byla v předchozím dni zničena. Vojáci se v horku takřka potáceli, slabí jak mouchy. Německá vojenská policie přinutila vyděšené venkovany, aby se postavili k cestě s hrnci plnými vody pro pěšáky. Ti ji doslova chlemtali přímo z hrnců a podobali se lak psům, potulujícím se kolem. Geier vyslal daleko dopředu vojáka na motocyklu, aby s předstihem dodávku vody z polorozpadlých nuzných chatrčí k cestě zajistil. Tomuhle vojákovi se podařilo na jednom místě objevit starou hasičskou stříkačku a uvést ji do chodu. Když k ní unavená pěchota doklopýtala, nastoupili bosí venkované ke stříkačce a každého z vojáků od hlavy až k patě postříkali. Museli ručně pumpovat a snažili se tak horlivě, jako by jim šlo o život. Během několika minut však uniformy ztmavlé a ztěžklé vodou začaly znovu vysychat. V horku se z nich kouřilo...

Uvnitř jedoucích tanků sotva znatelně proudil vzduch. Jediné, co Dodenburga mohlo aspoň trochu osvěžit, bylo Schulzeho košilaté vyprávění historek z předválečného Hamburku.

„Jo, to byl tenkrát nádherný život," mlel žoviálně Schulze do vysílačky. „To bylo tenkrát, kdy jeden trouba to jako já měl rande s lesbičkou v jejím bytě a nevěděl, jak to s tou její orientací je. A navíc si myslel, že správný slunce vypadá tak trochu jako Thalmannovej zadek. Představte si, že člověk musel za svý potěšení platit! A já jsem v osmatřicátým nakoupil pěkný pohlavní nemoci... To bylo těsně před tím, než vůdce ve své neskonale moudrosti přišel na to, že třetí říše potřebuje kousek rakouský krajiny, abysme byli atraktivnější pro amerikánský turisty..."

„Běžte s tím už někam," přerušil ho rychle Dodenburg. Věděl o tom, že tyhle hovory mohou snadno zachytit na velitelství a nechtěl, aby se kvůli nevymáchané hubě Schulze dostal do problémů s gestapem.

Schulze však klidně pokračoval:

„Jak vám povídám když mě takhle pámbu potrestal, vzali si mě do parády vojenský doktoři. Bez dlouhejch řečí ze mě stáhli triko i spodky a jeden zatracenej felčar se mi začal svým tlustým prstem šťárat v zadku. Fakt přímo v zadku! Tak mě napadlo, že se chce na druhou stranu dostat asi nějakým střevem uvnitř." Potom vážně dodal:

„Budete se tomu možná smát, ale ona to žádná sranda nebyla. Těch doktorů bylo na mě asi pět nebo šest taky tam byli i nějaký profesori. Prohlíželi si můj inštrument, až jsem dostal strach, že mi ho každou chvíli můžou uříznout. Tak vám musím říct, že ve mně byla moc malá dušička. To ale nebylo všecko! Jeden z těch felčarů si vzal takovej kolík. Tlustej asi jako prst hauptscharführera Metzgera. Potom mě vzal za ten můj inštrument a..."

Nebylo mu souzeno, aby svou děsivou historku dovypověděl. Geierův velitelský tank, který kolonu vedl, náhle zastavil a zasypal tak upoceně granátníky, kteří se za tankem vlekli, hustým bílým prachem. Ostatní vozidla udělala totéž a během několika okamžiků začalo být všem posádkám jasné, proč velitel zůstal stát. Když se zviřený prach usadil, naskytla se všem hrůzná podívaná:

Na něčem, co připomínalo zničené telegrafní sloupy, visely dvě postavy ve zkrvavených německých polních uniformách. Jejich hlavy byly svázané ostnatým drátem, paže měli vojáci rozhozené, jako by byli ukřižováni. Ustupující Rusové se zřejmě rozhodli utrpení těch dvou ještě vylepšit tím, že jim zuli boty a nohy jim probodli bajonety. Vyděšení tankisté a pěšáci se shlukli kolem mrtvých a docela v té chvíli zapomněli na to, že jsou snadným terčem případným odstřelovačům i útoku střemhlavých letadel. V hrůze hleděli na vojáky, kteří měli na rukávech nášivky: divize Grossdeutschland.

„Bože na nebesích," vydechl kdosi do ticha a jeho hlas se lámal. „Podívejte se jim do rozkroku!" Všichni jako na povel uposlechli a okamžitě se zděsili ještě víc.

„To je ale prasárna!" vyjekl hauptscharführer Metzger, který stál na velitelském tanku. Jeho prostoduchý brunátný obličej byl rázem plný vzteku a děsu. „Rusáci těm ubohej klukům uříkli kulky!"

Vtom k údivu všech jeden z ukřižovaných pohnul zakrvácenou hlavou. To všechny vyděsilo ještě víc. Voják otevřel oči a s námahou ze sebe vypravil:

„Rusáci... NKVD... Chytili nás včera. Komisař to nařídil..." Zmlkl a jeho temné oči dál s výrazem kruté bolesti zíraly dolů na diváky.

„To je hrůza!" vykřikl zase někdo. „Slyšeli jste to? Udělala to rusácká policie! Dostat tak ty hajzly do rukou. To by chtělo uříznat jim ty jejich komoušský koule rozbitou flaškou od piva!"

Na padesát kamarádů se okamžitě přidalo souhlasnými výkřiky.

„Nic jinýho si ty všiváci nezaslouží! Hodně pomalu jim uříkávat koule!"

Pak se všichni začali obracet k veliteli Geierovi. Mhouřili oči proti slunci, ale i tak viděli, že má ruku na pistoli.

„Standartenführere," osmělil se někdo. „Co s nima, chudákama, bude?"

„Nechtě to na mě! Sakra! Všichni okamžitě nazpátek ke svým tankům! A hněte sebou! Jsme tu jako vystavený terče na rusácký střelnici."

Vojáci se okamžitě rozběhli k vozidlům a velitel Geier bez dlouhého míření vypálil.

První z ukřižovaných sebou trhl. Jeho zmučená hlava znovu sklesla. Geier zasunul pistoli zpátky do pouzdra. Pak se

otočil k Metzgerovi:

„Hauptscharfuhrere! Dejte jim oběma dávku jistoty! Miřte jim na hlavy! Nechtěl bych, aby vojáci, až půjdou kolem, viděli, že jim vrány vyklovaly oči.“

Když se kolona znovu dala do pohybu, stiskl Metzger spoušť samopalu...

Dávka střel ráže 9mm rozerval obličej dvou ukřižovaných vojáků z divize Grossdeutschland. Ani jeden z nich už neměl svou tvář... Když tanky míjely sloupky s ukřižovanými, každý z vojáků upíral své oči někam jinam. Nikdo nechtěl vidět krev, která stéká z rozbitých hlav a vsakuje se do bílého prachu.

O půl hodiny později obsadili Němci Pokrovku a objevili se první zajatci. Přihnali je sem vojáci ze Schwarzovy 2. roty, která přicházela z levého boku i vojáci z Dodenburgovy 1. roty z boku pravého. Tentokrát se však navztekání vojáci Wotanu nechtěli spokojit s obvyklým průběhem poprav. Chtěli, aby Ivani při umírání dlouho trpěli stejně jako ti dva ukřižovaní na telegrafních sloupech.

Vehnali skupinu ostříhaných, k smrti vylekaných osmnáctiletých příslušníků moskevského gardového praporu do dřevěného kostelíku s baňatou věžičkou, jehož oprýskané malby svědčily o tom, že od dob carových se o jejich obnovu nikdo nestaral. Zavřeli je tam a kostelík podpálili. Jakmile tank s plamenometem, který tuto úlohu splnil, poodjel nazpět, zaujala své pozice Schwarzova 2. rota. Vzala si na starost to, aby nikdo nemohl třeba i s žalostnými prosbami o milost — z kostela uniknout.

Oheň mohutněl a z budovy se ozývalo zoufalé volání o pomoc.

Zatím 3. rota hnala další skupinu zajatců na zaprášenou náves a tam Rusy masakrovala, utloulkala je vším, co se v takové chvíli hodilo: například zákopnickými lopatkami, jimiž se dala lidská hlava rozseknout jako meloun.

To nejhorší však ještě mělo přijít.

Skupina vedená Metzgerem prohledávala poničené domy vesnice, hlavně chtěla najít pohonné hmoty k doplnění zásob. To bylo nejlepší začít od vedení kolchozu. Udělali to a objevili tam mrtvého německého policistu. Identifikovali ho nakonec podle známého plechového odznaku... Ti, co nad policistou vykonali ortel pomalé smrti, hodili jeho tělo na hromadu hnoje. Nejdřív mu ale usekli paže a vydlobali oči, jenže to nebylo nic ve srovnání s tím, co provedli dalšího: Velký stříbrný odznak, kterému se jinak neřeklo než „policajtská placka“, vrazili nebožákovi do konečnicku.

Stříbrný řetěz, na kterém se policejní odznak nosíval na krku, z roztrženého konečnicku visel ven...

Mladý blondatý voják po Metzgerově boku zalapal po dechu a vykřikl:

„Můj ty Bože!“ Nedokázal se ovládnout a mezi rty mu vytryskl proud zvratků. Hlasitě dával...

Zpráva o hrůzném objevu letěla jako blesk od vojáka k vojákovi. Velitel Geier se sice snažil udržet disciplínu, ale všichni jako by zdivočeli.

Vojáci Wotanu běhali od sklepa ke sklepu, vytahovali odtud civily a řvali na ně jako šílení, někteří měli dokonce jako šílení pěnu u úst. Kdo ten rozkaz dal, to se nikdy nezjistilo, ale najednou tu byly otevřené poklapy žump a civilisté jeden za druhým v té hnusně zelenožluté šlichtě mizeli. Vojáci je tam naházeli. Kopanci před sebou hnali muže, ženy i děti, a když se někdo bránil, tloukli ho tak dlouho, až v té žumpě taky skončil. Jakýsi stařec s mohutným bílým kozáckým knírem nechtěl poslechnout. Několik vojáků se na něj vrhlo a bilo ho do vrásčitého obličej, až se změnil v krvavou kaši, která stejně jako ostatní oběti zmizela v páchnoucí břečce.

Nakonec objevili i komisaře. Skrýval se za pytlí v rohu kolchozní sýpky. Několik vojáků ho vyvleklo ven. Silné paže zvedl nad kudrnatou hlavu a přitom na uniformě odhalil zlatou hvězdu, která svědčila o tom, že jde o politického pracovníka. Lámanou, ale přesto srozumitelnou němčinou zaprosil:

„Nestřílejte!“

„Ty jsi Icik, že jo?“ vykřikl někdo z vojáků a bylo vidět, že vyděšený komisař chápe. „Tak jak to s tebou je?“

„Ne,“ vyhrkl zavalitý Rus a zajíkl se, protože ho postrčili směrem k odkryté žumpě. Nad páchnoucí hladinou bylo ještě vidět starcovu ruku. „Ne, ne! Já jsem se německy učil ve škole... Rozumíte? Ve škole.“

„Nežvaň a nezdržuj!“ ozvalo se několik posměšných hlasů. „Určitě jsi obřezanej! Tak nám dokaž, že ne!“

„Stáhněte mu kalhoty!“ zaječel jeden z vojáků. „Jestli je opravdovej Icik, má obřízku! Hned to bude jasný!“

Kolem se ozvaly souhlasné výkřiky:

„Do toho!“

„Stáhněte mu kalhoty!“

Několik rukou za Rusovy kalhoty zabralo a servalo je k zemi. Pak následovaly spodky. Byly hedvábné... V okamžiku tu muž stál obnažený, spodky se povalovaly na jeho naleštěných, nesporně na míru ručně vyrobených jezdeckých botách.

Jeden z německých poddůstojníků zavrčel:

„Tak teď si tě prohlídneme, Iciku! Pojd' sem ke mně a ukaž, jak to s tím tvým zatraceným ocasem vypadá!“

Zpocený německý pancéřový granátník se zakrvácenou polovinou obličej zvedl svým bajonetem komisařovu košili. Údivem hvízdal mezi zuby nad tím, co uviděl. Pak vyjel:

„Koukněte na tuhle křehotinku! Co mu chudáčkovi mezi nohama zbylo? To se na něm asi vyřádl sám velkej rabín a fikal tupou břitvou nějak vedle!“

„Ne! Ne,“ vykřikl hystericky komisař. „To nebylo kvůli tomu...!“ Jeho němčina se najednou výrazně zlepšila. „To byla normální operace! Normální lékařský zákrok...“

Poddůstojník Wotanu ho uhodil přímo do obličej a komisař okamžitě zmlkl.

„Poslouchej, Iciku,“ pronesl tvrdě poddůstojník. „My víme, co jsi ty a ty tví zabijáci provedli našemu vojenskému policistovi. Usekli jste mu ruce, vydlobali oči. A aby toho nebylo dost, ještě jste mu zarazili tu jeho stříbrnou placku do zadku.“ Pak jakoby v úžasu zavrhl hlavou. „Jak jste to mohli udělat?“

„Ale to jsem neudělal já.“

„No jo, jasně, ty ne," zavrčel znovu poddůstojník. „Teď jsme tě přece načapali na švestkách někde úplně jinde, stranou, že jo? Jenže kdyby se za tohle svinstvo mohlo dostat vyznamenání třeba od samotného Erenburga, toho vašeho proslaveného spisovatele, co nemůže Němcům přijít na jméno, to by byla jiná, že jo! To už bys nevykládal, že s tím nemáš nic společného!"

„Ale já..."

Poddůstojník ho znovu uhodil do obličeje. Komisař se zapotácel a vyplivl s krví i několik zubů. Jeho temné oči se v šoku rozšířily. Na okamžik nastalo ticho, narušované jen Rusovými vzlyky a sípavým dechem německých vojáků, kteří ho obklopovali.

„Tak je to jasné, Iciku," řekl poddůstojník klidně, jako by právě dospěl k důležitému rozhodnutí. „My ti ten malý židovský ocas ještě trochu zkrátíme."

„Cože?" vypáčil ze sebe Rus, který téhle vojenské hantýrce zcela neporozuměl. Slova mu však zmrzla na rtech, když uviděl, jak poddůstojník vytahuje z kapsy nůž. Nebyl velký takovéhole nožíky vojáci nosili kvůli tomu, aby si mohli nařezat listy tabáku. Poddůstojník zvolna nožik otevřel a palcem zkusil jeho ostří. Komisař to sledoval s narůstajícím děsem.

„Položte ho na zem!" Poddůstojníkův hlas zněl klidně, jako by z něj už veškerý vztek vyprchal. „A pevně ho držte!" Několik rukou se okamžitě Rusa chopilo a strhlo ho dolů, do prachu na udusané zemi. Vojáci komisaře drželi jako v kleštích. Odsouzenec zíral na svého mučitele očima plnými hnusu a hrůzy. Už se ale nepokoušel protestovat. Zdálo se, že se už se svým osudem smířil...

Poddůstojník se s připraveným nožikem nad ním sklonil. Vykasal mu košili a znovu obnažil ochablý úd nad temným ochlupením, kontrastujícím s bělostí tučného břicha. Zhluboka se nadechl a připravil se k řezání. V tom okamžiku však jiná ruka jeho nůž zadržela.

„Nechtě ho mně!" vyštěkl autoritativní hlas.

Poddůstojník se otočil, připraven někomu okamžitě vynadat. Hned se ale zarazil. Velitel Schwarz na zajatého Žida upíral své temné oči, ve kterých se zračila vražda.

„To bude má záležitost," pronesl Schwarz podivně znějícím hlasem. Oči přitom nespouštěl z ležícího zajatce.

„Jistě, untersturmführere," řekl poddůstojník a ustoupil stranou.

Za Schwarzovými zády pak udělal jednoznačný posunek. Významně si sáhl na čelo, což všichni ostatní vojáci museli vidět.

Schwarz si klekl do hustého prachu a stejně jako prve poddůstojník vyzkoušel palcem ostří nože. Komisař ho mlčky pozoroval.

Schwarzova leváčka vzrušeně uchopila zajatcův úd. Komisař pořád mlčel, ale z jeho bledé, poněkud odulé tváře zmizel strach. Vystřídala ho nenávist. Schwarz si přejel jazykem po náhle okoralých rtech a pevněji v ruce sevřel nožik.

Zajatec si najednou odkašlal a dřív než Schwarz dokázal nějak zareagovat, Rus do snědé tváře esesáckého důstojníka plivl.

„Němcoure," zasyčel komisař a bylo jasné, že už to oslovení se rovná nadávce. „Jsi německý prase!"

Schwarz jen polkl... Dal se do řezání, ani se nepokusil plivanec z obličeje setřít.

O tři hodiny později úderný prapor SS Wotan zaútočil na druhou linii sovětské obrany. Najednou se ale zastavili...

KAPITOLA 3

Proti krvavě rudému disku zapadajícího slunce se jako temně výhružná čerň jasně rýsovaly ruské pozice. Dal se rozeznat každý detail.

„Rusáci tam musí mít nějakého hlavouna, ne jen obyčejnýho generála, který má tak akorát stranickou legitimaci," prohodil Geier a sklonil dalekohled. V zamyšlení si prstem přejel špičku mohutného nosu. „Ať už je to kdo chce, vybudoval tuhle obrannou pozici moc dobře. To je tedy fakt."

Ani Dodenburg, ani Schwarz na to nic neřekli.

Nebylo slyšet nic kromě hukotu ohně pohlcujícího dva německé tanky, které odpoledne dostaly zásah.

„Jistě je vám, pánové, jasné, že Ivani měli promyšlené všechny alternativy našeho útoku. Ten potok napravo a železniční násep nalevo od nás... všimněte si, že to je vysoké aspoň tři metry... To nám zabraňuje v délce aspoň jednoho kilometru zaútočit. Ten kilometr je totiž docela dobře z připravených vyvýšených pozic krytý."

Ozval se horlivý Schwarz:

„Standartenführere, dejte mi rozkaz vyrazit vpřed!" Oči mu nadšeně plály, když prohlásil: „Já těma Ivanama se svou 2. rotou projedu jako nůž máslem."

Geier zcela odsunul dalekohled a s přehnanou vážností řekl:

„Můj drahý Schwarz! Kdybyste to udělal, tak ještě dřív než urazíte dvě stě metrů, ztratíte polovinu své cenné 2. roty. Jen se podívejte na ta nepřátelská protitanková děla zakopaná u železničního náspu! Kdybyste obnažil bok své jednotky, tahle děla vám vaše tanky vyřídí přímo ukázkově, jako by to bylo někde na cvičišti. Hezky vás vemou jednoho po druhém."

„Vždycky ale přece existují nějaká zadní vrátka, standartenführere," podotkl opatrně Dodenburg.

Geier kývl:

„Máte pravdu. Čelní útok by byl sebevražedný a boční je nemožný." A škodolibě se zasmál. „Takže musím čekat nějakou pomoc shůry. Už proto, že Ivani jsou ateisti a my bojujeme ve svaté válce. Jenže jak to vypadá, Všemohoucí si nechává svou pomoc na pozdější dobu. Takže nějaká ta zadní vrátka snad musí existovat."

Dodenburg se tvářil, že škodolibost v hlase svého velitele neslyšel. Vážně řekl:

„Ten železniční násep se ve svém směru odchyluje. Nejde pořád souběžně s potokem. Můžeme ten potok překročit, nasadit do útoku pěchotu a zprava tak nepřítele obejít. Kdyby se tahle celá akce kombinovala s bočním útokem zbytku praporu, mohlo by to přinést úspěch.“

„Ne, že mohlo! Musí to přinést úspěch, můj drahý Dodenburgu,“ zareagoval okamžitě Geier.

Schwarz předpisově cvakl podpatky a vyštěkl:

„Dobrovolně se na tuto akci se svou 2. rotou hlásím, standartenführere!“

Geier zavrtěl hlavou:

„Ne, Schwarz, vy na to nepůjdet! Půjde tam Dodenburg. To, co po tomhle odpoledni zůstalo z jeho rot, je vlastně jen pěchota. Vy máte tanky. Útok tedy podnikne Dodenburg, a vy se vrhnete do útoku bočního.“

„Ale, standartenführere, já bych,..." Schwarz se marně snažil něco namítnout. Geier ho nebral na vědomí.

Prapor SS musí zaútočit bleskově a to podle všech vžitých pravidel, která jim během několika málo let v Rusku získala jistou reputaci. Pro celou akci bude charakteristická rychlost a rozhodnost.

Geier vydal rozkaz:

„Útok bude zahájen v 03.00 hned poté, co bude slyšet, že 3. rota zaútočila u železničního náspu. Dodenburgu, přeju hodně štěstí!“

„Děkuji, standartenführere!“

„Teď byste se měli trochu prospat, než se pokusíte překročit potok,“ uzavřel debatu Geier.

Toho večera byl Dodenburg velice unavený, ale usnout nedokázal. Zbytek jeho rot na tom byl stejně.

Sturmabführer seděl vedle Schulzeho a bezmyšlenkovitě sledoval vojáky, kteří si na petrolejových kamínkách ohřívali konzervy s masem dost odpudivé chuti. V mihotání modrého plamínku se jejich tváře zdály být propadlé, velice unavené a všichni vypadali daleko starší, než ve skutečnosti byli. Tichem se nesly jen přitlumené hovory a z dálky, z míst, kde byla Schwarzova rota, zazníval praskot střelby z pistolí. To u 2. roty podle svého zvyku stříleli zajatce.

Schulze si zapálil další ruskou papirosu z černého tabáku, vydechl tenký proužek d'ábelsky páchnoucího kouře — a hrozně se rozkašlal. Zatvářil se znechuceně a tiše zaklel:

„Krucinál, to je ta jejich hnusná machorka! To má člověk v hubě chuť, jako kdyby olíznul gorile zadek.“

Dodenburg se zasmál:

„Buďte rád, že to máte! Tamhle u 3. roty vojáci kouří listky čaje balené do armádních novin Schwarze Korps.“

„Fuj,“ ulevil si Schulze. „To si dá člověk jednou a propříště si takovýhle hřebíčky do rakve radši odpustí.“ Jeho širokou tvář se ale nemihl ani náznak úsměvu.

„Je vám něco, Schulze?“ zeptal se Dodenburg. „Vypadáte nějak divně.“

Schulze na to hned neodpověděl. Díval se na vojáka, který pečlivě míchal petrolej s nějakou drtí, aby vytvořil pevnější zápalnou směs. Po chvíli řekl:

„Myslím na to, co bude, sturmabführere.“ V petrolejových kamínkách v té chvíli vzplál větší oheň a osvětlil Schulzeho obličej. „Já nesnáším, když někdo vyvádí nějakou pitominu a nepřemýšlí o tom, co to může obnášet.“

„Co tím myslíte?“

Schulze kývl směrem, kde právě teď byla 2. rota:

„Tamhlety...“

„Cože?“

„S tímhle označením se už moc daleko nedostaneme,“ řekl Schulze a ukázal na znaky SS. Plamen z kamínků v tom okamžiku mohutněji modře vzplál a znaky SS ve tmě zajiskřily. „Polovina světa se při pohledu na tohle zatváří zhnuseně. Dokonce i lidi v Německu... A ta druhá polovina nás nenávidí tak, že nemyslí na nic jiného, než jak nás donutit čuchat ke kytičkám zespodu. Máme na rukou až moc krve. V Belgii, ve Francii a teď zase v Rusku. Všude nás lidi nenávidí.“

Dodenburgova tvář byla smrtelně vážná, když odpověděl:

„My ale musíme svůj úkol splnit! Třetí říše bojuje o přežití a my jsme Hitlerova elitní úderná brigáda.“

„Já vím, veliteli. Já to vím. Podívejte se ale, co se

1 nás stalo! Tihletí vojáci, který odpoledne naházeli Rusáky do žump, ti si ještě před půl rokem četli Schillera a nějaký další podělaný básničky. Měli plný huby ušlechtilých řečí a keců o vznešeném německém duchu. Koukněte na tamhletoho poddůstojníka!“ Ukázal na muže, který vytáhl před několika hodinami nůž, aby vykastroval ruského komisaře. „Ještě před rokem, když k nám přišel, křičel ze spaní, protože byl celej nespávající z toho, že vedle něj neleží jeho buclatá panička. No a teď? Je to zabiják. Chladnokrevnej zabiják. A my ostatní taky.“

Dodenburg na Schulzeho ostře pohlédl:

„My nejsme zabijáci, scharführere! My jsme vojáci, elita národa, to nejlepší, co Německo má.“

Na Schulzeho tenhle Dodenburgův pokus o ospravedlnění nijak nezapůsobil. Hořce namítl:

„My jsme prostě prokletý! Vy i já, Wotan a celý SS prostě všichni. Jsme prokletý!“

Pod nohama jim praskaly suché větve a někdo varovně zavrčel:

„Dávejte, sakra, na ty pitomý větve pozor!“

Dodenburg opatrně vkročil pravou nohou do temné, rychle proudící vody. Naštěstí ale ten proud nebyl příliš dravý.

„Pevně se držte!“ zavelel šepem a sám vstoupil do vody až po pás. Vojáky spojovalo napjaté lano.

„Ukažte!“ vyštěkl Schulze a chytil se. Byl na tyhle věci jako vždycky šikovný. „Když se někdo nebude pořádně držet, může taky přijít o kejhák,“ vrčel. „Já to radši budu jistit, sturmabführere. Můžete jít!“

Dodenburg se opatrně brodil vodou a samopal držel nad hlavou. Cítil, že mu proud začíná podrážet nohy, pod nimiž podkluzovaly hladké oblázky. Najednou však proud jako by zeslábl. Schulze to taky zaznamenal a okamžitě přizpůsobil

svůj tah, aby lano udržel napjaté. Dodenburg zareagoval o něco později. Natočil se pravým bokem vpřed a pokusil se dostat ke křovinám asi v padesátimetrové vzdálenosti po proudu. Schulze dál vyrovnával tah lana. O několik minut později se Dodenburg pracně vyškral na bahnitý břeh. Snažil se přitom, aby nedělal zbytečný rámus.

Na břehu rychle zformoval svou skupinu a dvojím trhnutím lana dal Schulzemu znamení, že se už všichni přepravili. Pak se skrčil v křovinách a připravil ke stříbě samopal. Slyšel, jak se k němu hřmotný scharfuhrer teď už bez lana prodírá. Když vedle něj Schulze konečně stanul, sotva lapal po dechu, vymáčkával si vodu z blůzy a kalhot. Pak se vzmohl na tichou otázku:

„Kde jsou Ivani?”

„Kdybyste pořádně zavětril, poznal byste to.”

Schulze natočil hlavu proti slabému vánku a začichal.

„Jo, tak už jsem to poznal. Ivani si dokážou udělat výborný maskování, ale svůj vlastní smrad schovat nedovedou.”

Dodenburg kývl. Pach ruského vojáka byl nezaměnitelný. Byla to směs pachů černého tabáku, levného nažloutlého mýdla a česneku, který je provázel snad všude... Když se to všechno dalo dohromady, nedala se jejich přítomnost utajit.

„Rusáci jsou tamhle vpravo. Asi tak v padesáti metrech od nás.”

„Myslíte tam, co je ten kopeček, sturmbannführere?”

„Ano... Asi ano. Zakopali se z druhé strany. Mají přece ve zvyku nechávat si možnost dobrého výhledu v tomhle případě na největší křoviny u potoka. Takže je víc než pravděpodobné, že jsou právě tam.”

Oči obou se několik okamžiků upíraly na zdánlivě nevinný kopeček v terénu. Pak se ozval Schulze:

„Jaký bude plán akce?”

Dodenburg místo odpovědi vytáhl obyčejný vojáčky bajonet, který si speciálně pro tuhle akci připravil. V bledém svitu letního měsíce, který skoro rozmárně vyhlédl zpoza mraků, zablýskalo kovové ostří...

„Nechtě to na mě, sturmbannführere,” zachraptěl Schulze. „Já si vezmu svůj hamburskej instrument.” Shodil z ramene samopal, sáhl do kapsy a na prsty si nasadil mosazný boxer. Zaťal obrovitou pěst a pro štěstí na ni plívl. „Ten vymlátí víc zubů, než si umíte představit.”

„O tom nepochybuju,” kývl Dodenburg. „Ale ať se lo odbude dřív, než se všichni vzpamatují!”

„Jasně. Než si ti ostatní stačí nadělat do kalhot.”

Zbytek rotý se už za potokem rozmístil. Všichni se přikrčili v křovinách a Schulze s Dodenburgem se plížili k první předsunuté ruské hlídce. Slyšeli její hlasitý dech a šustění zaschlé trávy pod vlastním tělem. Pozice Rusů byla jako obvykle dobře maskovaná, a tak se málem stalo, že Dodenburg se Schulzem na hlídku narazili. V Dodenburgovi se úlekem skoro zastavilo srdce, když nepřátelského vojáka uviděl. Krčil se před ním v šedohnědé blůze takřka na dosah... Chvilí na sebe mlčky zírali. Potom se Rusovou širokou venkovskou tváří mihlo poznání: Ten chlap před ním je nepřátelský voják! Rus se nadechl, zjevně se chystal vykřiknout.

K tomu už mu ale Dodenburg nedal příležitost. Bleskově se na něj vrhl. Věděl, že mířit na helmu je holý nesmysl, bajonet by po ní sklouzl. Mířit se musí na hrdlo. Vší silou se tedy rozmáchl... Ozval se zvuk podobný proudu vzduchu unikajícímu z balonu. Oba muži v objetí spadli na dno zákopu.

Sturmbannführer cítil, že protivníkovo tělo začíná ochabovat. Bodl tedy ještě jednou. Po kloubech ruky mu proudila horká krev a stékala po rukávu. Ruský voják ale ještě pořád žil. Dodenburg tiše nadával:

„Zhebni, ty hajzle!” A znovu a znovu bodal...

Rusova tvář se zkrivila v agónii a z koutků úst se vyvalily rudé chuchvalce. Potom vojáková hlava poklesla na stranu. Muž byl mrtev...

Několik dlouhých vteřin se Dodenburg cítil naprosto vyčerpaně. Měl pocit, že mu někdo úplně vygumoval mozek.

Trvalo to, než do jeho vědomí začaly pronikat zvuky, které svědčily o novém nebezpečí. Vytáhl z mrtvého vojáka svůj bajonet a jako smyslů zbavený se začal drápat nahoru na okop.

Dva ruští vojáci těžkopádně dobíhali k Schulzemu. Ten se ani nepohnul, čekal.

„Zdrhněte!” zasyčel Dodenburg, ale neodvažoval se vykřiknout příliš hlasitě.

Když už to vypadalo tak, že se nepřátelští vojáci na Schulzeho vrhnou, scharfuhrer náhle jako by ožil. Mrskl sebou na stranu a stačil přitom prvního z Rusů kopnout do rozkroku a druhého udeřit. První voják zařval a upadl. Druhý klopýtl a v měsíčním světle byla vidět jeho zubní protéza, která mu vyletěla na zem.

„Jen aby nezačali řvát,” zasyčel Schulze a vrhl se na toho, co se svíjel na zemi.

Ten druhý, který právě přišel o zuby, bezmocně cedil mezi rty nadávky, když se proti němu Dodenburg rozmáchl svým bajonetem. Chvilí se zdálo, že se vlastně nic neděje, ale najednou kolem Rusova hrdla naskočila krvavá rýha. V tom okamžiku už Dodenburg svíral vojáková ústa, nedovolil mu vydat ani hlásku.

Schulze se sklonil nad ležícího vojáka, rozmáchl se a boxerem ho udeřil přímo do tváře. Dodenburg zaslechl praskot. To vzala za své Rusova nosní přepážka. Z rozbitého nosu proudem crčela krev, ale voják stále vzdoroval. Schulze ho tedy uhodil ještě jednou a Rusovo pravé oko zmizelo v krvavé kaši. Zdálo se, že chlap musí být obrovskou bolestí vlastně nepříčetný, jenže on se pořád ještě nevzdával.

„Tak už zhebni, ty hajzle,” vztekal se Schulze. „To snad chceš mít smrt víc noblí?”

Rus něco zamručel, přes obličej mu stékaly proudy krve.

Dodenburg ještě pořád svíral dlaní ústa toho druhého a očima sledoval Schulzeho, který zvedal ruku k dalšímu úderu. Bylo vidět, že do rány vkládá veškerou svou sílu, když přitom vrčí:

„Tumáš, ty srabe!” Boxer udeřil do protivníkova čela.

Ruský voják odletěl snad o tři metry dál a pak už se ani nepohnul. Schulze se pro jistotu k němu vrhl a okovanou botou ho nakopl přímo do obličeje. Jednou, dvakrát a pak ještě jednou...

Bylo slyšet, jak praskají Rusovy lícní kosti.

Potom se ale stalo něco neuvěřitelného: Ztlučení ruský voják se znovu pohnul, jako by se snažil vstát.

„Já se snad poseru!" zaječel Schulze, bez sebe zuřivostí. „On je snad nesmrtelný!" Nadechl se a zbytek svých veškerých sil vložil do posledního kopance. Bota zasáhla už tak rozbitou čelist. Rus v agonii ještě něco vykřikl, ale náhle nastalo ticho. Zkrvavená hlava se zvrátila dozadu... Ted' už byl doopravdy konec.

O pět minut později se rozpoutala bouře. Nejdřív zaburácel hrom připomínající letecké bombardování za letecké podpory štuk. Pak temnotu nad krajinou začaly protínat blesky. Nakonec se spustil pořádný bouřkový liják. Obrovské kapky deště zabubnovaly na vojenské přílby a všichni si spěšně natahovali maskovací kapuce. Prodírali se vpřed a zem pod nohama se jim takřka okamžitě měnila v močál. Tohle všechno ale mělo svou výhodu: Byly tím utlumeny všechny zvuky, které provázely rotu na cestě k hlavním sovětským pozicím. O tom, kde se tyto pozice nacházely, svědčily občasné signální rakety. A Němci se k nim urputně prodírali bahnitým terénem... V čele šel sturmbannführer Dodenburg a scharführer Schulze. Oba se samopaly připravenými ke střelbě.

„Ježíšikriste," prohodil najednou mladý voják, který šel přímo za Dodenburgem, „co bych za to dal, kdybych byl ted' doma v teplé posteli a mohl celou noc chrupat!"

„Ne celou noc," opravil ho někdo. „Aspoň dvě noci."

„Jo," ozval se další voják. „A taky bych si dal zrnkový kafe a buchty!"

„Nejradši mám s meruňkovou marmeládou," nechal se slyšet někdo jiný.

„A co takhle pěkný ženský masíčko?" vpadl do jejich úvah Schulze. „Hele, vy zelenáci, pusťte tohle z hlavy, jo? Poněvadž vy byste mohli nejvíc myslet na nějakou spolužačku, s kterou jste byli na školním výletě. Nebo na něco podobného."

Dodenburg se musel téměř úvahám usmívat, třebaže kapky deště mu nepříjemně zatékaly za blůzu. Ze všeho nejlepší bylo spočítat se v takovéhle situaci na Schulzeho, který dokázal i ty největší snílky uzemňovat.

Najednou odněkud zřepdu, z promáčené temnoty zazněl podivný hlas se zjevným cizím akcentem:

„Tady jsem, Fricku! Slyšíš mě, Fricku?"

Usměv z Dodenburgovy omoklé tváře rázem zmizel. Celá rota se okamžitě zastavila.

„Fricku! Tady jsem," zaznělo znovu. „Co to s tebou je? To mě neslyšíš?"

„K zemi," zavelel rázně Dodenburg.

Jenže ten podivný hlas se začal ozývat skoro ze všech stran:

„Fricku! Co s tebou je? Neslyšíš mě, Fricku?"

Zkušené vojáci tenhle ruský trik znali. Veteráni z východní fronty reagovali okamžitě: Zablácenými rukama zakryli ústa těch, kteří by se z nezkoušenosti mohli ozvat. Odněkud zleva pak zazněl osamocený výstřel a jeho ozvěna dutě doznívala v kapkách lijáku. Někou chvíli to trvalo Rusové se marně snažili v temnotě nepřítele odhalit. Pak zazněl další výstřel.

Potom se střelba ozvala z nejrůznějších směrů...

Byla to hra o nervy.

Dodenburg si dlaní z těla stíral bláto a jen se v duchu modlil, aby někdo z jeho vojáků nezpanikařil a nevypálil. Rázem by tím prozradil jejich pozici.

Situace, která nastala, zřejmě Rusy zmátla. Ještě nějaký čas trvalo jejich ostřelování. Dvakrát ruské střely prosvíštěly nad hlavami německých vojáků a jednou se přitom zdálo, že se střelil z týlu roty. Postup se tedy nutně zastavil a všude bylo ticho.

„Nikdo ani hnout!" sykl Dodenburg. Věděl, že ted' procházejí tou nejhorší zkouškou, že všichni mají nervy napjaté až k prasknutí.

Kdyby se pohnuli at' už vpřed nebo dozadu Rusové je zlikvidují. Zůstali tedy, jako by zkameněli.

Minuty tíživě plynuly.

Potom se někde vlevo vpředu cosi ozvalo. Někdo se tam pohyboval. Museli to být Rusové a blížili se velice tiše.

Všechny součásti své výstroje, které by mohly působit nějaký hluk, zřejmě odstranili. I tak ale bylo zjevné, že se blíží...

Dodenburg šeptl Schulzemu:

„Slyšíte je?"

„Ano, jdou na nás. Pošlu to dál."

Poplašná zpráva rychle běžela od úst k ústům a to už ted' věděl skoro každý: Blíží se nepřítel!

Dodenburg rozeznával kroky v blátě svahu, který se před ním zvedal. Opatrně si připravil jediný zápalný granát, který s sebou měl.

Asi tak deset metrů před ním se začala rýsovat nějaká temná, tápající postava. A za ní se objevily další... Postavy zůstaly stát a tiše se dohadovaly. Nikdo z nich si zřejmě neuvědomoval, v jaké blízkosti od nepřítele se ocitli. První z nich zvedl ruku, zřejmě to byl signál pro ostatní, aby ho následovali. V proudech deště se vynořily nové přikrčené postavy.

„Ted'!" zařval Dodenburg a mrštil granát na první stín.

Granát okamžitě explodoval. V prudkém zášlehu širokého bílého plamene bylo vidět, že muž dostal zásah. Postava se prudce vzepjala, na okamžik se dal zahlédnout obličej zkřivený bolestí a pak všechno zmizelo v divokém ohni. V následujícím okamžiku se snesla na ruské řady zničující palba a hned v prvních vteřinách zkosila dobrou desítku mužů.

I Rusové ovšem spustili palbu. Rozbáhněná zem se rázem změnila v krvavé peklo. Začal boj muže proti muži. Němci se s Rusy smísili v divoké rvačce, řvali na sebe, nadávali si, rdousili se, bodali a smekali se v krvavé břečce jako šílení bruslaři po ledu.

Někdo zaječel:

„Proboha! Já mám díru do břicha...!“ A vzápětí se ozval další hlas: „Bodli mě bajonetem!“ A další: „Kde jsou nosítka...? Dostal jsem to! Hajzlové trefili mě!“ Ze všech stran se ozývaly další a další zoufalé německé i ruské výkřiky.

Na Dodenburga se vrhl obrovitý Rus. Páchl česnekem a machorkou. Sturmbannfuhrerovi se podařilo vší silou ho uhodit do břicha. Muž se zvrátil dozadu, ztratil rovnováhu a sedl si rovnou do bláta. Dodenburg ho pažbou samopalu udeřil do obličeje, uslyšel křupnutí a to už ruský voják padal na záda. Jeden z vojáků Wotanu mu okamžitě přišlápl botou hlavu do bláta a dalším dupnutím ji pod vrstvou bahna doslova pohřbil. V proudech deště se ale objevil další Rus. V rukou sice svíral samopal s kulatým zásobníkem, ale Dodenburg ho ve střelbě předešel. Ruský voják rozhodil paže a svezl se k zemi. Strašlivě chrčel... To mu z prostřelené průdušnice unikal vzduch.

Ted' se do akce zapojil i ten jediný plamenomet, který měla 1. rota k dispozici. Dlouhý jazyk ohně olízl celou řadu ruských vojáků a na okamžik ozářil i veliké důstojnické nárameníky jednoho ze zasažených mužů. Zoufalec sotva stačil vykřiknout... Potom tahle děsivá zbraň prořízla tmu noci ještě jednou. Tentokrát dostihla mladého ruského vojáka, který se s křikem vrhl na zem a válel se po ní, aby plameny uhasil. Konec však přišel velice rychle. Další oběť se změnila v lidský ohňostroj...

Po zásazích plamenometem se ruských vojáků zmocnila panika. Odhazovali zbraně a snažili se zachránit útekem. Jeden do druhého přitom vráželi a padali. Přesto se některým uprchnout podařilo a zmizeli Němcům v temnotě mokré noci. Pak začaly k nebi vzlétat ruské signální světlice, po nichž se ozval jakot Stalinových varhan. Ruské rakety však dopadaly do míst, která už němečtí vojáci opustili. Zůstali jen mrtví a umírající. Ti, kteří přežili a byli schopni pohybu, taky hledali svou záchranu v deštivé tmě.

KAPITOLA 4

Podobní šedivým vlkům plížili se z poničeného jedlového lesa němečtí vojáci k nic netušícím Rusům. Byly už skoro tři hodiny, což byl pro nečekaný útok ten nejvhodnější čas. Ostřelování z ruských moždířů z týlu už skončilo a přešlo v nepravdělné kulometné dávky. Zdálo se, že se Rusové dali ukolébat představou, že Němci jsou někde daleko v mokré stepi.

Dodenburg se napolo vztyčil a dal paži signál. Dvojice zkušených veteránů vyrazila vpřed, chlapi svírali v zablácených pěstích zákopové nože, jediné zbraně, které si do akce brali. Ruští vojáci na hlídce nestačili zareagovat, když jim kdosi neviditelný trhl řemínky od přileb a vzápětí vrazil ostří zákopového nože mezi žebra.

Dodenburg dal další signál. Všichni bleskově vyrazili k temným obrysům ruského raketometu M13, jehož úkolem bylo krytí týlu ruských pozic. Voják, který měl raketomet střežit, podřimoval mezi dvěma hromadami střel ráže 30mm. Schulze ho svým boxerem snadno zlikvidoval. Muž se složil, jako sekerou podřátý... Jeho zkrvavená ústa byla plná vyražených zubů.

„Ted' jsou na řadě granáty,“ zašeptal Dodenburg svým vojákům, kteří se shlukli kolem zlikvidované ruské hlídky. Vedle Dodenburga jako by vyrostl ze země stanul prostovlasý obrovitý mladík. V rukou svíral dva velké svazky granátů a k tomu ještě nesl na své mohutné hrudi tři muniční pásy do kulometu.

Dodenburg pohlédl na osvětlený ciferník svých hodinek:

„Naše děla spustí... přesně za pět minut.“ Obrovitý mladík kývl a zmizel v deštivé tmě. Dodenburg okamžitě vydal rozkaz: „Všichni ke mně.“ Ze zvyku ho doplnil obvyklým zdvižením dlaně k přilbě.

Asi dvacítku mužů, která to zatím všechno přežila, se semkla kolem svého velitele. Po jejich helmách se hrnuly proudy deště.

„Rozdělit do dvojic! Zkontrolujte si, jestli všichni máte granáty! Pak zaujměte pozice před ruskými kryty!“ Dodenburg ukázal na nejasné obrysy krytů dělostřelecké baterie. „Jakmile od jihovýchodu vyletí vzhůru bílé rakety, bude to znamení, že vzápětí všechno propukne. V té chvíli vrazíte do krytů a Rusáky zlikvidujete. Žádné zdržování. Naházejte tam granáty!“

„Brát zajatce?“ zaznělo nesměle.

„Nic podobného! Nemáme na to čas. A kromě toho nemáme ani lidi na to, aby zajatce hlídali. Prostě to všechno od Rusů rychle vyčistěte a připravte se na jejich protiútok! Naším cílem je držet tuhle pozici, dokud nedorazí druhá rota untersturmführera Schwarze. Máte ještě nějaké otázky?“ Přelétl očima bledé obličeje, zmáčené kapkami deště. „Nic? Takže je všechno v pořádku. Schulze,“ obrátil se k scharführerovi, „vy půjdete se mnou! Všem přeju šťastné pořízení.“

„I vám,“ odpověděli jako jeden muž.

Všichni se hbitě snažili zaujmout své nové pozice u vchodů do ruských bunkerů. Zbraně měli připravené k okamžité střelbě. Tichem se neslo jenom chrápání nic netušících příštích obětí a z dálky sem zaznívalo pošťkávání starého ruského kulometu. Dodenburg se podíval na světélkující ciferník hodinek. Zbývaly ještě dvě minuty. Zdálo se, že se čas zastavil. Sturmbannfuhrer cítil, že ho po celém těle začíná zalévat pot. Na chvíli pustil z dlaní samopal a důkladně si otřel zpocené ruce o kalhoty. Takovouhle situaci znal — nikoliv horkem, ale napětím se vždycky nepříjemně potil...

Znovu vzal samopal do rukou, ale uplynulo sotva pár vteřin a dlaně měl znovu mokré. V té chvíli však zaslechl zvuk, který ho donutil k tomu, aby se otočil. Za ním k nebi vylétla světlice a pak další. Schulzeho široký obličej najednou vypadal nepřírodně bílý. Dodenburg se bleskově tváří skoro zaryl do země a bez hnutí tak zůstal ležet. A to už se k obloze se sykotem vznášela další raketa. Ruský kulomet se rozštěkal o něco rychleji a v bunkrech nastal jasný pohyb.

„Ted'!“ zavelel Dodenburg.

Schulze vyrazil vpřed a mohutným kopancem obrovité boty rozrazil vchod do bunkru. Okamžitě dovnitř hodil granát a dveře zase přibouchl.

Zaduněl tlumený výbuch, provázený výkřiky. Schulze znovu do dveří kopl a uskočil stranou. Před vchodem

rozkročený Dodenburg pálil do bunkru krupobití smrtonosných střel. Nemusel ani mířit... Napolo oblečení křičící ruští vojáci se v panice drali ven, jeden druhého odstrkovali a vzápětí padali. Několik se jich přece jenom ven dostalo. Byli celí od krve, obličejové měli černé ožehnuté výbuchem. Křičeli jediné německé slovo, které znali: „Kamarád... kamarád!“ Schulze na nic nečekal. Dva z nich srazil do bláta a bajonetem je došlo val ubodal tak, že bezvládně zůstali v tratolišti vlastní krve, mísící se s bahnem. To už Dodenburg se samopalem připraveným k další střelbě vrazil do bunkru. Uvnitř to páchlo dávno nemytými těly a machorkou. Byl to puch tak intenzivní, že ho nepotlačil ani typický silný zápach, který vždycky zůstával po výbuchu.

Dodenburg překročil zmasakrovaná těla a uvědomil si, že tu zůstalo nějaké světýlko. To jako zázrakem všechno přečkala malá prskající petrolejka, která sturmabannfuhrerovi syčela vstříc. Pak se ozvalo nějaké tiché slénání. Dodenburgovy nervy pracovaly, srdce bouchalo jako zběsilé, když se tím směrem zadíval. Po své pravici uviděl temnou spojovací chodbu. Vzal svůj poslední granát, vytrhl pojistku a hodil ho přímo do chodby. Sám bleskově uskočil a přitiskl se ke stěně bunkru, aby se aspoň takhle kryl. U nohou mu ležel ruský voják. Sténal a pokoušel se vstát. V té chvíli granát v chodbě explodoval — a Dodenburg vši silou kopl Rusa do obličeje. Vojáková hlava se zvrátila dozadu, jako by to byla část nějaké dřevěné loutky. Dodenburg mu zlámal vaz...

Sturmabannfuhrer se vrhl do chodby. Střílel a hnal se vpřed. Jeho střelba však byla zbytečná a rovnala se plýtvání municí. V další místnosti bunkru, kde zřejmě bylo velitelské stanoviště, byli už totiž všichni mrtví, nebo umírali. Jediný, kdo tu byl schopný pohybu, byl chlap s výložkami vyzdobenými zlatou obrubou. Dodenburg ho odhadoval na plukovníka či generála... Muž se pokoušel vstát, ale z otevřené tepny na hrdle mu tryskala krev. Dodenburg se postaral o jeho rychlý konec. Horní část důstojníkovy těla byla rázem na kaši.

Najednou nastalo ticho. Zdálo se, že jediným zvukem na světě je poslední zachrčení umírajícího Rusa. Dodenburg se dopotácel ke stěně a opřel se o ni. Hrud' se mu prudkým dechem divoce dmula. Podařilo se...

Teď měl pocit, že z něj vyprchala veškerá energie. Jako by někdo otevřel nějakou tajnou záklopku a všechn elán nechal uniknout. Připadalo mu, že už se nikdy nedokáže pohnout.

Najednou ale uslyšel své jméno. To se chodbou řítil Schulze a volal ho. Podařilo se mu sturmabannfuhrera vzbudcovat právě ve chvíli, kdy z dálky zaduněla německá těžká děla, aby útočnou akci Wotanu podpořila.

„Tady jsem, Schulze! Tady jsem!“

V okamžiku, kdy Schulze vpadl do místnosti velitelského stanoviště, spustilo ruské dělostřelectvo. Všechno se začalo otřásat a nad hlavami vojáků Wotanu svištěly těžké střely. Dodenburg věděl, že právě začala velká vzrušující hra. Celá bojová linie se chvěla jako umírající tvor. Čas od času nad ní zaburácely rakety. Jejich rudé ohony připomínaly zlověstné blesky a zbytek útočící roty Wotanu byl vystaven nebezpečí, že tady prostě skončí. Rusové je tu zlikvidují... Jenže Rusové své obranné pozice měli vybudované velmi dobře i tady, i jinde takže přečkat v jejich bunkrech bylo relativně bezpečné. Pokud by ovšem nešlo o přímé zásahy.

Schulze mezi jednotlivými salvami vykřikoval:

„Já se odtud nehnu! Tady je to bezpečnější.“

Dodenburg si přiložil dlaně jako kornout ke zčernalým tvářím. Na okamžik tak groteskně zazářily jeho bílé zuby, když se snažil kanonádu překřičet:

„Jen tu, Schulze, zůstaňte, když chcete! Já ale nemůžu! Jak se to kolem všechno klepe, je mi z toho nanic, jako bych měl mořskou nemoc. Tohle já prostě nesnáším.“

Bylo jasné, že Schwarzwitz pokus o to, aby se jeho rota připojila k rotě Dodenburgově, selhal. Palba ruského dělostřelectva zeslábla a do útoku nastoupila ruská pěchota. Vpřed se řítily záplava postav v šedohnědých blůžkách. Ve srovnání s urostlými světlovlasými obry z Wotanu byli tihle vojáci velice drobní. Běželi v sevřených řadách a křičeli své obvyklé: „Urrrá!“

Němečtí kulometníci je kosili snad po stovkách. V podstatě téměř „podlidmi“, kteří tak ochotně obětovali své životy, pohrdali. Mrtvá těla ruských vojáků se hromadila asi ve vzdálenosti dvaceti metrů před německými pozicemi, ruský útok byl tentokrát snadno zastaven. Ti z Rusů, kteří přežili, utíkali nazpátek, a bojiště se znovu stalo terčem dělostřelecké palby.

Velitelské stanoviště v bunkru se brzy znovu rozlřásko. V blízkosti explodovaly rakety a střely, které Dodenburg odhadoval na granáty z děla ráže 105mm. Teď už se sturmabannfuhrer zase zcela uklidnil a opatrně sledoval bojiště pokryté mrtvými těly. Pak nenadále vykřikl:

„Schulze, budu vám krýt záda! Jděte a zkuste, jestli by se nedalo najít něco k jídlu! Začíná mi kručet v břiše.“

„Rozkaz!“ Schulze shodil na zem dva ruské samopaly, které teď, když mu došla vlastní munice, užíval. „Ale třeba vám nesezenu nic jiného než vařeného voříška, kterýho si dopřávají i Rusáci.“

„To mi ovšem zní jako delikatesa,“ zasmál se Dodenburg. A Schulze, známý šejdíř, začal hledat nějaké zásoby přímo ve velitelském bunkru... Pak se ke svému veliteli dostavil se dvěma cihlami černého ruského chleba a s kousky širokého červeného salámu. Ten bylo ovšem třeba opláchnout směsí pitné vody a vodky.

Salám byl česnekový, a když se do něj Dodenburg chystal zahryznout, něco vedle něj na zemi cinklo. Odněkud se k přikrčenému sturmabannfuhrerovi kutálela jakási mince. Dodenburg po ní sáhl a potom, s pusou plnou chleba, salámu a vodky, si peníz začal prohlížet.

„Co to je?“ hlesl udiveně.

Schulze trpělivě čekal, až doburácí čerstvá salva raket. Velitel zatím matně žlutou minci obracel v dlani. Na jedné straně byl starý ruský carský orel, na straně druhé hlava — zřejmě nějakého cara.

„Dvacetirublovka,“ řekl konečně Schulze.

„Jo?“ prohodil bez většího zájmu Dodenburg. A chystal se minci poslat po zemi k Schulzemu. V té chvíli však Schulze řekl:

„To je zlatá mince. Skoro čistý zlato.“

Dodenburg hvízdal mezi zuby. Schulze se zájmem pozoroval proměnu Dodenburgova výrazu. Teď už ve velitelských — vždy upřímných očích — vítězil zájem:

„Vážně je to zlato?“

„Jo, zlato. A je ho dost na to, aby se tím dala zapla(it nóbl děvka na celou neděli.“

„To má fakt takovou cenu?“

„To se ví,“ zamručel Schulze, znovu si přihnul vodky a rukávem si utřel pus. Nespouštěl přitom oči z Dodenburgova obličej.

Znovu spustily Stalinovy varhany a Dodenburg prohodil:

„No dobře, Schulze. A teď mi řekněte, proč se tak na mě díváte! Vyklopte to!“

„Na tom velitelském stanovišti jsme asi zlikvidovali nějaký velký ruský zvíře. Ono z tý jeho horní poloviny moc nezbylo, ale původně tam nosil takovejch vyznamenání, že by mu záviděl i standartenführer Geier. Já bych toho Rusa podle distinkcí tipoval na generálmajora.“

„Byly v té místnosti nějaké dokumenty, mapy a podobné věci?“

„To jsem se nedíval, sturmbannfuhrere. Našel jsem tam ale tohle a to je pro synka paní Schulzeových dobřej nález.“ Pak sáhl pod svou potrhanou a zablácenou blůzu a vytáhl něco, co připomínalo opasek, ve kterém se kdysi dávno nosily zašité peníze. Pak tu věc hodil na špinavou zem před Dodenburga. „Už jsem se do toho podíval. Když to, co je uvnitř, přepočítáte, zjistíte, že jsou tam takovejch mincí asi tři stovky.“

„Za to byste měl, Schulze, ale opravdu hodně prostitutek!“

„To asi jo, ale já o to nemám zájem. Zatím jsem ještě k světu a mám svý osobní kouzlo, nemyslíte? Nepotřebuju si ženský kupovat.“

„Tak o co tedy zájem máte?“ zeptal se Dodenburg, když dozněl rachot exploze. To v blízkosti bunkru dopadla střela ráže 105mm a vyhodila do vzduchu gejzír oblázků a hlíny. To vše se teď snaželo na jejich přílby. „No tak, vyklopte to! Co byste chtěl?“

„Dostat se pryč,“ vyštěkl lakonicky Schulze hlasem plným odhodlání. Potom dodal: „Pryč od všeho... Pryč z těchhle sraček... Pryč z Wotanu... Pryč z SS... A potom i pryč z Německa!“

Dodenburg se na něj užasle podíval:

„Co jste to říkal?“

„To, co jste slyšel, von Dodenburgu. Abyste mi dobře rozuměl: Když mě zej tra ráno něj akej Ivan trefí kulkou, která mě jen tak šikovně zraní, ne, že bych to zrovna uvítal, ale taky si z toho nebudu dělat těžkou hlavu. Vadí mi ovšem to, co by mohlo přijít potom. Nechtěl bych skončit jako zajatec v nějakým ruským lágru nebo v něčem podobným. Tam by nebyl ani chlast, ani ženský a to není nic pro mě.“ Důrazně k tomu zavrtěl hlavou. „A tyhle ty zlatý carský hlavičky, co jsou v opasku, ty nám zajistí cestu pryč.“

„Nám?“ Dodenburg se na Schulzeho znovu nechápavě zadíval.

„Jo, nám. Chtěl bych, abyste šel se mnou.“ A potom Schulze s nadšením začal svůj plán podrobně vysvětlovat: Oba si za několik zlatáků opatří falešný evakuační list a dostanou se do nemocničního vlaku, který pojede do Německa. Tam má Schulze v docích jednoho známého, co se moc dobře vyzná ve světě, ale přesto už byl párkrát v chládku. I tak je to ovšem nejlepší padělatel dokladů v celém Hamburku. A on pro ně vyrobí potřebné papíry. S těmi oni dva vyrazí do okupované Francie a naváží kontakt s katalánskými pašeráky, kteří dělají převáděče uprchlíkům do Španělska. A dál? Dál to má Schulze taky promyšlené:

„Odtud vyrazíme, kam budeme chtít,“ sypal ze sebe. „Celej svět bude náš. Argentina, Brazílie, Chile...“ Dodenburg teď na něj už zíral s otevřenou pusou. A Schulze mlel svou: „Tam není žádná válka a není tam ani SS.“ Konečně zmlkl a nakonec se zeptal: „Tak co vy na to, von Dodenburgu? Já osobně si myslím, že je to jediná cesta, jak se někam ulejt dřív, než bude pozdě.“

Dodenburg zalapal po vzduchu jako ryba.

„Vy..., vy...,“ koktal, protože nebyl schopen vyjádřit své opovržení. „Vy přece ode mě nemůžete čekat, že...“

Svou větu však už nedokončil. Jekot Stalinových varhan náhle ustal, nahradilo ho rachocení pásů německých tanků. A někde docela nedaleko zaskřehotal dobře známý prušácký hlas:

„Wotan, ke mně! Úderný prapor Wotan ke mně!“ Ostatní roty k nim konečně dorazily...

KAPITOLA 5

Prokletý postup ke Kursku se odehrával pod bílým, nelítostně rozžhaveným ruským sluncem. Příštího dne se jim podařilo prorazit druhou sovětskou obrannou linií. Nad vojáky Wotanu přelétala letka třímotorových junkersů. Třebaže na letadla pájilo ruské dělostřelectvo, junkersy dodržovaly předepsanou formaci. Vlekly za sebou kluzáky Do230, které vzápětí uvolnily. Nad spálenou stepí se k zemi snažely černé stíny a zanedlouho přistávaly. Piloti i osádky kluzáků se snažili zmizet i s nákladem od místa přistání co nejdál, dokud se na ně ruské dělostřelectvo nezaměří. Kluzáky zůstaly ležet na místě jako těla bezmocných ptáků.

Vojáci, kteří přiletěli, byli většinou osmnáctiletí čerství absolventi výcvikových škol. Někteří z nich měli za sebou všehovšudy šest týdnů základního výcviku. Němčina mnohých z nich nesla stopy cizího akcentu. Byli to etničtí Němci posbíraní po celé okupované Evropě desítkami naháněčů reichsführera Himmlera. Ti je naverbovali falešnými sliby jako dobrovolníky, neboje prostě donutili. Výzbroj vojáků nebyla dobrá: Staré tanky byly jenom nově natřené, byly to typy Mark IV, nasazované už v dřívějších taženích. Měly zastaralá děla ráže 75mm, v současné době málokdy používaná. Navzdory těmto skutečnostem podával standartenführeru Geierovi hauptscharführer Metzger hlášení, že „předstupuje

dvě stě vycvičených německých vojáků s osmi tanky". Geier s tím byl spokojen — už jen proto, že v posledních čtyřech dnech prapor ztratil padesát procent svého stavu a byla zapotřebí nová krev.

Největší doplňky stavu se týkaly 3. roty, která se pak o dvanáct hodin později pokoušela prorazit třetí linii ruské obrany. Němci přitom padli do pečlivě nastražené léčky. Když chtěli zaútočit na něco, co se podobalo kozáckému jízdnímu praporu, napadla bok 3. roty celá brigáda sovětských útočných děl, která byla až dosud rafinovaně zamaskovaná. Byla to útočná děla SU76, vyzbrojená méně výkonným kanónem ráže 76mm. Třetí rota byla vyzbrojena děly ráže 88mm a za jiných okolností by si s ruským protivníkem snadno poradila. Ruská děla byla ale tak dobře zakopána, že dokázala likvidovat jeden německý tank za druhým, aniž přitom sama utrpěla nějaké ztráty. A tak se stalo, že během půlhodiny přestala 3. rota existovat. Unikly jenom dva německé tanky. V jednom z nich byl velitel roty, dvacetiletý důstojník.

Ten pak předepsaným způsobem podal hlášení standartenfuhrueru Geierovi... Poté se omluvil a udělal pár kroků k blízkému přeraženému stromu. Vypadalo to, že se potřebuje vymočít. On však vytáhl pistoli, přiložil si ji ke spánku a stiskl spoušť. Střela mu roztránila lebku, krev se rozstříkla až ke Geierovi a potřísnila jeho jezdecké boty. Standartenführer beze slova vytáhl kapesník a krev otřel. Hauptscharführer Metzger, kterému rázem zpopelavěl obličej, na něj vyděšeně zíral.

Geier zlobně zaskřehotal:

„Pohrbte toho zatraceného blázna, Metzgere!" V jeho prušáckém hlase nebylo ani stopy po nějakém dojetí. „A připomeňte mi, abych pro něj nezapomněl podepsat návrh na nějaké vyznamenání. Řekněme Železný kříž 2. třídy." Pak si odfrkl a monoklem si pozorně prohlédl své boty. Chtěl, aby byly čisté. „To je asi tak všechno, co zasluhuje za zbytečnou ztrátu roty. Kdyby se to stalo třeba v roce čtyřicet, postavil bych ho před polní soud. No tak, Metzgere! Pohněte zadkem a padejte!"

V té noci na parkoviště pancéřových vozů Wotanu dorazila dlouhá řada nákladňáků, které patřily 8. tankové divizi. Vojáci tankové roty seskákali z vozů do prachu země a nastoupili před velitele Geiera a jeho důstojníky.

Zavalitý kapitán tankistů se před Geierem vypjal do pozoru a podal hlášení:

„Kapitán Stuke, 1. rota, 7. prapor a dvě stě mužů, standartenführere!"

Geier mu s kyselým úsměvem naslouchal. Dodenburg věděl, na co asi teď velitel myslí. Kapitán tankistů byl totiž typická týlová krysa, jeho jediným vyznamenáním byla jakási sportovní medaile.

Standartenführer zvedl ruku k pozdravu a řekl:

„Vítám vás u úderného praporu SS Wotan, Stuke!"

„Úderný prapor SS Wotan?" podivil se poněkud hloupě kapitán. „Standartenführere, nám nikdo na velitelství neřekl, že budeme zařazeni do Zbraní SS."

„Takže to je teď pro vás milé překvapení, že? To se vám nestává každý den, abyste měli příležitost zařadit se do takové elitní formace, jako je Wotan, že?"

„Ano, ano, je to tak, standartenführere," vyhrkl kapitán tankistů a zrudl. „Člověk ovšem k takovému rozhodnutí potřebuje čas... Promiňte, standartenführere, ale já prostě nemůžu jen tak zničehoznic vstoupit do Zbraní SS."

„Tak chcete, nebo nechcete?" Z Geierovy tváře zmizel úsměv, jeho hlas zněl ledově. Ve světlých modrých očích nebezpečně zablýsklo. Dodenburg ke kapitánovi tankistů pocítil soucit.

„Nechci," odpověděl popuzeně Stuke.

„Děkuji vám, vojáku," vyštěkl Geier a současně natáhl paži. Nejdřív Stukemu strhl distinkce z jedné, pak i z druhé strany. „Příslušníku SS Stuke, můžete se zařadit."

„Ale to je násilí," vyrazil ze sebe Stuke.

Geier to zcela ignoroval. Obrátil se ke kadetu Barschovi, jednorukému veteránovi ze starého Wotanu, který byl po ztrátě paže v jednačtyřicátém demobilizován, ale na vlastní žádost se ke Zbraním SS vrátil. Barschova hrud' byla poseta vyznamenáními za statečnost.

„Barschi, buďte tak laskav a převezměte velení nad 3. rotou! Zajistěte, aby každý z vojáků měl ještě před svítáním na rukávu nášivku Wotanu!"

„Rozkaz, standartenführere!" Barsch odpovídal zvůčně, jako kdyby stál před kasárnami v Tolzu. Odsunul stranou sesazeného kapitána tankistů a obrátil se k novým vojákům: „Buďte vítáni ve Wotanu! A teď všichni rychle za mnou!" Tankisté v černých uniformách se klopýtavě rozběhli i s náklady své výzbroje a výstroje. Jako poslední běžel degradovaný kapitán. Geier se obrátil k Dodenburgovi:

„Něco vám chci říct. Třetí rota musí být nasazena na nejzranitelnější místo! Barsch je blázen, ale velice odvážný blázen. Ten to jistě pochopí... Ty nejzkušenější vojáky potřebuju pro tu opravdovou nastávající bitvu."

„Pro opravdovou nastávající bitvu?" nechápal Dodenburg.

„Velitelství divize dneska ráno dostalo zprávu od Gehlenovy výzvědné služby. Rusové soustředili velké síly tankových vojsk nedaleko Kurska. Zatím proti nám nenasadili ani polovinu toho, co mají. A já pro tohle střetnutí potřebuju zkušené, spolehlivé vojáky. Až do dneška si s námi Rusové jen hráli."

Schulze, který stál za nimi, zabrumlal:

„Jestli všechno to, co bylo doted', bylo jen první jednání, pak aby se člověk bál, jak dopadne to druhý."

Devátého července ráno byl prapor Wotanu náhle odvelen z bojové linie a spěšně přesunut osm kilometrů do týlu.

Rozkaz, který dostali telefonicky z Dietrichova velitelství, oznamoval, že budou přítomni přijetí důležité osobnosti.

Z oné „důležité osobnosti" se vyklubal sám reichsführer Himmler... Sledovali jeho hubenou postavu s propadlou hrudí vyzdobenou sportovními vyznamenáními, Železným křížem 3. třídy a stranickou medailí, jak v uniformě polní šedi s distinkcemi generála Zbraní SS vystupuje z letadla typu Storch. Za ním se vynořil statný chlap v hnědé uniformě. Svým zevnějškem připomínal boxera střední váhy.

Schulze, který stál za Dodenburgem, tiše prohodil:

„Nezdá se vám, že z tyhle návštěvy kouká Rytířský kříž? Něco mi říká, že se někomu pověsí na krk.“

„Nežvaňte, Schulze,“ sykl Dodenburg a ani se přitom neotočil. „Nebo vás nakopu do zadku, než stačíte mrknout.“

Standartenführer Geier hlasitě zavelel:

„Úderný prapore SS Wotan, pozor!“

Všichni se předpisově vypjali.

Geier prkenně vykročil vpřed, zastavil se předepsaných šest kroků před reichsführerem a statným stranickým pohlavárem. Oba tihle muži vypadali skoro jako trpaslíci ve srovnání s obřimi postavami doprovodné ostrahy. Jeden z esesáků ostrahy měřil odhadem tak dva metry...

Geier podal hlášení:

„Reichsführere, úderný prapor SS Wotan. Čtyři sta vojáků, osmnáct důstojníků a jeden kadet. Vše v pořádku.“

Heinrich Himmler pozvedl svou žensky jemnou ruku ke štítku čepice a pousmál se:

„Děkuji vám, milý Geiere, rád vás vidím. Mimochodem — budete povýšen. Včera jsem to podepsal.“

Geierova tvář se v nefalšovaném nadšení rozzářila.

Povýšení bylo to jediné, co pro něj něco znamenalo samozřejmě kromě pohledných, naličených mladíků, kteří se po setmění potulovali kolem nádraží Lehrter v Berlíně.

„Děkuji vám, reichsführere,“ vyštěkl. „Jsem si jist, že prapor bude touto počtou potěšen.“

Himmler provedl podrobnou inspekci celého praporu a choval se přitom jako nějaký přepečlivý poddůstojník, který zkoumá roztrhané uniformy a špinavé, v boji poničené zbraně. Choval se prostě jako nějaký kontrolor, který v míru dbá na dodržování základních pravidel a ne jako vysoký důstojník uprostřed válečné vřavy, která poničila Rusko. Schulze to později komentoval: „Byl u mě tak blízko a čuměl mi na krk, nebo spíš na můj Rytířský kříž, že mi ten jeho smrdutej dech byl protivnej. Byl to teda takovej puch, až mě napadlo, že se mi ten kříž musí na krku rozpustit.“

Výsledkem své kontroly byl Himmler spokojen. Díky svému věku nebyl v 1. světové válce a vojenskou aktivní službu zahájil vlastně až v čele Zbraní SS. Neměl tedy žádnou praxi, ale své povinnosti bral velice vážně.

Ted' se chystal k praporu Wotan promluvit. Řady stály v pohovu a reichsführer se pokoušel vylézt na tank. Dvakrát se mu to nepovedlo, a tak mu dva chlapi z jeho ochranky přispěchali na pomoc. Himmler je však mávnutím ruky odehnal, což u druhého nacistického pohlavára vzbudilo škodolibý úsměv. Reichsführerovy hubené nožky totiž na takovou věc nestačily. Párkrát ještě hekl a nakonec se k jednomu z obrovitých chlapů z ostrahy přece jen o pomoc obrátil.

Nahoře si vztekle popotáhl blůzu a přeletěl očima nastoupený prapor:

„Vojáci Wotanu! Kamarádi! Je to pro mě velká čest, že k vám dnes můžu promluvit. Současně vám ale musím říct, že mě vůbec netěší, když vidím, jak

vaše řady prořídly. Je to bohužel smutné privilegium vašeho elitního praporu být v čele každého útoku v zájmu vlasti, národa a fiihrera.“

„Dávej bacha, Heini,“ oslovil řečníka šeptem Schulze, ale šťouchl přitom do vojáka, který stál vedle. „Aby ti nevyschlo v krku!“ Ti, kteří to zaslechli, vyprskli smíchy. Muž na tanku měl v té chvíli skutečně co dělat, aby po své plamenné řeči chytil dech. Jeden z obrovitých esesáků mu musel podat sklenici oblíbené limonády, alkohol si Himmler dával jen při výjimečných okolnostech. Měl příliš háklivý žaludek...

„Ale vaše oběti, kamarádi, nejsou marné! Jak víte, my tu bolševickou bestii nezadržitelně drtíme. V boji s ní neustále vítězíme a nakonec i zvítězíme. A vy teď jakožto opora Leibstandarte máte možnost zasadit sovětské bestii smrtící úder.“ Dramaticky se odmlčel a jeho bledý obličej se pokryl hektickými skvrnami.

„Do osmačtyřiceti hodin,“ pokračoval, „půjdete do útoku a udeříte na čtvrtou a tedy nejmohutnější sovětskou obrannou linii. Rusové budou klást odpor a budou zoufale bojovat..., nebo to rovnou vzdají a navždycky utečou.

Informace naší výzvedné služby však nasvědčují tomu, že spíš budou klást zuřivý odpor. A tak pro vás bude velkou ctí, že v této hrozné bitvě zasadíte první údery.“ Odmlčel se, aby chytil dech. Dodenburg, i všichni ostatní, kteří byli nablízku, mohli slyšet, jak řečníkovi divoce hvízdají nemocné plíce.

Druhý nacistický pohlavár, který zůstal stát pod tankem, zíval nudou a díval se na hodinky. Ani se při svém zívání nepokoušel kyprou dlaní zakrýt ústa. Dodenburg se mimoděk musel sám sebe ptát, co to asi je za hlavouna, když se může před Himmlerem takhle chovat.

Reichsführer pokračoval:

„Kamarádi, já vám samozřejmě nemůžu říct úplně všechno. Jistě je vám jasné, že to, co vím já, je záležitost nejvyššího utajení. Ale to, co vám říct můžu, je fakt, že bitva, které se v nejbližších osmačtyřiceti hodinách zúčastníte, bude největší tankovou bitvou v historii. Jestliže v ní zvítězíte, pak ti, kteří přežijí, budou tuto událost považovat za nejdůležitější ve svém životě.“ Jeho obličej zvažněl a pak se na něm usadil chladný úsměv. „A teď, kamarádi, já i soukmenovec Bormann...“ ukázal na druhého nacistického pohlavára, jehož široký obličej náhle zvládněl, protože muž ucítil vůni chystaného jídla, „oba si budeme považovat za čest, když před naším odletem přijmete naše pozvání na prosté vojácké pohoštění.“

Když kuchaři začali roznášet kotlíky s kouřící se polívkou a uzenkami a pokládali je na provizorně sestavené stoly, nově povýšený velitel Geier zvučně zvolal:

„SiegHeil!“

Byl svým povýšením skutečně potěšen a nadšeně to dával najevo. Dokonce si odpustil i obvyklé grimasy, jimiž projevoval znechucení nad nacistickou teatrálností.

„Sieg Heil,“ zaburácelo ze čtyř stovek nadšených hrdel. Dodenburg stál v pozoru, tváře mu hořely odhodláním.

Takovou spontánnost nezažil už hodně dlouho... Cítil, že se mu znovu vrací sebevědomí. Pochybnosti, které do něj zasel svými úvahami Schulze, najednou zmizely. Je jejich povinností bojovat s Rusy a zvítězit nad nimi! A ono se to

podaří!

„Sieg Heil!“ vykřikl a jeho oči se fanaticky rozhořely. „Sieg Heil...!“

Metzger dostal na starost zajištění obsluhy u Himmlerova stolu. Orientačně určil několik vojáků, mezi nimi i Schulzeho. Ten byl v téhle skupině jako jediný nositelem Rytířského kříže a tak měl ostatním velet. Vybral si tedy pár mužů „k ruce“. Nejdřív se obrátil na vychrtlého mladíka z Rumunska:

„Půjdeš a zeptáš se: Mohu vám dát sůl, reichsführere?“ Pak si jen povzdychl, protože mladík větu opakoval jen stěží srozumitelnou němčinou. „Padej odtud,“ vyštěkl Schulze, „padej, ty kreaturo maskovaná za Němce! Co si sakra myslíš? Že jsme nějaká cizinecká legie?“

Další dva vojáci nevyhovovali, protože nebyli blondáci. Všichni věděli, že Himmler má u SS zvláště v oblíbě blondáky. Sám byl ovšem spíš snědý a tmavovlasý.

Metzger se tedy chtěl po nějakých blondácích poohlédnout. Na konci řady objevil vysokého muže, který byl k praporu přidělen od 8. tankové divize.

„Půjdete vy,“ řekl mu, „ale svlíkněte si ten černý tankistický mundúr! Teď jste u SS pamatujte si to!“

Vojákovým ostře řezaným obličejem se mihl líný úšklebek:

„Jakpak bych na to mohl zapomenout?“ zeptal se drze. „To je přece věc: Dostanu hrachovou polívku s půlkou buřty a ještě mám tu čest sníst to s reichsführerem! Dneska... A zejtra vyfasuju dřevěnej kabát. To je to celý, co mě čeká u SS!“

„Zavří zobák, nádhéro!“ Metzger se zatvářil výhružně, ale neměl čas na to, aby vojáka pořádně seřval.

Reichsführer projevil přání dostat víc minerálky, ale jeho obsluha ji jako naschvál nikde nemohla sehnat. Schulze už chtěl pro ni někam doběhnout, ale Metzger ho zarazil. Hodil mu ruský bajonet, který jim tu normálně sloužil k napichování uzeniny, a rozkázal:

„Prohlídněte pracky těch, co obsluhují! Mohli by mít za nehtama špínu z půlky stepi!“

Schulze tedy všechny obešel a nutil je, aby si bajonetem nehty vyčistili. Dostal se až k vytáhlému blondatému muži, který sem byl přidělen od 8. tankové divize:

„Tak ty nádhéro! Ukaž prsty!“ Pak si prohlídl mužovu levou ruku. Na každém prstu bylo vytetované jedno písmeno, dohromady to dávalo slovo MARCHE.“

„Co to je?“ zeptal se Schulze.

Chlap mu nastavil pravačku. I tam bylo na každém prstu vytetované písmeno.

„Dohromady to dává: Marche ou crève. To je francouzsky. Jestli náhodou nejste vzdělaný člověk jako například já, tak vám to, scharführere, přeložím. Je to: Pochoduj, nebo zhebni!“

Schulze ho sjel zvědavým pohledem:

„Ty jsi byl v cizinecký legii?“

„Přesně tak,“ kývl voják. „Osm let. Dezertoval jsem z ní v severní Africe v jednačtyřicátým, když se Rommelův Afrika Korps vylodil v Libyi. Přeběhnul jsem hranici.“

„V severní Africe?“ opakoval Schulze zamyšleně. „Tak to bych si s tebou rád popovídal, kamaráde.“

„Kdykoliv budete chtít, scharführere. Akorát nečekejte, že vám snad padnu do náruče.“ A s potutelným úsměvem dodal: „Abyste věděl... Já jsem svou opravdovskou lásku nechal v Africe.“

Schulze mu odpověděl obscénním gestem, ale v duchu byl rád, že se s tímhle novým přírůstkem Wotanu seznámil. V jeho mozku se už začal odvíjet zatím nejasný plán.

Soukmenovec Bormann snědl první půllitr hrachové polévky docela rychle a s chutí. Soustředil se na jídlo tak lačně, jako kdyby hodně dlouho nic nepozřel. Himmlera a jeho štáb přitom úplně ignoroval, stejně jako důstojníky Wotanu, kteří tu kolem postávali. Pak si na vidličku nabodl uzenku a okusoval ji, jako to obvykle dělávají venkované. Tuk mu přitom stékal po masité bradě... Když dojedl, říhl, utřel si bradu a bez nějakého váhání se dal do debaty s důstojníky: „Já jsem Meklenburčan.“ Důstojníci se na něj překvapeně podívali, protože jeho tvrdý hlas zazněl nečekaně chraptivě. „Před tisíci lety v tom místě žili Slované, než je odtud Němci vykopali. A potom se celé generace Němců těžce dřely, aby Meklenbursko a území na východ bylo německé. A tak to šlo od generace po generaci prostého německého lidu.“ Vzápětí svůj hlas zvýšil. Jeho tón navzdory chraplavosti vyzařoval autoritu muže zvyklého vydávat rozkazy a předpokládat, že budou bez řečí splněny:

„Jestli teď v červenci bolševiky neporazíme, začnou nás z Ruska vytlačovat. A pak se nezastaví ani v Polsku, ani ve Východním Prusku. Ne, pánové! Jejich cílem bude Labe, kdysi hranice starého panství Slovanů. Pak Meklenbursko bude znovu slovanské. Z toho důvodu, pánové, je bitva, do které brzy půjdete, pro budoucnost německé říše tak důležitá. Tak to prostě je!“

Nastoupilo trapné ticho. Soukmenovec Bormann se vyzývavě díval na tváře unavené válkou, jako by čekal, že někdo začne jeho otevřenému projevu oponovat.

„Máte samozřejmě pravdu, Martine,“ prohodil Himmler a smočil si rty v minerálce. „Bitva, která nás teď čeká, je pro Německo životně důležitá. Nemyslím ale, že je třeba celou věc příliš dramatizovat. Když totiž vezmete v úvahu...“

„Ne,“ přerušil ho ostře Bormann a Dodenburg si všiml, jak jen stěží skrývá své pohrdání šéfem SS. „Já nic nedramatizuji, Heinrichu! To se mýlíte! Tohle bude bitva o přežití německé říše. Čas je nemilosrdný. Když se nám v tomhle létě nepodaří bolševiky porazit, nedokážeme to ani v zimě. Všichni víme, čím ta poslední zima skončila, že ano?“ Někteří z důstojníků ustaraně přikýkli. Stalingrad! Ta strašná porážka jim pořád nešla z hlavy.

Bormann vrhl na mladé tváře důstojníků Wotanu další pátravý pohled:

„Věřte mi, že vůdce si je vědom velkého utrpení, které vy vojáci podstupujete a obětí, které přinášíte.

Ví také, že utrpení a obětí v nastávající bitvě budou narůstat. Kdybyste byli po jeho boku dvacet hodin denně jako já a viděli, jak se o vás a o Německo strachuje, chápali byste, že vaše obětí budou náležitě oceněny. Ztráta jediného prostého německého vojáka je pro vůdce jako rána přímo do srdce. Musel se tedy zocelit, aby to všechno mohl snášet.

I vy musíte být tvrdší. Tvrdí jako Kruppova ocel jak se u nás v Meklenbursku za dob mého mládí říkalo. I od svých vojáků musíte v nastávající bitvě vyžadovat ty největší oběti. Osud třetí říše je ve vašich rukou."

Zmlkl, oddechl si a zahleděl se na prázdnou misku, která před ním stála. A jako kdyby v tu chvíli už všechny úvahy o osudu Německa pustil z hlavy, dobrodušně prohodil:

„Myslím, že bych si dal ještě jednu porci té polívky... A jestli můžete postrádat ještě kousek uzenky. Oberfuhrere...,“ odmlčel se, „jak že se jmenujete...?“

„Geier!“ vyštěkl velitel a zčervenál.

„Ano, Geier... Už jsem si vzpomněl. Můžete to pro mě zařadit?“

„Metzgere,“ zahřměl Geier. „Sežeňte pro reichsleitera víc polívky! Nemůžeme dopustit, aby od nás odlítal do týlu s pocitem, že jsme ho nechali o hladu! Víme přece, jak jsou v týlu omezeny dávky potravin.“

Ironie byla zjevná, ale Bormann dělal, jako by nic nepostřehl.

„Děkuji,“ prohodil klidně.

„Nestrkej ten palec do polívky, kamaráde,“ upozornil bývalý legionář mladíka, který nesl misku reichsleiteru Bormannovi. „Mohl bys mít malér.“

„Fakt?“ podivil se mladík.

„To teda jo. Já jsem do té polívky zrovna teď plivnul, abych ji kapánek přichutil. Myslím, že jsem ji proti té předchozí dostatečně vylepšil.“

Schulze hodil do Bormannovy polívky kus uzenky a polívka z misky vyšpláchla. Mladík, který misku držel, utřel okraj nádoby rukávem.

„Jdi s tím do hajzlu,“ zavrčel na něj Schulze. „Tehle komediant nám tu ještě chyběl. Tak radši padej, než tě nakopu do zadku!“ Pak Schulze počkal, až mladík s polívkou poodejde a nebude je slyšet. Potom se obrátil k bývalému legionáři:

„Tak hele, nádhro...! Jaký tu máš plány? A nepokoušej se na mě hrát nějakou levotu! Tak by si s tebou mohl totiž promluvit můj hamburskej boxer.“ A rukou zajel do kapsy.

Bývalý legionář byl však rychlejší. Jeho ruka sjela jako blesk do kapsy u kalhot. Dřív než si Schulze stačil na klouby nasadit mosazný boxer, svíral jeho protivník v dlani hrozivě vyhlížející ostrý nůž.

„Tohle je první věc, kterou se v legii naučíte, scharfuhrere! A to hned při přijímači. Mazákům se totiž líbí, když se někdo strachy podělá. A když nechcete, aby si s vás udělali děvku pro všechno, musíte se naučit s takovýmhle nožem rychle zacházet. A kdyby se s vámi náhodou chtěli potěšit, stačí je dvakrát šmíknout přes zadek a je od nich navždycky pokoj. Už vás nebudou mít za snadnou kořist. Je to jasný?“ Pak se škodolibě ušklíbl.

Tahle grimasa byla nakažlivá. Schulze se taky zašklebil.

Nůž v kapse bývalého legionáře zmizel stejně rychle, jako se před chvílí objevil.

„Myslím, že máš pravdu,“ uznal Schulze. „Tak si radši trochu odpočinem. Snad už si ten tlustej hlavoun dost nacpal břicho.“

Nenápadně se odsunuli do stínu blízkých stromů a sedli si tam. Dívali se, jak vojáci popíjejí pivo, které jim sem reichsfuhrer letadlem dopravil.

„Jedna láhev na dva chlapy,“ zabrumlal Schulze. „To je teda fakt hostina! Jenže tohle jsou většinou takoví zelenáči, že polovině z nich stačí čuchnout si k zástěře paní hospodský a začnou opile hulákat.“

„Já jsem čajznul dvě bedýnky chlastu,“ řekl tiše legionář. „Povedlo se mi to v té chvíli, když jste řezali buřty.“

„To jsi teda udělal správnou věc,“ vyjekl Schulze obdivně. „Ty jsi moc šikovnej chlap. Skoro až moc šikovnej pro tuhle ne moc dobrou partu.“

„Jo, to já vím. A taky nemám v úmyslu se tu moc dlouho zdržovat.“ Bývalý legionář vytáhl krátkou dýmku a zvláštní pytlík na tabák. Takový Schulze ještě nikdy neviděl. A tak se zeptal:

„Z čeho je to, sakra, vyrobený?“

„Z prsu kabylský ženský.“ A zkušenými pohyby cpal bývalý legionář tabák do dýmky. „V roce třicet čtyři jsem si tuhle trofej osobně odřízl a nakonzervoval. Ta ženská byla mladá to se pozná už podle bradavky. A kůže je krásně hladbunká.“

„Jdi s tím do hajzlu,“ řekl Schulze znechuceně. „Nevím, co si o tom mám myslet.“

„No... Tak třeba desátník Grimaldi si udělal pytlík na tabák z varlete jednoho Číňana,“ rozmluvil se docela přátelsky bývalý legionář. „Ten pytlík byl teda parádně velikej, málem na kilo tabáku,“ zasmál se, odsunul svou trofej stranou a dal se do dalšího poklidného vyprávění: „Tam v legiích se děly všelijaký věci, to je vám snad jasný, scharfuhrere, ne? A člověk hledal, jak se lecčemu vyhnout. Já jsem teda nikdy nešel tak daleko, abych si oko infikoval kapavkou. Člověk by taky o to oko mohl přijít. Ani jsem nezkoušel ten figl s vlastním zubním povlakem. Rozmělníte ho a dáte do otevřený rány. Pěkně to do rána zhnisá. Taky si do oka můžete nakapat ricinový olej a převázat to a jít spát. Ráno se probudíte s krásným zánětem spojivek. Nebo si dáte do boty normální špunt a skočíte asi tak ze dvou metrů... To je teda jistý, že si vymknete kotník.“

„No jo, dobrý...,“ ozval se Schulze. „Nemusíš nic vypočítávat dál. Znáš taky spoustu takovejhle figlů. Jenže co z toho? Pořád jsi v armádě. Felčar tě dá po takovým maléru zase dohromady a supem tě vrátěj zpátky tam, kde jsi začínal. V mém případě do údernýho praporu SS Wotan. A je ti snad jasný, co by to pro mě obnášelo.“

Bývalý legionář uhnul očima a ponuře prohodil:

„Jo... Docela rychlej konec.“

„Přesně tak. Už potřetí je náš prapor nasazený proti Rusákům. A vůbec se tohle nasazení od těch předchozích neliší, to mi teda můžeš věřit.“ Pak ukázal na opálené mladíky, kteří u provizorních stolů popíjeli pivo. „Většina těch zelenáčů, co tu teď cucají pivo, bude do měsíce čuchat ke kytičkám zespodu.“

„Ale vy, scharfuhrere, snad k tyhle většině patřit nechcete, co?“

„To teda ne. Nechci. Na takovou vyhlídku seru, kamaráde. Synek paní Schulzeových má na podobný věci nos. Takže jsem si jistej.“

„A jak se z toho chcete dostat?“

„Dlouho jsem to nevěděl, ale teď už jo. Teď jsi se tu objevil ty, nádhero. Můžu s tebou počítat, až přijde ta pravá chvíle? Potřebuju někoho jako jsi ty. Někoho, kdo se vyzná ve světě.“

Dřív než mohl bývalý legionář odpovědět, zahřímá před nimi Metzgerův hlas:

„Schulze! Hněte sebou! Kde si myslíte, že jste? V nějaký židovský škole, že se tu tak vybavujete? Jde sem reichsführer, tak se laskavě zvedněte, hodte těma svejma zatraceněma zadkama!“

Motory storchu se rozeřvaly. Pod žhavým sluncem na vyprahlé stepi stál před letadlem v pozoru zbytek úderného praporu Wotan. Čerstvě povýšený velitel Geier po Dodenburgově pravici zvedl ruku k pozdravu. Po opálených tvářích mu proudem stékal pot.

Oba významní hosté se zastavili před dvířky letadla. Reichsführer Himmler se ještě naposledy rozhlédl po odhodlaných obličejích mladých mužů, kteří své pohledy upírali kamsi do dále. I přes řvaní leteckých motorů bylo slyšet dunění těžkého německého dělostřelectva, které začalo bombardovat sovětské pozice. Byla to příprava na velký tankový útok. Do Himmlerových temných očí se draly slzy dojetí. Rychle sňal cvikr, který se mu zamlžil, a začal ho čistit. Vypadal v té chvíli jako nějaký venkovský řidič učitel... Pak zjehle řekl:

„Kamarádi! Já váš reichsführer vás zdravím!“ Scvaknul podpatky a ruku zvedl k nacistickému pozdravu. „Heil Hitler!“ Schulze se za Dodenburgem odhodlal k vypuštění jednoho ze svých proslavených pšouků. Byl to jeho výraz pohrdání týlovými krysy, které bez sebemenšího zaváhání posílají tolik lidí na krutou smrt.

Tenhle zvuk však zanikl v hlasitém říhnutí druhého z pohlavárů. Bormann, který stál hned vedle Himmlera, vzal reichsführera v podpaží a netaktně řekl:

„Proboha, Heinrichu, pojďte už! Dneska je ve vůdcově hlavním stanu smažené kuře. Když tam nebudeme včas, tak nám to ten nenažraný hajzl Hoffmann všechno sežere.“ Jak zasvěcení věděli, Hoffmann byl Hitlerův osobní fotograf a s Bormannem se navzájem smrtelně nenáviděli...

ČÁST TŘETÍ

BITVA U KURSKA

„Bitva, které se v nejbližších osmačtyřiceti hodinách zúčastníte, bude největší tankovou bitvou v historii. Jestliže v ní zvítězíte, pak ti, kteří přežijí, budou tuto událost považovat za nejdůležitější ve svém životě.“

Heinrich Himmler v projevu k Wotanu, 9. července 1943.

KAPITOLA 1

Když velká koule rudého slunce vyklouzla nad horizontem, opřel se ruský generálmajor o osamělý strom a pozvedl svůj dalekohled, aby si prohlédl německé linie. Strom stál na pahorku a dalo se odtud přehlédnout celé bojiště.

Válka tu všude po sobě zanechala stopy: rozbité bedýnky od munice, pohozené kanystry na benzin, kotouče ostnatého drátu, zničené ruské i německé tanky, od nichž se odrážely první paprsky slunce. Generálmajor soustředil svůj pohled na německý tábor, kde zatím pod kryty odpočívaly tanky typu Tiger a Panther. Děla měly zahalená plachtami. Nad celým bojištěm viselo těžké ticho, ale generálmajorovi se zdálo, že k němu z německého tábora dolétá slabé ťukání. Jako by narážel kov na kov...

Nastavil dalekohled na správnou vzdálenost.

Tušil, že v německém táboře je čilý ruch, protože protivník připravuje své tanky pro nadcházející velkou bitvu.

„Frickové jsou ranní ptáčata, soudruhu Rotmistrove,“ prohodil muž vedle generálmajora. Rotmistrov, velitel 5. gardové armády, největší expert na tankové bitvy, pohlédl na nevelkého politického poradce a řekl:

„Němci jsou zvláštní lidi, soudruhu Chruščově!“ V jeho hlase byla znát nechut' bavit se s tímhle člověkem. „Dovedou tvrdě pracovat a taky tvrdě bojovat.“

„To je pravda. Už soudruh Lenin říkal, že to je pozoruhodný národ. Před lety se přece domníval, že právě Němci nastartují světovou revoluci. To se ovšem mýlil, že?“ Chruščov sklonil dalekohled a zasmál se. Odhalil tak své zažloutlé, zkažené zuby. Jeho oči však i ve smíchu zůstaly chladné. Pak si zabodl prst do břicha a pronesl: „Soudruhu generále, myslím, že se nemýlím, když já Nikita Chruščov prohlásím tohle: Dnes, tady — na těchhle plánech — svedeme my Rusové boj s Fricky a porazíme je. A porazíme je tak důkladně, že už se nikdy nezvednou. Dnes, soudruhu generále Rotmistrove, my Rusové vyhrájeme válku!“

Večer předtím se na poradě důstojníků untersturmführer Schwarz zeptal:

„Rotmistrov? Není to židovské jméno?“

„To já nevím, můj milý Schwarz,“ odpověděl mu Geier. „Mně je úplně jedno, jestli jeho matka byla třeba kurva z hamburského předměstí a jeho otec ortodoxní polský Žid ze Lvova. Všechno, co je pro mě důležité, je fakt, že ten Rotmistrov je vysoce kvalitní rusácký tankový velitel, který nám už připravil horké chvíle u Stalingradu. A zítra proti nám postaví patnáct set tanků.“

Tato informace zjevně shromáždění důstojníků polekala. Geier se ledově ušklíbl:

„Ano, pánové! Překvapilo vás to. A ještě víc vás překvapí, že generálplukovník Hoth může proti Rusům postavit jenom osm set tanků a samohybných děl. Stručně řečeno: Je to dva ku jedné v náš neprospěch.“

„My jsme ale Zbraně SS,“ namítl nadšeně Schwarz.

Geier na to chvíli nereagoval, ale pak si prstem přejel po konečku svého ohromného nosu a vyštěkl:

„Ano, můj drahý... a mladý Schwarz, to jste řekl správně. My patříme k SS. Tak jen zbývá doufat, že ti Rusáci proti nám si toho budou vědomi, že?“

Za svítání ožil německý vojenský tábor skřípotem tankových pásů, hukotem hydrauliky a temným, chraplavým řevem dieselových motorů. Dodenburg se nemohl zbavit pocitu ohromné síly, která se právě probudila a nezdálo se mu podstatné, že nepřítel je dvojnásobně silnější. První paprsky slunce zajiskřily na kovu tanků. Pohled na tolik obrněných vozidel byl povznášející a naplňoval Dodenburga nezlomným optimismem. Ne, postup téhle vojenské síly nic nedokáže zastavit. Ať si třeba Rusové mají desetinásobnou převahu! Tady je přítomna elita německé tankové armády a tanky jsou ovládány těmi nejlepšími vojáky na světě. Přitom každý z těch vojáků je veden přesvědčením o posvátné věci nacionálního socialismu, jediné naději Evropy proti peklu komunismu.

Tanky praporu Wotan se zformovaly s Geierovým velitelským tankem uprostřed. Desetikilometrovou rychlostí vyrazily vpřed... Řidiči museli mhouřit oči proti nízko visícímu slunci, avšak step před nimi zůstávala prázdná a zlověstně tichá. Ve věži vedle Dodenburga Schulze s napětím čekal, až nad horizontem zahlédnou první záblesk. Všem nezbývalo, než se ozbrojit trpělivostí. Byla to ovšem zkouška nervů, vydržet minuty očekávání, než třeskně první granát a všechno se promění ve zběsilý mumraj.

Řidič tanku, kterého Schulze vybral u 8. tankové divize, zničežhonic zatúroval. Dodenburg sebou nervózně trhl. Nejdřív dostal na řidiče vztek:

„Hartmanne!“ vyštlkl zlostně do vysílačky. Pak se ale uklidnil a vysílačku vypnul. Napadlo ho, že řidič možná chtěl propálit svíčky nebo byl prostě veden nějakým podobným praktickým záměrem. Znovu se podíval na hodinky, minuty se vlekly hrozně pomalu. Neustále si musel jazykem vlhčit oschlé rty.

I ostatní mladí velitelé s napětím očekávali akci, která už byla na spadnutí. Jenže obzor stále zůstával prázdný a nízko visící slunce znemožňovalo německým vojákům důkladnější rozhled. Nebylo jasné, zda už Rusové zaujali vyčkávací pozice. Nikde se nic nepohnulo...

Najednou se do ranního nebe vznesla světlice. Zdálo se, že nahoře zůstala velice dlouho viset. Vysílala do modrého prostoru gejzíry stříbrných jisker a když zhasla, snesla se dolů do stepi jako padlý anděl. To, co následovalo, ovšem vůbec andělské nebylo., Celý obzor najednou vybuchl. Ozval se zvláštní zvuk, jako když někdo trhá obrovitou plachtu. Na pravém boku Wotanu vyšlehly podél celého obzoru červené plameny. Proti německým tankům se vzduchem řítily bílé koule a zdálo se, že každým okamžikem nabírají na rychlosti.

„Palba z protitankového děla!“ vykřikl Geier do vysílačky. „Zaujmout bojové postavení!“

Jeho slova zanikla v obrovském rachotu nárazů kovu o kov. Tank mark IV, který byl nedaleko od Dodenburgova tигра, se najednou zvrátil dozadu a vzepjal se jako mustang. Pak zůstal stát. A střelba neustávala... Vzduch byl náhle plný dusivého kouře a pachu z rozžhaveného kovu a spáleného lidského masa.

Dodenburgův tank se řítí proti nepříteli.

„Dělostřelec! Náměr upravit: sto! Cíl: ruské dělo 57mm.“

Schulze spěšně uposlechl rozkaz. Německé velké dělo ráže 88mm zamířilo na menší ruské, protitankové. Schulzeho velké prsty se pohybovaly skoro něžně a láskyplně, když ovládaly posuvný mechanismus děla.

„Připraven,“ vyštlkl.

„Pal!“

Před tankem vyšlehl žlutý plamen a věž se zachvěla jako dětská hračka. Dovnitř pronikl žár a na podlahu vypadla prázdná nábojnice. Dodenburg připravoval další střelu, ale současně se podíval periskopem.

„Bylo to krátký, Schulze,“ zařval.

„Do prdele!“

„Přidat padesát!“

Schulzeho prsty se horečně rozběhly. Vzápětí zabral za páku a věž tanku se znovu pohnula. Dodenburg se vrhl k periskopu, ale výhled byl zakrytý kouřem. Když se dým rozplynul, bylo vidět, že v místech, kde dřív bylo ruské dělo ráže 57mm, zela jáma, pokrytá tříští toho, co tam ještě před chvílí stálo.

„Tak jsem toho hajzla trefil,“ zaradoval se Schulze. „Dostal to.“

Vtom se ozval Hartmann:

„Prokrista, sturmbannfuhrere, koukněte se ven! Tamhle vlevo jsou další tři!“

První na tuhle informaci reagoval Schulze. V té chvíli se zastavil tank s jednorukým velitelem 3. roty a Schulze vypálil. První z trojice ruských protitankových děl zmizelo v rudé kouli plamene. Další dvě byla ve výhodnější pozici a okamžitě zamířila své hlavně na Dodenburgův tank. Následoval známý syčivý zvuk, jako by se od zbývajících dvou děl ozývalo samo peklo.

„Hartmanne!“ Dodenburg teď řval do mikrofону ze všech sil. „Najděte mi takovou pozici, abych ty prevíty mohl dostat!“

„Rozkaz,“ vyštlkl bývalý legionář. Byl to zručný řidič, to mu nikdo nemohl upřít. Zamířil přímo do hustého bílého dýmu, který halil zasažený tank jednorukého velitele Barsche. Kouř jim před nepřítelem vytvářel krycí clonu. Hartmann dojel až k tanku a prudce před ním změnil směr. Jel teď doprava. Současně zvýšil rychlost. Tímhle manévrem sice nastavil ruským dělům svůj bok, ale než se na něj stačila zaměřit, vletěl do dolíku a to tak razantně, že Dodenburg málem spadl ze svého kovového sedátka. Přesto však řidiče pochválil:

„To bylo prvotřídní, Hartmanne!“

„Nebojte se, za to určitě bude metál, sturmbannfuhrere,“ odpověděl na to nevzrušeně, spíš ironicky řidič. „Když tak si o něj řekneme na hlavním nádraží.“

Dodenburg se zasmál, a protože rozkurázení Rusové začali před nimi střelami rozrývat zem, vykřikl:

„Schulze, dejte se do nich!“

Schulzemu v dobrém rozhledu překážely gejzíry prachu a kamínků, přesto se však snažil dobře zaměřit. Dlouhé dělo vypálilo a tank uskočil dozadu jako nějaká živá bytost. Vysoce výbušný granát explodoval před prvním ruským dělem

asi ve vzdálenosti padesáti metrů.

„Je to krátké," reagoval zlostně Dodenburg. „Mířte pořádně, sakra!"

„Ale sturmbannführere..." Rachot řidičova kulometu pod Schulzem další slova rázně ut'al. Smrtonosná kulometná dávka provázená bílými stopovými střelami svištěla nad vyprahlou stepí, aby dostihla prchající osádku ruského prvního protitankového děla. První Schulzeho granát totiž dopadl natolik blízko, že ruské vojáky vyděsil. Teď se pokoušeli uniknout, ale marně. Hartmannova dávka z kulometu tří z nich bezpečně skosila. O čtvrtém byl Hartmann přesvědčen, že svůj konec jen předstírá. Složil se na zem s ostatními a čeká na vhodnou příležitost, aby z rizikového místa zmizel. Skutečně to zkusil, ale i on dostal svou dávku ještě dřív, než stačil uběhnout sotva pět metrů. Sesul se k zemi, tentokrát definitivně.

„Oni se snad nikdy nenaučí správný válčení," zavrčel Hartmann do vysílačky, která teď byla neustále v chodu. „Kdyby zůstal ležet, zůstal by i naživu a mohl by o tom jednou vykládat svejm vnoučátkům."

„Co s tím mají co dělat vnoučata," vztekal se Schulze, kterému to šlo všechno na nervy. „Kdo tu vůbec chce mít nějaký vnoučata? A proč? Kvůli tomu žvanění?"

„Držte zobák, Schulze!" vyjel na něj Dodenburg. „Radši si dejte záležet na tom druhém dělu! Blokuje celou naši rotu."

Po jejich pravici se zmocnily německého tanku mark IV zničující plameny. Velitel tanku sice z kupole vyskočil, ale jeho kombinéza už hořela. Válel se po zemi, aby oheň uhasil. Pak se s divokým křikem postavil na nohy a rozběhl se stepí. Hrozné plameny šlehaly z kombinézy stále výš, voják v šíleném úprku nic kolem sebe nevnímal a řítil se přímo na jedoucí německý tank. Z tohoto úhlu ho řidič nemohl vidět a tak sotva zaznamenal, že hořící postava zmizela pod pásem vozidla. Když se pás pootočil, nesl stopy červené kaše z rozdrčeného lidského těla.

Schulze znovu zamířil a vypálil. Velký sedmapadesátimilimetrový granát se řítil na osádku druhého protitankového děla a vzápětí narazil na jeho kryt. Praskla pneumatika a dělo se položilo na bok. Obsluha se panicky dala na útěk. Na to ovšem čekal Hartmann...

Jeho kulomet ráže 7.62mm znovu spustil palbu a vzduchem znovu svištělo osm set střel za minutu. Rusové se zoufalými výkřiky padali k zemi.

„Výtečně, Dodenburgu," zaskřehotal náhle ve vysílačce známý hlas. „Jen tak dál, musíte to dokončit!"

Byl to samozřejmě hlas velitele Geiera.

Dodenburg rychle stiskl tlačítko vysílačky:

„Ano, rozkaz! Pokračujeme v přímém směru?"

„Ano," odpověděl naprosto klidně velitel, jako by velel nějakému mírovému cvičení někde ve Vestfálsku. „Sledoval jsem, jak Rusové střílí. Ze začátku to bylo velmi dobré, ale teď už jsou horší. Zřejmě ztrácejí nervy. Čím budeme blíž hřebenu vyvýšeniny, kde mají svá děla, tím budeme mít větší šanci. Nedokáží sklopit hlavně natolik, aby po nás mohli pálit. Rozumíte mi?"

„Ano, rozumím."

„Tak do toho! Přeju hodně zdaru."

„Díky, veliteli!"

Když 1. rota začala znovu postupovat daným směrem, Dodenburg se rozhlédl a užasl. Kouř se rozplynul a ruská protitanková děla na hřebenu vyvýšeniny začala znovu pálit. To, co Dodenburga vyvedlo z míry, to však nebyla ona palba z děl. Překvapivé bylo to, co bylo vidět za děly. Od jedné strany obzoru ke druhé nebylo nic jiného než souvislá masa sovětských tanků. Stovky, tisíce tanků! Ve věži plné žlutého kouře stál vedle Dodenburga Schulze. Teď s hrůzou ze sebe vymáčkl:

„Já se z toho teda poseru! Viděl jste tohle někdy, sturmbannführere?"

Dodenburg mu nedokázal ani odpovědět. Padl na něj strach. Takový děs, jaký ještě nikdy v životě nezažil. Pomalu, ale neúprosně se k sobě německé a sovětské tanky přibližovaly...

Führerovi zbělely klouby kotníků a to byl výraz jeho největšího napětí. Členky ženského pomocného sboru, kterým se obvykle potupně říkalo „polní matrace", neustále přinášely aktuální informace o sovětských jednotkách a zaznamenávaly je na velkou stolní mapu východní fronty. Byly tam informace o každém praporu i pluku, o celých divizích, sborech i armádách. Ženy bez přestávky pobíhaly mezi telefony a stolem a jejich záda v teplých uniformách už byla černá potem. Údaje se neustále doplňovaly...

Adolf Hitler se zděšeně obrátil k pobledlému Jodlovi:

„Proboha, Jodle, kde vzali bolševici tolik vojáků?" Nečekal však na odpověď a chraptivě pronesl: „Prověřili jste s Gehlenem, jestli ty informace jsou vůbec správné?"

Do rozhovoru zasáhl major Büchs, představitel Jodlovy výzvědné služby. Buchs hrál významnou roli při plánování velké invaze na západ v roce 1940:

„Můj vůdce! Myslím, že se na šéfa německé výzvědné služby generála Gehlena můžeme spolehnout. Jeho údaje odpovídají skutečnosti."

Hitler se k němu vztekle otočil. Rád by našel nějakou oběť, aby mohl dát průchod svému hněvu.

„Dobře, Buchsi! Ale copak může generál Gehlen znát současnou sílu těchhle bolševických jednotek? Je jisté, že když se mluví o sovětském pluku, není to náhodou jednotka o síle praporu?"

„Ano, můj vůdce! Rusové samozřejmě snížili sílu svých jednotek... jako jsem to udělali i my. Když ale Gehlen mluví o pluku, tak má na mysli opravdu pluk."

Hitlerovy nezdravé tváře se pokryly hektickým ruměncem. Jodl si při pohledu na svého vůdce uvědomil, že za poslední rok hodně sešel, třebaže ten šarlatán doktor Morrell do něj cpal všechno možné.

„Díky, Buchsi, můžete jít," řekl Hitler úsečně.

Buchs, zrudlý vzteky, odkráčel takřka přehlídkovým krokem. Jodl se pod kůží zasmál. On musel Hitlerovy nálady snášet

už čtyři roky, což znamenalo víc, než mít jen pořád pevné nervy.
Hitler nečekaně stiskl Jodlovu paži a současně chraptivě zavelel:
„Blondi, k noze!”

Velký německý ovčák líně vstal z podlahy. Bylo mu horko, jazyk mu visel z tlamy. Poslušně se přidal k oběma mužům, kteří záměřili ze dveří. Venku na ně zaútočilo tíživé dusno, které je udeřilo jako neúprosná pěst. Tělesná stráž SS, která až dosud poklímávala mezi stromy, zbystřila pozornost a upoceně dlaně pevněji stiskly zbraň. Hitler s Jodlem kráčeli bílým ukrajinským prachem a při rozhovoru skláněli hlavy... Tělesná stráž za nimi vykročila, podobna ďábelsky temným stínům.

„Jodle! Mně se nikdy operace Citadela nezamlouvala! Vy a vaši kamarádi z německého generálního štábu, vy jste mě do toho prostě zatáhli. Tak se teď podívejte, do jaké nepřijemné situace jsem se dostal!”

„Ano, můj vůdce,” pospíšil si Jodl úslužně a v duchu si pomyslel: Vítězství má vždycky hodně otců, ale porážka... ?
Führer ho však nenechal dlouho přemítat:

„Kde ale, ksakru, bolševici sehnali takové velké síly? My víme, že nás počtem převyšují, ale oni postavili patnáct stovek tanků a další vozy pořád ještě proudí na bojiště! Vždyť se tomu skoro ani nedá věřit! Tak se vám ptám, Jodle, co tomu říkáte?”

Generál však nebyl ochoten ve všem svému vůdci vyhovět, jak to vždycky v minulosti při podobných situacích dělal. Hitler se přece musí octnout tváří v tvář realitě! Nacionálně socialistické Německo pohrálo válku.

Hitlerův rozrušený mozek reagoval rychleji než mozek jeho společníka. Führer se náhle zastavil a znovu stiskl Jodlovu paži:

„Jestliže nemůžeme do pole nasadit adekvátní druh obrněnců, jako to můžou udělat sověti, musíme to kompenzovat jiným způsobem.” Najednou se usmál. Byl to však úsměv šilence... „Proč jsem na to nepřišel dřív?”

„Na co že jste nepřišel, můj vůdce?” zeptal se Jodl uctivě a s napětím očekával Hitlerovu reakci. Věděl až příliš dobře, co bylo teď možné od Hitlera čekat.

„Rudel... Rudel!” vykřikl Hitler. „Plukovník Rudel z luftwaffe! Ať se říká o Goringově luftwaffe cokoliv, Rudelovi nikdo nemůže upírat jeho schopnosti a statečnost. Kolikrát už byl od začátku války zraněn?”

„Devětkrát, můj vůdce,” odpověděl briskně Jodl. V duchu si ovšem řekl, že neví, proč by si on — náčelník generálního štábu — měl takové triviálnosti pamatovat. Jenže... kdyby to nevěděl, riskoval by, že mu to Hitler bude celý den připomínat. Tak pro jistotu doplnil: „Z toho dvakrát těžce.”

„V tom to právě je,” řekl nadšeně Hitler. „Je to chlap, který i po tolika zraněních dál létá a dokáže bojovat.” Potom se pravou pěstí prudce udeřil do dlaně levačky a vyhrkl: „Takovýhle jediný chlap má cenu celého sovětského sboru. Takže, Jodle... Sdělte velitelskému luftwaffe, že chci, aby pět eskader plukovníka Rudela, specializovaných na ničení tanků, bylo okamžitě do současné bitvy nasazeno! Rozumějte mi dobře! Okamžitě!”

Ještě dřív, než Jodl mohl projevit nadšení, které od něj Hitler očekával, vyběhl za nimi z domu Buchs. Tvářil se naprosto zděšeně.

„Můj vůdce,” křičel. „Můj vůdce!”

„Co je, Biichsi?” vyštěkl Hitler.

Major výzvědné služby vmáčkl Hitlerovi do ruky úzký proužek papíru s novou informací:

„Tohle právě přišlo od polního maršála Rommela. „Je to důležitá zpráva,” dodal jedním dechem.

Hitler, ještě celý brunátný z rozčilení, které ho při předchozím rozhodování provázelo, sáhl po brýlích se zlatými obroučkami, aby si je nasadil. S těmihle brýlemi ostatně ani s jinými ho jeho dvorní fotograf Hoffmann nikdy nesměl zvčnit... Konečně se mu podařilo rozluštit text zprávy. Těžce si povzdechl. Drobné svaly kolem úst se mu nebezpečně zacukaly.

„Co je, můj vůdce?” zeptal se rychle Jodl a v bezradném gestu rozhodil paže.

Hitler mu beze slova podal proužek papíru s textem tajné zprávy. Informace byla krátká, lakonická, ale Jodl věděl, že v těch několika Rommelových slovech je nezvratný fakt: tisíciletá německá říše právě skončila. Stálo tam:

„Dnes ráno se Spojenci vylodili na Sicílii. Rommel.”

KAPITOLA 2

Na bojišti panovala pekelná výheň. Žár bodal do očí jako nůž. Oblahu nad čekajícími pancéřovými vozy sice halil výhružný kouř, ale místy jím podobno rozpálenému měďáku — pronikalo nemilosrdné slunce. Vojáci se bez ohledu na děsivé vedro chystali do boje. Před tanky bylo ochranné maskování a zbraně tanků směřovaly k sovětským liniím. Brzy měla přiletět německá letadla specializovaná na ničení tanků.

„Tahle jsou,” vykřikl Schulze a ukázal k západu.

„Už jsou tady!” vykřikovali i ostatní vojáci Wotan a vylézali na své tanky, aby měli lepší rozhled. Zapomínali přitom, že v dohledu ještě jsou nebezpeční ruští snajpeři.

Se sluncem v zádech se sem jako černí jestřábi řítila německá letadla. Byla to celá eskadra specializovaných štuk. Chvilí se vznášela nad bojištěm a chystala se napadnout svou kořist. Vedoucí letadlo zamávalo křídly. Jednou, dvakrát, třikrát... To byl známý signál.

Od eskadry se oddělila první letka a k zemi se řítit první černý stín. Výhružně se rozječely sirény. Ruské protiletadlové dělostřelectvo okamžitě spustilo palbu. Kolem štuk vybuchovaly bílé obláčky podobné chomáčkům bavlny, ale plukovník Rudel známé letecké eso vedl útok bez sebemenší chybičky. Řítit se střemhlav čtyřsetkilometrovou rychlostí, takže se zdálo, že se dole musí rozbít, jenže on dokázal na poslední chvíli stroj vyrovnat. Předtím ovšem z bílé natřeného břicha štuky vypadly tisíce černých vajíček...

Půda kolem ruské linie se zahalila do ošklivých temných mračen kouře.

Vojáci na německých obrněncích jásali. Když dole na zemi rudé plameny vytvářely zlověstný příkrov, Rudel už se zase vznášel k oblakům. Ruské tanky T34 jeden za druhým dostávaly zásah... Nad bojištěm se míhaly bílé a zelené stopové střely.

Vy nervovaní němečtí vojáci sledovali, jak nalétává další štika, a nadšeně řvali:

„Jen do nich! Nandejte to těm bolševickéjm hajzlům!"

Vzduch byl plný dusivého dýmu, smíšeného se stepním prachem a olejovým kouřem. A všude kraloval nesmírný rachot, provázený výkřiky. Potom náhle všechno skončilo. Nenadále... Stejně jako to začalo.

Soustavná palba protiletadlového dělostřelectva přešla v ojedinělé výstřely, rámus motorů štuk slábl, až úplně zanikl.

Německá letadla zmizela a zanechla po sobě spoušť v první sovětské linii. Tím však práce Rudelových letadel, specializovaných na ničení tanků, neskončila. Jakmile na obloze zmizely štuky, začala od západu přilétat letadla nová. Téměř současně se nad obzorem vynořily dvě letky henschelů 129. Oči všech německých vojáků se tím směrem okamžitě upřely. Dodenburgův umazaný obličej se rozzářil:

„Těchhle je daleko víc než štuk! Teď to těm Ivanům teprve předvedeme!"

Rachot letadel silil a Schulze váhavě podotkl:

„Tihle třeba nejsou na tanky."

„Jdeme na to," nedal se však zchladit Dodenburg. Rukama si stínil oči, když se snažil na letadlech rozeznat, jak jsou vyzbrojena. Bylo jich osmnáct a přilétala už seskupena do útočné formace.

Jedna letka zahнула na východ, druhá na západ, třetí si zachovala střední směr. Zdola to vypadalo jako souměrná, obrovitá vidlice. Sovětské protiletadlové dělostřelectvo spustilo palbu... Jeden z henschelů se viditelně zakymácel a z jeho pravého motoru začal stoupat hustý bílý kouř. Pilot se zjevně pokoušel letoun vyrovnat, ale nepodařilo se mu to. Opatrně začal klesat, chtěl asi nouzově přistát ve stepi. Vojáci Wotanu ho starostlivě sledovali očima a v úzkosti svírali zpoceně dlaně. Henschel však náhle vybuchl a změnil se v gigantickou kouli plamene. Vzpálal a rozpadl se na tisíce kusů. Ostatní letadla ale pokračovala ve svém letu.

Teď už letěla nad sovětskými pozicemi. Vedoucí henschel zamával křídly a vzápětí se spustil do střemhlavého letu. Víc jak čtyřsetkilometrovou rychlostí se řítil k zemi a pátil z palubních děl.

Sovětské linie ovládlo peklo. První vlna leteckých útočníků se spustila až do výšky sto padesáti metrů, jejich vysunutí podvozky fungovaly jako brzdy. Zpod křídel vylétaly střely ráže 20mm a ruské tanky se jeden za druhým ocitaly v plamenech. Němečtí pozorovatelé na zemi viděli, jak zpanikaření ruští tankisté prchají ze svých vozidel dokonce ještě dřív, než tanky dostaly zásah. Občas se německé henschely snesly skoro až k zemi, klíčkovaly a všelijak manévrovaly, aby se vyhnuly střelám ruského dělostřelectva, pak znovu prudce stoupaly, aby vzápětí zopakovaly svůj rutinní útok. Němečtí vojáci na svých čekajících tancích ochraptělými hlasy vítali každý nový zásah a mávali na své piloty, kteří přelétali přes německou linii. Henschely byly tak nízko, že vojáci dobře rozeznávali bílé kukly kamarádů letců. Tentokrát však letecký zásah přestal být výhradně německou záležitostí. Sověti zalarmovali své síly a od východu se přitíhly ruské stíhačky typu Jak. Obloha byla celá popsaná bílými stopami, které za sebou nastupující sovětské letouny zanechávaly. Pro jaký však nebyly henschely rovnocennými partnery. Jaký byly rychlejší a lépe manévrovaly, takže německá letadla byla jedno po druhém likvidována...

Jeden ze zasažených henschelů, z jehož motorů se valil hustý bílý kouř, s rachotem spadl přímo do německých pozic. Letadlo po dopadu o dobrých třicet metrů poskočilo, znovu skončilo na zemi a převrátilo se. Další letoun dopadl mezi stromy a jeho křídla odletěla od trupu jako ulomené větve. Pilotovi se podařilo z letadla vylézt a doklopýtat ke svým kamarádům. Na jeho sinalém obličejí se usadil jakýsi podivný škleb, když požádal o kořalku a vzápětí omdlel.

Tenhle pilot měl ovšem z pekla štěstí. Sovětská letadla teď likvidovala pomalé německé henschely, burácela nad německými tanky a v efektních obrazech na obloze demonstrovala svou jasnou převahu. A pak byl najednou konec. Trocha henschelů, která zkázu přechkala, odletěla na západ a vládu nad celou oblohou přenechala Rusům.

Schulze si odplivl do prachu a čekal, až se nad sovětskými pozicemi rozplyne kouř. Když se tak konečně stalo, bylo všem jasné, že Rusové utrpěli velké ztráty. Hodně jejich tanků dostalo zásah a hoří. Jenže za nimi byly vidět stovky dalších, které čekaly, aby vyrazily vpřed. Jejich děla znovu mířila na Němce...

„Sakra," ušklíbl se Schulze kysele. „Ať koukám, jak koukám, Hartmanne, oni jsou tam furt! Nikam nezmizeli."

Bývalý legionář, který se obvykle ironicky usmíval, měl najednou k svému cynickému postoji daleko.

„Scharfuhrere, když nemizí oni, tak..." Zarazil se a významně se zadíval Schulzemu přímo do očí.

„Já vám rozumím, člověče," pronesl pomalu Schulze. „Nemusíte mi to dávat písemně. „Když ne oni tak my. Že jo?"

Dřív než mohl Hartmann odpovédět, ozvalo se hvízdání důstojnických píšťalek a rozburácely se motory tanků.

Dodenburg běžel od Geierova velitelského

tanku a přidržoval si přitom pistolevé pouzdro. Pak se rozkřičel:

„Nástup! Nástup! Budeme útočit, než se Ivani stačí dát dohromady!"

Německé dělostřelectvo spustilo divokou palbu. Všude nad stepí se rozběsnily blesky provázené temným duněním. Celá síla dělostřelectva se soustředila na sovětskou první linii. Země se chvěla. Dokonce i za silným pancířem německých tanků vojáci pociťovali žár a automaticky otvírali ústa, aby si před tlakovou vlnou chránili ušní bubínky. Ve vysílačce se ozval neznámý hlas:

„Nepřátelské tanky! Vpravo! A jsou těch hajzlů tisíce!"

Dodenburg se rozhlédl příšeřím věže a pak očima sklouzl k světélkujícím kontrolním přístrojům. Všechna děla byla připravena ke střelbě. Potom pohlédl na Schulzeho, který se krčil u průzoru, a očima zkontroloval i ostatní. Akce mohla začít...

Pohled ven mu nabídl panorama stepi poseté sovětskými tanky a samohybnými děly. A to všechno se valilo na ně —

na Němce!

Ve vysílače se ozval Geier a jeho hlas zněl skoro vlídně:

„Tak, pánové, myslím si, že teď jim ukážeme, co umíme. Jdeme na to!“

Hartmann rozjel šedesátitunovou obludu v řadě stejných obrněnců, které se chystaly na střetnutí s nepřítelem. Hned v příštím okamžiku se ozvalo cvakání sovětského kulometu, které připomínalo psací stroj. Zlatobílé stopové střely se odrážely od pancířů jako třípytivé kuličky.

„Nestřílejte, Schulze,“ rozkázal Dodenburg. „Nepřítel se jenom chce zaměřit.“

„Ani mě to nenapadlo, sturmbannführere,“ odpověděl neobvykle klidně Schulze. Působil v té chvíli dojmem člověka, který právě teď prochází nějakým vnitřním bojem. Dodenburg ale neměl čas na to, aby o tom přemýšlel. Napínal zarudlé oči, aby se pokusil odhadnout počet ruských tanků T34, proti nimž mohl Wotan postavit sotva čtyřicetku obrněnců. Když při svém počítání došel k číslu sto padesát, zmocnilo se ho zoufalství.

Schwarzova 2. rota vstoupila do akce. Její tanky jely vpravo před praporem. Schwarz jako obvykle byl lačný boje a slávy. Obojí ho uchvacovalo. Měl ve své rotě asi tucet tanků typu Tiger i Mark IV a ty všechny teď zvýšily rychlost a zaměřily přímo proti enormní soustředěné síle ruských tanků T34.

„Proboha, Schwarzi,“ vyhrkl Dodenburg, ale nedopověděl. Nemohl uvěřit svým očím: Děsivý postup Rusů se náhle zastavil, třebaže hlavně děl pořád na Němce mřily. Otevřely se poklopy věží tanků a objevili se signalisté, kteří začali mávat malými praporky jako blázniví skautici.

Schwarzovi kulometčíci nemohli takové cíle minout. Vzdálenost mezi skupinou německých a sovětských tanků přetřaly červené stopové střely. Ruští signalisté padali a věže se rychle zavíraly. Ruské dělostřelectvo okamžitě spustilo palbu a od země začaly stoupat sloupy bílého kouře. Nevelká skupina německých tanků se octla pod soustředěnou palbou, ale Schwarzův hlas ve vysílače zněl stále bojovně:

„Teď jim dáme zabrat, kamarádi! Jdeme na to! My jim předvedeme, co dokáže úderný prapor SS Wotan!“

Do akce vstoupila německá děla ráže 88mm a 75mm. Rozpáleným vzduchem se nesl neustávající rachot. Německé granáty udeřily do sovětských pancířů a jejich údery připomínaly bušení do kovadliny. Ve vysílačkách se ozývaly nejrůznější rozkazy, ale i výkřiky plné vzteku nebo jásavého triumfu.

„Tamhle hoří T34!“

„Jo... tam v tom křoví!“

„Napal to do něj!“

„Sakra! Ty jsi minul!“

„Náměr sto... Povídám: Náměr sto!“

„Jo, mám to! Tak znovu: Pal!“

Celá bitva se změnila ve zmatek. Mračnem olejového kouře pronikaly záblesky ohně následované výbuchy hořících tanků.

Schwarz se dostal přímo mezi sovětské tanky. Byly v plamenech. Ovšem i tanky Schwarzovy 2. roty byly vážně poškozené...

Zbytek praporu sice neochvějně postupoval proti hlavní části nepřátelských sil, ale jeden tank po druhém dostával zásah.

„Prokrista, podívejte se tamhle na to,“ vyjekl Schulze a dloubl Dodenburga do žeber.

Blondatý voják Wotanu, který všem vždycky připadal jako veselý obr, se teď svíjel na motorovém krytu hořícího německého tanku a zoufale se snažil někoho zevnitř vytáhnout. Dodenburg si nejdřív myslel, že muž klečí na kolenou. Pak si ale uvědomil, že se mýlí: Mladý blondatý obr balancoval na krvavých pahýlech, které mu z nohou zbyly... Hned vedle vojáka ležela bedýnka se střelivem do kulometu.

„Skoč!“ řval Dodenburg do vysílačky, pochopitelně marně. „Proboha, člověče, skoč!“ Blondatý obr ho vůbec nemohl slyšet. Bedýnka explodovala a obr zmizel v oslepujícím záblesku.

Teď už se Schwarzův tank octl v úplné izolaci. Dostal se do obklíčení a Rusové na něj soustředili palbu. Schwarz ale zatím nevytvořil kouřovou clonu a nepokusil se o únik. A najednou dostal zásah do boku... Tank se zatřásl jako loď na rozbouraném moři a z jeho zádi vylétly ošklivé červené jiskry. Obrněnec se zahalil do dýmu.

Dodenburg tiskl rukama zvlhlýma potem ovládnání periskopu a snažil se pochopit, co přesně se stalo.

Když se kouř rozplynul, bylo vidět, že Schwarzův tank pořád jede vpřed, jenže pomaleji.

Potom se ozval Geier:

„Untersturmführere Schwarzi! Rozkazuji vám ukončit akci! Slyšíte mě, Schwarzi? Okamžitě přerušte akci!“

Jedinou odpovědí byl šílený praskot ve vysílače, umocněný rachotem střelby z desítky děl na osamocený tank.

Schwarzův obrněnec se bezmocně kymácel. Na jeho pravém boku se objevily trhliny. Z motorového krytu začal unikat tenký bílý proužek dýmu. Kovový kolos se pořád ještě pohyboval a hlaveň jeho děla se kolébala ze strany na stranu. Palba z obou stran zintenzivněla, zásah dostaly i některé ze sovětských tanků. Posádka jednoho z T34 se pokoušela utéct, ale byla nemilosrdně zlikvidována kulometnou dávkou. Potom se ale Rusům podařilo zničit Schwarzův levý pás, který se rozvinul a odpadl od vozidla jako ulomená větev. Obrněnec se naklonil a zůstal stát. Schwarz konečně udělal to, co měl udělat už dávno: Vytvořil kouřovou clonu.

„Sakra, utečte!“ zařval Geier, když uviděl, že z tanku stoupá dým.

Schwarz poslechl, ale ze všeho nejdřív myslel na svou posádku. Tu nechal jít před sebou. Jeho zpanikaření vojáci se jeden za druhým nořili z kouřového oblaku, ale okamžitě byli likvidováni nepřátelským kulometem.

„Do prdele se všema Stalinama i Hitlerama,“ ulevil si hořce Schulze. „Proč se tohle muselo stát zrovna...“ Nedopověděl, když uviděl, že z kouře se vynořil Schwarz. Běžel v předklonu, v jedné ruce držel samopal, druhou si svíral rameno, z kterého mu tryskala krev. Rozhlížel se a potom se složil na zem. Plížil se k sovětskému tanku, který ho teď vlastně kryl

před další palbou. Musel se proplazit mezi mrtvými těly posádky tanku, která se předtím snažila uprchnout. Zdolal prvních pět metrů, pak dokonce deset. Zdálo se, že mu štěstí přeje... Blížily se k němu tanky Wotanu. Dodenburg od něj nemohl odtrhnout oči. Najednou se mu zdálo, že to všechno má nějakou souvislost: Jestli se Schwarzovi podaří zachránit si život, podaří se i to všechno ostatní! Vtom ale Schwarze objevili Rusové a spustili palbu. Vzduchem prosvištěly zlověstné stopové střely. Schwarz vstal, krev z něj jen crčela. Klopýtavě se rozběhl vstříc těm, kteří mu mohli přinést záchranu, ale cestu mu přetřely olověné stopy.

„Tak pojď! Pojď!“ Dodenburg slyšel svůj vlastní hlas a cítil, jak mu po těle stéká pot. „No tak sakra, Schwarzi, pojď!“ V tom okamžiku dostal Schwarz do zad kulometnou dávku.

„Schwarzi!“ křičel Dodenburg.

Jenže Scharzovi už podklesla kolena. Zamáchal rukama, protože nadobro ztratil rovnováhu. Z bezmocných prstů mu vypadl samopal...

Schwarz pomalu klesal k zemi.

Znovu se ozval výstřel děla z pozic Wotanu, ale v té chvíli už Dodenburg věděl, že nikdy nemůžou vyhrát.

KAPITOLA 3

Generálplukovník Jodl s chladnou precizností seznámil přítomné s detaily obdržené informace. V upjatém mlčení mu naslouchal fuhrer s celým generálním štábem.

„Montgomery s 8. armádou se vylodil tady,“ ukázal na mapě Jodl. „Už jsme zjistili, že jde o 12. a 30. sbor. Oba útvary jsou z Pouštní armády. Ten americký kovboj Patton se vylodil se svou 7. armádou tady...“ Chladně se usmál, ale jinak se výraz jeho inteligentní tváře nezměnil. „Bezpochyby to uvidíme v příštím americkém týdeníku. Patton má zcela jasně smysl pro osobní publicitu.“ Jodl pozvedl svou elegantní, pěstěnou ruku a dotkl se na mapě onoho místa na Sicílii, o kterém mluvil. „Nepřítel už obsadil Syracusy a bezpochyby záhy obsadí i Gelu. Naši spojenci,“ čímž měl na mysli Italy, „předvedou teatrální odpor na rovinách u Catanie.“ Ani se nepokusil skrýt své pohrdání italskými spojenci... „Dávám na to Montgomerymu týden. Vím, že je pomalý, takže se k Messinské úžině dostane až za další týden.“

„Taková je tedy skutečnost,“ řekl Model. „Ztrácíme Sicílii.“ Pak si pevněji do oka nasadil monokl a upřel pronikavý zrak na Hitlera, jako by ho za to všechno činil zodpovědným. „To tedy znamená konec operace Citadela, zeje to tak?“ Hitler na tuhle otázku nereagoval, ale hned přešel přímo k věci. Zdálo se, že ho hrozba ztráty Sicílie osvítila. Už to byl zase on...

„Díky mizernému velení Italů je skoro jisté, že Sicílii ztratíme. Eisenhower se zítra možná vylodí na italské pevnině nebo na balkánském poloostrově. Jestliže k tomu dojde, pak bude v ohrožení celý náš jižní evropský bok. Tomu musím předejít.“

Hitler zvolna vykročil k oknu. Za chůze svíral a rozvíral pěsti, jako by celý problém chtěl v sobě nějak silou vyřešit. V lese hlídali černě uniformovaní strážníci, v prašném stínu ležel vlčák Blondi, z otevřené tlamy mu visel jazyk. Bylo hrozné horko, třebaže do poledních hodin bylo ještě daleko. Hitler se náhle zastavil a obrátil se ke generálům:

„Potřebuju divize pro Itálii, pánové! A jestliže je nemůžeme stáhnout z jiného místa, pak to tedy musí být z Ruska.“

„Od Kurska?“ vyštěkl Model.

„Ano, Modele, od Kurska. Přesunu 1. tankovou divizi z Francie na Peloponés. Tam dole na jihu potřebuju víc tanků, abych mohl lip manévrovat, kdyby zaútočili Angloameričani. Musím vzít většinu tanků z Hothovy armády nebo aspoň jeho tankový sbor SS. To je to nejlepší, co Hoth má.“

Spíš co měl, pomyslel si Jodl, když vzal v úvahu nejnovější informace o ztrátách. Nahlas však neřekl nic.

A fuhrer pokračoval:

„Jodle, dejte rozkaz k okamžitému stažení tankového sboru SS!“

„To ale znamená konec operace Citadela, jak už jsem prve říkal,“ podotkl Model a jeho tvář, vždycky ruměná, ještě víc znachověla.

Hitler se k němu obrátil:

„Pro tuto chvíli, Modele!“ Fuhrer znovu sevřel pěsti a jeho obličej nabyl odhodlaného výrazu, který ho kdysi vynesl z vídeňské spodiny až do čela velkého evropského národa. „My se tam vrátíme, Modele! Věřte mi! My se tam vrátíme!“

Jodl si jen povzdychl a v duchu začal koncipovat rozkaz o stažení tankového sboru SS. Nastoupilo ponuré ticho. Hitler a jeho generálové na sebe jen mlčky zírali.

„Všem velitelům... Všem velitelům!“ křičel Geier do vysílačky. „Pánové, držte se! Přeju hodně štěstí!“

Za celé čtyři roky, co Dodenburg svého velitele znal, měl poprvé pocit, že v jeho hlase zaznamenává nějaké emoce. „A dobrou trefu!“

„Dobrou trefu,“ zavrčel Schulze, když hlas ve vysílačce zmlkl. „Máme toho zapotřebí víc než jen dobrou trefu, abysme se z toho dostali.“

„Držte se!“ vyštěkl Dodenburg a oči upřel k sovětským tankům, které se k nim blížily.

„Tlačte, řekl král a tisíce zadků začaly tláčit, protože v těch časech bylo slovo krále jako zákon,“ zabrumlal vztekla Schulze a i on se soustředil na sledování nepřítele.

To, co vyrazilo proti Wotanu, bylo nejméně sto ruských tanků. Tak to aspoň sklesle ohodnotil Dodenburg, když si uvědomil, že to je mnohem víc, než může po včerejším nelitostném boji nasadit německá jednotka. Těžce se mu dýchalo. Paprsky žhavého poledního slunce se odrážely od krytů sovětských tanků. Poklopy věží tanků typu T34 byly pevně uzavřeny, vozidla byla zjevně připravena k boji. Dodenburg věděl, že Rusové už přípravu zkontrolovali, jsou v bojové pohotovosti, nastavili i náměry a jsou přichystáni k palbě.

Sturmpannfuhrer se rozhlédl, aby odhadl, jaké asi budou dispozice k boji. Geier se snažil umístit zbývající tanky do výhodných pozic. Osobně převzal velení nad zbytkem Schwarzkovy roty a využil výhody mírně zvlněného terénu, aby zaujal dobré obranné postavení. Třetí rota na pravém boku měla útočný úkol: Vrazit do nepřátelských pozic ze strany klín.

Šest německých tanků bude držet střed. Musí se spolehnout na sílu svých ochranných pancířů, které jsou schopny při čelném postavení odolat jakékoliv ruské palbě. Zároveň dokáží díky svým velkým dělům ráže 88mm držet nepřítele v pořádném odstupu.

Německá obrana byla připravena výborně, třebaže síla útočících sovětských jednotek byla ohromující. I dnes, po včerejším masakru, byl počet sovětských tanků děsivý. Dodenburg si dřív ani v nejhroznějších snech nedokázal představit, že by proti němu mohla nastoupit taková masa tanků.

Untersturmfuhrer, který momentálně velel třetí rotě, propadl panice a znenadání zavelel:

„Všem posádkám... Všem posádkám! Nastupuju do akce. Vzdálenost tři sta metrů. Držte mi palce!" A pak vyděšený mladý hlas zmlkl.

Dodenburg spěšně otočil periskop. První tank typu Mark IV, který byl po pravici, náhle vypálil, ale nic nezasáhl.

„To je ale blbec," zavrčel Dodenburg. „Měl ještě čekat."

Jenže druhý německý tank se trefil. Ruský T34 se změnil v ohnivou kouli a ve vysílačkách zazněl sborový jásot.

„To je ono," zaječel Schulze. „A teď to dostal další!" Ruský tank před nimi se zastavil a pruhem kouře zabarvil letní nebe. Ruská posádka vyskákala ven, ale palba z německého kulometu ji okamžitě zlikvidovala.

Sovětský velitel a musel to být vysoký důstojník, který velel mnoha obrněncům dal rozkaz, aby se desítka tanků obrátila a změnila seskupení. Tyto tanky se teď octly přímo proti třetí rotě. Ostatní zvýšily rychlost. Pohybovaly se rychlostí asi padesáti kilometrů za hodinu a za neustálé palby postupovaly stepí. Vzdálenost mezi nimi a čekajícími tanky Wotanu se neustále zmenšovala. Pět set metrů..., čtyři sta metrů..., tři sta padesát metrů, tři sta metrů...

„Budeme muset spustit palbu," poznamenal Dodenburg.

Geierův chladný hlas ho přerušil. Velitel mluvil tak, jako kdyby udílel rozkazy někdy za mírových časů v Berlíně:

„Dodenburgu! Zaujmete teď pozice tady dole pod kopcem. Rozkažte to svým vojákům! Zajistěte, aby vás nepřítel neobešel z boku." Zbytek jeho slov zanikl v rachotu, když se dvě protitankové střely odrazily od pancéřového krytu.

„Pal!" zařval Dodenburg. Zaduněla německá osmaosmdesátka. Tank se otřásl a ze závěru děla vypadla žlutá nábojnice.

Ruský tank, který měli před sebou, se okamžitě zastavil. V první chvíli se zdálo, že se vlastně nic nestalo. Nic...

Ruský tank se nehýbal a nestřílelo se z něj. A nikdo z něj nevyskakoval.

„To teda byla dobrá trefa, Schulze," zaječel nadšeně Dodenburg. „Zopakujeme si to, ne?" A rychle připravil další náboj.

Schulzeho nebylo třeba pobízet, protože šest osamocených německých tanků se octlo v ruském obklíčení. Cítil, že mu po zádech proudí stružky potu, ale nepřestával: Směrem k útočníkům posílal granát za granátem.

Dodenburgův pohled sklouzl k zásobníkům munice. S hrůzou zjistil, že jsou skoro prázdné. Podlaha tanku byla plná prázdných nábojnic, ale nikdo neměl odvahu je vyházet ven. Kdokoliv by se o to pokusil, vystavoval by se nebezpečí postřelení.

Bezprostředně před Dodenburgem trčely hořící ruské tanky. Posádky buď ležely na okolní spálené zemi, nebo bezvládně visely z věží tanků. Třebaže sověti utrpěli velké ztráty, zdálo se, že proud útočících ruských tanků je bez konce.

Teď dostal zásah první z německých obklíčených tanků. Ruský T34 využil kouřové clony a vypálil.

„Držte se pohromadě!" křičel do vysílačky Dodenburg. „Držte se pohromadě, chtějí se dostat mezi nás!"

Dva německé tanky se přimkly k trojici dalších, ale už bylo pozdě. Zleva zaútočily tři sovětské tanky a jejich střely směřovaly na zranitelné boky. První německý tiger se naklonil, jako kdyby do něj zadul kromobyčejně silný víchř. Z boku se vysypala kovová tříšť. Obrněnce olízl plamen a z motorového krytu začal stoupat hustý bílý dým. Dodenburg věděl, že se mu nemůže dál věnovat. Rusové okamžitě využili situace a vpřed vyrazila skupina pěti tanků. Zaútočily.

„Všem, všem, všem!" řval Dodenburg do vysílačky. „Soustředit palbu na ruské tanky zleva!"

Schulze jako zkušený voják reagoval první a na útočící Rusy vypálil tři rány. Jedna z nich cíl minula, ale dvě další byly úspěšné.

Hartmann stiskl spoušť kulometu a posádky ruských tanků neměly šanci. Uběhly sotva několik metrů...

Zbývající ruské tanky bylo jich v této chvíli šest útočily dál na Dodenburgovu formaci. Podařilo se jim zasáhnout další tank. Změnil se v oranžovou kouli plamene, protože pravděpodobně šlo o přímý zásah do muničního zásobníku.

Dodenburg v té chvíli nepocíťoval strach. Spíš vztek... Největší vztek, jaký ve svém životě zažil. Vztek na Rusy, na nezkušené posádky, na válku i sám na sebe.

„Hartmanne," zařval do vysílačky, „budeme útočit!"

„Cože?" podivil se bývalý legionář.

„Snad jste slyšel, ne? Nebo si sedíte na uších? Budeme útočit!"

„Ale, veliteli..."

„Jestli během vteřiny s tímhle kovovým krámem nepohnete, proženu vám kulku hlavou a budu řídit sám! Koukejte mazat a nefňukat!"

A tak Hartmann mazal...

Na místo boje se na zaprášeném motocyklu přihnala vojenská spojka a zamířila přímo ke Geierovu velitelskému tanku.

Palba neustávala. Muž slezl z motocyklu a vyskočil na obrněnce. Pažbou zabušil na kryt. „Otevřte!" řval hrůzou bez sebe. „Otevřte ten zatracený poklop!" Konečně ho uslyšeli. Nejdřív se objevil Geier, po něm i Metzger.

„Co se děje?" zaskřehotal Geier.

Kurýr si dal ruce k ústům, aby mohl kornoutem dlaní víc křičet:

„Jsem spojka z divize," hulákal, ale koutkem očí přitom sledoval blížící se ruské tanky. „Tady to máte!" Vrazil do Geierových rukou papír, který si Geier rychle přečetl a vyštěkl:

„Mám vám něco podepsat?" Pak bleskově naškrábal pár slov. „Tady to máte, dejte to generálovi!"

Kurýr si vzal podepsaný papír a vyjel: „Rozkaz!" Pak seskočil z tanku na zem. Utíkal k svému motocyklu, nastartoval a odjel. Zvedl se za ním takový oblak prachu, jako by ho pronásledovala celá Rudá armáda.

Geier se spokojeně usmíval, protože zpráva ho zjevně potěšila.

„Co to je, veliteli?" optal se opatrně Metzger, který přitom jedním okem sledoval útočící sovětské tanky.

„Ten boj tady necháme na jindy! Dostali jsme rozkaz okamžitě se stáhnout."

„Díkybohu," hlesl Metzger se zjevným ulehčením.

„Jistě," řekl Geier. „A taky mě to popostrčí blíž ke generálským prýmkům. Ty prdelatý týlový krysy mě během války nepředstihnou. A teď, Metzgere, bacha na hlavu. Zavřete poklop, ať vám ji Rusáci neurazí!" Geier se rychle sesunul pod věž a zapjal vysílačku: „Udělat kouřovou clonu! Okamžitě udělat kouřovou clonu a vyrazit zpět!" Vystrašení mladí důstojníci nepotřebovali pobízet, protože Rusové už byli skoro na dosah. Všechno kolem zahalil kouř. Naplno zařvaly motory a tanky se za stálé palby rozjely nazpět.

Tiger dostal zásah, poskočil a zastavil se.

Hartmann dole zaječel:

„Druhý řidič to dostal! Urazilo mu to hlavu."

Dodenburg v první chvíli na tohle nereagoval. V hlavě mu doslova drnělo a ten divný zvuk jako by neustával. Pak si uvědomil, že to asi hvízdá nějaký vzduch, který se dere odspodu. Během okamžiku byla věž plná dusivého dýmu.

Dodenburg trhl hlavou a vykřikl:

„Vyskočte, tady to bouchne!"

Následovala prudká exploze. Tank se zakymácel a protivník nepřestával dorážet. Rusům se podařilo Němce ochromit a teď se chystali je zcela zlikvidovat. Dodenburg se přikrčil a snažil se přikrovem dýmu rozeznat situaci v tanku. Druhý řidič seděl vzpřímeně na svém sedadle a v ruce svíral kulomet, jak kdyby právě teď střílel. Jenže řidič neměl hlavu... Ta ležela dole pod ním, rádiová sluchátka stále na uších. Dodenburgovi se zdálo, že se na něj ten člověk usklíbá. Ne, jemu už prostě nebylo pomoci a Dodenburgovi se z toho udělalo zle.

Hartmann už z tanku vyskočil.

„No tak, Schulze," zařval Dodenburg, když tank začaly olizovat plameny. „Utečte!"

Všude už pronikal těžký kouř. Dodenburg se přitiskl k věži tanku a potom vyskočil ven. Schulze udělal totéž. Do tváří jim šlehal žár. Docela blízko se rozštěkal ruský kulomet. Dodenburg se cítil neskutečně unavený, skoro se nemohl udržet na nohou. Všechno, co si teď přál, bylo lehnout si na zem, zavřít oči a spát.

Schulze se s námahou vymotal z kouře. Obličej měl celý zčernalý, nad pravým okem mu zela tržná rána. Za ním se držel Hartmann. Měl potíže s pistolovým pásem, ale nakonec se mu podařilo ho odepnout a odhodit.

„Nějaký problém, Hartmanne?" ozval se nejistým hlasem Dodenburg.

„Ale... mám toho dost," zavrčel Hartmann a přikrčil se, protože nedaleko vybuchl granát.

Dodenburg si otřel uspiněný obličej a nechápavě se na Hartmanna zadíval:

„Co jste to říkal?"

„To, co jste slyšel. Mám toho dost a všichni toho máme dost. Už nás prostě vyřídili. Jdu odtud."

„To přece nemůžete udělat!" vzpamatoval se Dodenburg. „To by byla dezerce před tváří nepřítele. Za to vás postaví ke zdi!" V tom výbuchu vzteku si nestačil všimnout, že Schulze na Hartmanna mrkl.

„Oni si tu válku vymýšlejí," řekl Hartmann a Schulze se zatím přisunul blíž k šokovanému Dodenburgovi. „Jenže my v ní bojujeme. Copak to nevidíte?" Bývalému legionáři se oči podlily vztekem, když pokračoval: „Německo tuhleto podělanou válku už prohrálo! Ti hajzli Rusáci nás už drží pod krkem. Teď už každé bojuje jen sám za sebe. Takže když budete chytřej, sturmbannfuhrere, uděláte to samý."

Dodenburg vztekle sáhl po pistoli.

„Hartmanne," vyštěkl do rachotu sovětského útoku, „vy jste se snad zbláznil. Tohleto je přece jenom jedna bitva! A jednou bitvou přece nekončí Německo! Proboha, člověče, jak takhle můžete mluvit?"

Svou řeč nikdy nedokončil. Najednou měl pocit, jako by se mu na hlavu zřítla zeď. Obzor před ním se nachýlil, potom se srovnal a znovu nachýlil. Dodenburgovi se oči obrátily v sloup a on najednou nic neviděl. Zalapal po dechu, nohy se mu podlomily a on omdlel.

Generál Rotmistrov stál na pahorku, odkud byl dobrý rozhled, a sledoval situaci dalekohledem. Chruščov, který postával vedle něj, prohodil:

„Frickové berou do zaječích." Mluvil pomalu, důrazně, jako kdyby sám sebe chtěl přesvědčit o tom, že to, co vidí, není žádný přelud.

„Vy jste to vlastně předvídal," řekl Rotmistrov.

Chruščov se usmál.

„Možná ano, ale sám jsem si tak úplně nevěřil."

Rotmistrov zrovna neměl Chruščova v lásce a na generálním štábu s ním měl jen problémy, ale teď byla situace jiná. A tak se zeptal:

„Co teď bude dál?"

Chruščov zvedl zařatou pěst a ukázal na ustupující tanky Wotanu:

„Půjdeme dál, soudruhu generále! Půjdeme dál na západ."

„A náš cíl?"

„Naším cílem, soudruhu generále," řekl budoucí největší muž Ruska, „naším cílem bude Berlín."

ČÁST ČTVRTÁ YANKEEOVÉ NASTUPUJÍ

„Všude jsou Amíci. Ti se musí v tý zatracený Americe snad rozmnožovat jako králíci!"

Příslušník SS Schulze
sturmbannfuhreru Dodenburgovi,
20. září 1943.

KAPITOLA 1

Maskovaný opel wanderer, který vezl Dodenburga z letiště dell Uba, musel zastavit, aby nechal projít jednotku milicionářů v černých košilích. Muži kráčeli zaprášenou cestou a italsky zpívali:

„Tutto le sere, sotto que fanal
presso la caserne..."

Con ti Lili Marlene
con ti Lili Marlene..."

V jasných, zvukných italských hlasech však neznělo žádné nadšení. Spíš lhostejnost a únava. Mohutný výsadkář, který držel hlídku před velitelstvím, si odplivl, čímž vyjádřil neskrývané pohrdání italskými spojenci.

„Zatracený makaroni," zaslechl Dodenburg, když ze štábního vozidla vystupoval. Potom si strážný všiml Dodenburgových důstojnických distinkcí a odznaku SS na čepici, pod níž se bělal obvaz. Okamžitě se postavil do pozoru. „Dobré ráno, sturmbannfuhrere," vyštěkl.

Dodenburg pomalu zvedl ruku k pozdravu.

„Dobré ráno, desátníku. Mohl bych vás požádat o pomoc?"

Výsadkář cvakl podpatky, ale nebylo to příliš slyšet, protože měl speciální výsadkářské boty s gumovými podešvemi.

„Rozkaz!"

„Hledám velitelství úderného praporu SS Wotan."

„Máte asi na mysli bojovou skupinu Wotan," opravil Dodenburga výsadkář. „Tak to půjdete přes náměstí do boční ulice, kolem talíanských bordelů... promiňte, chtěl jsem říct kolem veřejných domů."

Dodenburg se unaveně usmál:

„Já vím, co je to bordel, desátníku. Děkuju vám." Dotkl se rukou čepice a vydal se směrem, jaký mu strážný ukázal.

„Zasraný esesáci," zavrčel mu za patami výsadkář a udělal pohrdavé gesto. „Nafoukaný hajzlové. Myslí si, že mají kolem zadku svatozář."

Dodenburg zamířil k novým ubikacím Wotanu. Šel zvolna, cítil, jak mu po zádech stéká pot. Ve městě bylo hodně příslušníků výsadkového sboru generála Studenta, což souviselo s aktuální vojenskou situací. Američané ještě neposlali výsadek na Řím, ale existovalo nebezpečí, že Italové poruší svůj takzvaný „Ocelový pakt" a začnou bojovat proti svým bývalým německým spojencům. Dodenburg teď ale myslel na jediné: Aby co nejdřív byl na velitelství. Když tam dorazil, ukázal hlídce SS své dokumenty. Pustila ho dál. Metzger v letní uniformě vyletěl do pozoru:

„Sturmbannfuhrere von Dodenburgu, jsem rád, že vás zase vidím!"

„Díky, Metzgere." Dodenburg si všiml nové medaile na poddůstojnickově hrudi. „Dostal jste stříbrnou medaili za zranění, že?"

„Ano, sturmbannfuhrere!" Pak Metzger zvedl pravou ruku, která vězela v černé rukavici. „To mi udělali Ivani. Naši felčáři mi řekli, že už s těma prstama nikdy nebudu hýbat."

Dodenburg soucitně kývl:

„To je mi líto, Metzgere."

„Ale to je dobrý," prohodil s předstíranou bodrostí Metzger. „Vlastně jsem měl ještě kliku. To se holt stává. Zvlášť teď, kdy je snad všechno proti nám."

Dodenburg zase přikývl: „Máte pravdu, Metzgere! Vojna už je zkrátka taková. Myslíte, že se můžu setkat s naším velitelem?"

„Samozřejmě. Hned se po něm podívám."

Metzger se otočil a hlasitě zaklepal na dveře. Pak dost dlouho čekal, než se opovážil strčit do dveří hlavu.

„Sturmbannfuhrer Dodenburg, veliteli," vyštěkl.

„Ať vejde! Za okamžik, Metzgere!" zaskřehotal z místnosti familiární Geierův hlas.

O chvíli později vyšel ze dveří mladý pohledný poručík italských horských myslivců. Třebaže bylo vedro, měl přes ramena plášť. Jeho černá hlava se uklonila směrem k Dodenburgovi:

„Čau!" A svůj pozdrav doprovodil zářivým úsměvem. Když odkráčel, zůstala tu vše přehlušující vůně kolínské.

„Co to ksakru je za chlapa?" ujelo Dodenburgovi.

Metzger si odfrkl:

„On si ten makaroní myslí, že se musí furt tlemit." Tím ale veškeré informace končily.

Dodenburg vešel do dveří a Geier okamžitě vstal. V obličeji byl poněkud zrudlý a rukama nervózně pošukával blůzou.

„Můj drahý Dodenburgu, jsem rád, že vás vidím. A blahopřeju k vyznamenání."

„Děkuji."

„A co to máte s hlavou?" zeptal se Geier.

„Ted' už se to zlepšilo aspoň podle felčarů. Bůhví, jak jsem k tomu zranění přišel! Měl jsem přece helmu!"

Geier Dodenburgovi pokynul, aby si sedl.

„Prostě se to tak semlelo! Váš tank dostal zásah a jak tvrdil Schulze i ten další chlap z posádky, koupil jste to i vy. Ale ti dva vás hned z tanku vytáhli. Kdybyste tam zůstal jen o minutu déle, Dodenburgu, tak už by žádné vyznamenání nebylo zapotřebí."

„A scharführer Schulze? Co je s ním?"

„Podle všeho byl ošklivě raněn a když vás dostávali ven z tanku, hodně krvácel. Pak vás nacpali do nějaké sanitky a poslali do týlu." Potom Geier pokrčil rameny a dodal: „Ted' je Schulze patrně v nějaké nemocnici a pokouší se přemluvit felčary, aby ho pustili. Jenže já právě ted', Dodenburgu, potřebuju zkušené poddůstojníky a důstojníky. Chci vytvořit bojovou skupinu a to ještě dřív, než se Amíci dostanou do Říma." Nadechl se a pokračoval: „Další důstojník Wotanu se vrací z nemocnice každým dnem. Má problémy s rukou, Rusové mu ji prakticky ustřelili. Bude mít protézu, naštěstí levou... Jinak by se vrátit nemohl."

„To měl tedy štěstí," poznamenal ironicky Dodenburg.

„Bude mi dělat adjutanta. Nemůžeme na nic moc čekat, nejlepší bude vyrazit co nejdřív. A pokud jde o vás, Dodenburgu, byl bych rád, kdybyste u naší jednotky převzal velení nad praporem pancéřových granátníků."

„Děkuju vám, veliteli! Jestli to takhle půjde dál, bude z nás brzy celá divize," zasmál se Dodenburg.

Geier na jeho humor nijak nereagoval a dál se tvářil smrtelně vážně:

„To je přesně můj plán. Poslouchejte, co ted' budeme dělat..."

To, co následovalo, byl závod s časem. Spojenci se vylodili u Salerna. Sesazený a uvězněný italský diktátor Mussolini byl nalezen a vysvobozen od italských únosců v akci, kterou podnikli němečtí parašutisté, vedeni důstojníkem SS Skorzenym. „Ocelový pakt" se rozpadl a parašutisté se zapojili do akce proti svým bývalým spojencům. Američané vyrazili z předmostí u Salerna a zamířili na Neapol. Avšak tyto události ať byly jakkoli dramatické se Geierova štábu nikterak nedotkly.

Stalo se, že Geier přistihl jednoho z velitelů parašutistických hlídek u štábu ve stavu opilosti. Byl to mladý kapitán, který získal parašutistický odznak teprve v roce 1941 a dosud za sebou neměl žádný bojový seskok. Geier s ním rozmlouval celou noc, mluvil do něj tak

dlouho, až se zdecimovaný kapitán s celou svou rotou dobrovolně přihlásil do bojové skupiny Wotan.

Potom Geier za pomoci mladého, pohledného důstojníka od italských horských myslivců zorganizoval skupinu, která ukradla tanky, zapůjčené Italům k výcviku nedaleko Říma. Jednoho rána se příslušníci Wotanu probudili a zjistili, že jsou vlastníky deseti zbrusu nových tanků typu Tiger. Zírali na důstojníky, kteří v paprscích ranního slunce z tanků odstraňovali italské nápisy.

Jednoruký důstojník Wotanu s sebou přivedl k jednotce půl roty „dobrovolníků", kteří dávali přednost tomu být u SS než sedět ve vojenském vězení nebo se zařadit do trestného praporu.

Dodenburg se vydal do horské oblasti na sever od Bolzana a přivedl odtud stovku vyzábých tyrolských vesnických synků, kteří oficiálně byli italští občané, ale v podstatě to byli stejní Němci asi tak jako fiihrer. Dodenburg v jejich zvláštním rodném dialektu nerozuměl ani slovu.

Bojová skupina Wotan tedy rychle rostla, i když to Metzger komentoval, že „je to taková zasraná cizinecká legie nebo sebranka z vojenskejch vězení". Když se na mužstvo Dodenburg zadíval kritickým zrakem, bylo mu jasné, že tihle vojáci se ani v nejmenším nepodobají nadšeným idealistickým mladíkům, kteří k Wotanu přišli v roce 1939. Tihleti parašutisté, kriminálníci, veteráni z porážky od „kurského oblouku" byli chlapi bez iluzí a bez víry v cokoli. Věřili jen sami sobě.

„Drahý Dodenburgu," prohodil Geier jednoho rána, když nastupovali k výcviku, „napadá mě věta, kterou pronesl známý anglický generál, když se postavil po bok našemu maršálu Blucherovi, aby spolu vyhráli bitvu u Waterloo: Já nevím, jestli nepřítele vyděsíme, ale vítr mu nahnat můžeme."

Dodenburg se zašklebil:

„Ano, vítr mu nahnat můžeme."

Čas neúprosně běžel.

Další příjem vojáků do skupiny byl zastaven a veškerá energie se věnovala výcviku. Ve skupině byl vyhlášen druhý stupeň pohotovosti. Všichni noví příslušníci skupiny, kteří dokázali řídit vozidla nebo uměli střílet z děl, byli zařazeni do obrněných složek, aby zaplnili mezery po ztrátách z bojů. Ostatní byli zařazeni do Dodenburgova praporu pancéřových granátníků. Geier k téhle situaci jedovatě poznamenal:

„Pro tyhle vojáky to každopádně bude škola. Ti, co to přežijí, budou moct prohlásit, že jsou vycvičení. Ti, co přijdou o krk, budou sloužit jako příklad jednoduché pravdy: Kdo se pořádně nevycvičí, zaplatí za to."

Dodenburg přikývl. Situace v Itálii byla příliš vážná na to, aby někdo mohl pochybovat o smyslu výcviku. Celá fronta se mohla každým okamžikem sesypat.

„Kromě toho si říkám," pokračoval Geier, „že ani Amíci, ani Anglani neumějí pořádně bojovat. Když přijdou o své důstojníky, jsou jako kuřata bez kvočny a propadají panice. A ještě je taky známo, že tady Angloameričani projevují pramalou iniciativu."

Dodenburgovi pancéřoví granátníci procházeli tvrdým výcvikem a on se pro ně poctivě snažil zajistit tu nejlepší možnou výstroj. Když se po výcviku vraceli do svých ubikací, často únavou ani nemohli usnout. Jejich jediným dočasným vysvobozením bylo to, že se ve vykiřčené čtvrti Mario di Fiori opili s prostitutkami...

Toho dne, kdy se anglická 8. armáda na východ od Eboli spojila s Američany, začala poslední fáze útoku na Neapol. Velitel Geier shromáždil bojovou skupinu Wotan a oznámil, že příštího rána vyrazí proti nepříteli.

Dodenburg se zadíval na řady šedě uniformovaných granátníků. Nikdo na velitelova slova nezareagoval. Většina vojáků měla kocovinu po probdělé noci a cudní venkovští synci z Tyrol patrně vůbec velitelově prusácké němčině

nerozuměli. A kdyby náhodou rozuměli, říkal si v duchu škodolibě Dodenburg, trvalo by ještě nejmíň půl hodiny, než by jim smysl velitelových slov do jejich tupých horáckých mozků došel. Geier stál uprostřed kasárenského nádvoří na bedně od munice. Zasadil si do oka monokl a vyštěkl: „Ráno budete balit! Až se připravíte, máte zbytek dne pro sebe. I další noc.“ Zasmál se tomu, ale vojáci nijak nereagovali. Dodenburg koutkem oka zahlédl něco jasně žlutého. To do stínu cypřišů na okraji nádvoří vklouzl nablýskaný žlutý fiat, který patřil mladému italskému důstojníkovi. Z okénka někdo nenuceně zamával směrem k veliteli. Ten lehce zrudl, ale pak pokračoval ve svém proslovu k vojákům: „Můžete si pak dělat, co vám bude líbo. Jenom dvě věci ne: nesmíte chytit syfla. To bych považoval za trestný čin. A snad vám nemusím vysvětlovat, co obnáší taková věc jako je sebezohavení a jak se to za krizové situace trestá. A ta druhá věc: nesmíte se vrátit později než v šest nula nula! V tu dobu musíte být připraveni k pochodu.“ Pak se ušklíbl, než dodal: „Hodně zdaru a dobrou mušku! Rozchod!“

Metzger dohlížel na to, aby se vojáci rychle a v pořádku rozešli a Dodenburg chtěl u velitele zjistit, jaké jsou rozkazy pro tento den. Geier však neměl čas. Měl oči už jen pro hezkého poručíka, který na něj čekal za volantem pohodlného vozu. A tak Dodenburgovi zjehle oznámil: „Mám tady Lotharia. A času je tak málo... Počertech málo...“ Přes rameno ještě prohodil: „Kdybyste něco chtěl, obraťte se na mého adjutanta!“

Dodenburg na adjutanta krátce pohlédl, ale nenalezl v jeho očích nic jiného než vztek. Řekl mu tedy: „No, když může on, můžeme i my, ne? Nejdřív chlast a potom bordel v Mario di Fiori.“

„Ano, Dodenburgu,“ kývl adjutant a jeho dřevěná ruka cvakla o pistolové pouzdro. „Máme přece zbraně! Takže se tu v Itálii nemusíme nikoho bát.“

Dodenburg se zasmál: „Když jdu do čtvrti Mario di Fiori, tak jsem vždycky ozbrojený, jenže asi jinak, než to myslíte vy.“ Cestou do ubikací potkali Metzgera. Svižně jim zasalutoval. Jeho pravá kapsa blůzy byla nacpaná nepříliš cennými liramí. To se zabezpečil, aby mohl zaplatit v bordelu. Pozdravil a zařval jako správný poddůstojník: „Dovolte mi odejít!“

Dodenburg na něj pohlédl s předstíranou vážností: „Můžete jít, hauptscharführere Metzgere! A pamatujte si, že dobrý poddůstojník není nikdy mimo službu. Zvláště ve Wotanu. Můžete třeba převzít dohled nad kanceláří skupiny? Bude to takový lehký nebojový úkol.“ A očima významně spočinul na Metzgerově pravačce v rukavici. Metzger zrudl, ale neřekl ani slovo. Když se pak od sebe vzdálili a on si byl jist, že ho důstojníci už nemůžou slyšet, hlasitě zaklel a ulevil si: „Seru na všechny důstojníky. Jsou to pasáci, lemplové a flákači. A všichni jsou to hajzlové.“

S těmito slovy vešel do kanceláře a seřval úředníka, který měl právě onoho zářijového dne službu. V bordelové čtvrti Mario di Fiori se dobře hýbaly kšefty. Temnooké italské prostitutky vypínaly svá řadra a jejich vychrtlí pasáci v proužkovaných oblecích se předháněli v nabídkách. Chodníky byly plné vojáků, kteří narychlo sháněli zábavu a uspokojení. Před oficiálními armádními bordely narůstaly fronty. Tyhle veřejné domy byly určeny vojákům a ceny v nich byly nepříliš vysoké. Stejně dlouhé fronty se vytvářely tam, kde muži chtěli projít předepsanou procedurou, při níž si příslušná místa omyli v hypermanganu. Chtěli tak předejít případné infekci.

Dodenburg s adjutantem tudy procházeli a všichni se tvářili, že se navzájem nevidí. „Mně se víc líbí blondýnky,“ přiznal Dodenburg. „Chtěl bych štíhlou blondýnku. Pěknou, upravenou. Tyhlety Italy, to není zrovna můj typ.“

Za rohem oba důstojníci narazili na skupinu vojáků postávající kolem několika žen. Dodenburg se zarazil a zalapal po dechu. Zdálo se mu, že snad ještě nikdy v životě neviděl ošklivější ženské, než byly ty tři uprostřed davu. První z nich byla malá jako trpaslice a v obličejí sinalá jako smrtka. Tmavé vlasy měla nakrátko ostříhané, jako kdyby zrovna utekla z kláštera.

Druhá byla enormně tlustá a i přes brýle bylo vidět, že šilhá. Třetí byla poměrně vysoká a na spánku jí vyrůstal jakýsi roh.

To ale nebylo to hlavní, co Dodenburga zaujalo. Hlavní byl hlas, který zřejmě patřil pasákovi těch žen. Muž, který vychvaloval sexuální hodnoty svých chráněnkyní, stál teď k Dodenburgovi zády. Měl na sobě civilní oblek z hrubé látky. Vojáci přijímali jeho slova se smíchem a Dodenburg věděl, že se nemůže mýlit: Byl to ten drzý hamburský hlas! „Já těm ženským říkám Vira, Naděje a Láska. Ta mrňavá, krátkoprdelatá, to je Vira. Poněvadž to nedělá pro peníze. Ona je totiž něco jako dobročinná instituce. Ona od vás vybere vaše papírky, abyste je zbytečně nevyhodili do chřtánu démona chlastu. A pak ty prachy předá papeži. Osobně, prosím, osobně! Pokud jde o ženu jménem Naděje, tak ta na vás kouká čtyřma očima, poněvadž má brejle. Můžete si zapasovat hlavu mezi její mlíkární a už vůbec nic nebudete slyšet. A proč ji říkám Naděje? Protože s ní jde o opravdový vzrušení.“ Potom skoro šeptem dodal: „Vy tomu možná nebudete věřit, ale je to pravda! Ona je pořád ještě panna.“

Dodenburg se konečně vzpamatoval a vykřikl: „Schulze!“

Pasák se otočil, jako by do něj někdo uhodil. Ukazováčkem pořád ještě mířil na trojici vychvalovaných žen. Zbledl a nad pravým okem mu naběhla nápadně fialová jizva. Nemohlo jít o omyl.

Byl to opravdu Schulze.

Zůstal stát s otevřenými ústy.

„Krucinál! To je přece sturmbannfuhrer Dodenburg!“

Adjutant si nahoru po schodech odvedl ženu, které se říkalo Vira.

Schulze si lokl červeného vína, pak si jazykem přejel přes náhle okoralé rty a začal vyprávět svůj příběh: „Abyste věděl, sturmbannfuhrere, co se vlastně stalo! A abych nezapomněl, blahopřeju k významnému.“

„Běžte s tím někam, Schulze!“ přerušil ho rezolutně Dodenburg. „Já nechci poslouchat žádné vaše bláboly.“

„Tak věcně: Vytáhli jsme vás z toho tanku. Měl jste ošklivou ránu na hlavě. Zařídili jsme, že jste se dostal na ošetřovnu, ale oni si nás tam nechali taky. Oba dva jsme byli zraněný já i Hartmann. A těch několik dvacetirublových mincí se nám moc hodilo... Takže jsme se všichni tři dostali do vlaku Červeného kříže, který jel do nemocnice ve Lvově.“

„Tam jsem se probral,“ prohodil Dodenburg. Z patra nad nimi teď bylo slyšet vrzání postele. „Vy jste u toho ale nebyl, když jsem přišel k sobě. Ani vy, ani Hartmann.“

„Ne, nebyli jsme tam, protože jsme se rozhodli, že rychlejší léčení určitě bude v Německu. A pak se budeme moci zase vrátit k praporu. Takže jsme dorazili do Mnichova a pak jsme si řekli, že to vezmeme dál na jih. Od doktora v nemocnici ve Schwabingu jsme se dověděli, že pro naše léčení bude nejlepší vzduch v Rakousku. Chtěli jsme se prostě co nejdřív vrátit k praporu... Ten doktor nám dal papíry, na základě kterých jsme se měli dostat do nemocnice v Bad Ischlu. Tak jsme se tam vydali, ale asi jsme si spletli cestu, protože najednou jsme byli v zemi makarónů. Samozřejmě jsme svůj omyl chtěli napravit a vrátit se, ale potom jsme usoudili, že by nám pobyt v Itálii nemusel uškodit. Vždycky jsem o Itálii slyšel, že je to země s velkou kulturou. On se tam kdysi taky vydal sám Schiller nebo někdo takovej..., že je to tak?“ Schulze upřel na Dodenburga svatouškovsky tázavý pohled.

„To byl Goethe,“ opravil ho Dodenburg.

„Já jsem věděl, že to byl někdo z těch našich dávných poetů,“ rozzářil se Schulze. „A tak jsme si řekli: Co bylo dobrý pro velký básníky, může být dobrý i pro nás.“

Nahoře sice ustalo vrzání postelových per, ale zato se teď od stropu snášely malé kousky omítky.

„No tak v té své báji pokračujte,“ povzdychl si Dodenburg. „Jápak souvisí vaše exkurze do země kulturních hodnot s vaším současným podnikáním?“ A Dodenburg významně ukázal ke stropu.

„Za to může Hartmann, sturmbannfuhrere! Hajzl! Promiňte mi takový výraz! On si vymyslel, že se podíváme na gondoly v Benátkách.“

„Tím vším mi chcete říct, že jste se vy dva dobrodruzi rozhodli dezertovat, že?“

„Já bych to tak přísně neformuloval. Jenom jsme si chtěli udělat výlet. Do Španělska nebo tam někam... Šlo nám přece o to, jak urychlit to naše uzdravení. My jsme fakt pořád mysleli na to, jak se rychle vrátit do řad Wotanu! Aspoň teda já jsem na to myslel. Jenže s Hartmannem to bylo jinak.“

„Jak jinak?“

Schulze si sáhl na jizvu, která se mu táhla přes čelo.

„Tu noc, kdy jsme se dali dohromady se španělským kapitánem, co nás měl převést, ten hajzl Hartmann mě vzal po hlavě. Byl jsem v bezvědomí dvanáct hodin! Když jsem se probral, byl Hartmann pryč a ty zlatý dvacetirublovky, co nám ještě zbyly, taky zmizely.“

„A proč jste to neohlásil vojenské policii?“ zeptal se Dodenburg odměřeně.

„Styděl jsem se, sturmbannfuhrere,“ špitl Schulze a svěsil hlavu. „Vždyť já se celou tu dobu snažil o to, abych se vyléčil a mohl se vrátit ke své jednotce. A najednou jsem měl zase nový zranění: potlučenou hlavu! K čemu bych byl u své jednotky platný?“

Dodenburg slyšel, jak adjutantovy těžké boty dupou dolů po schodech... Podíval se na Schulzeho a bez váhání se rozhodl:

„Někdejší scharfihrere Schulze! Svou hodnost jste právě ztratil! Nebudu dál mluvit o dezerci, ale vy jste teď už jen prostý voják SS! Takových jako vy je teď u Wotanu víc, aspoň pokud mé vědomosti sahají.“

Schulze zvedl hlavu a v jeho jasně modrých očích spokojeně zajiskřilo. Cítil se zase jako dřív.

„Nebudete toho litovat, sturmbannfuhrere,“ pronesl se zápallem.

„Já vím. Ale stát se to ještě jednou půjdete před popravčí četu. A teď se zbavte těch svých krásků a okamžitě se hlaste u velitelství praporu. Jsem si jist, že hauptscharführer Metzger bude velice potěšen.“

„Můžu před odchodem ještě něco říct?“

Dodenburg ho netrpělivě změřil očima:

„Oč jde?“

„Jde o to,“ vysoukal ze sebe váhavě Schulze, „že ta děvčata se v poslední době chovala velice hezky. Asi by nebylo správné jen tak je pustit k vodě. Myslím si, že by bylo dobré být s nimi dál v kontaktu...“

„Človče,“ vyštěkl Dodenburg, „běžte s tím někam!“

„Myslím si, že by se jim měla na rozloučenost projevit určitá pozornost. Pokud jde o tu, co jí říkám Vira, tak to už vlastně udělal adjutant. Jsou tu ale ještě ty dvě: Naděje a Láska. Řekl bych, že mě milují.“

Sturmbannfuhrer Dodenburg vybuchl:

„Schulze, vy jste nenapravitelný! Mazejte do kasáren a hezky rychle, než si to rozmyslím a zastřelím vás!“

Neapol hořela. Přístav ostřelovala ze vzdálenosti několika mil šetnáctipalcovými děly velká nepřátelská bitevní loď.

Plavidlo nebylo vidět, ale když Američané vypálili, na obzoru se objevily záblesky. Lodní dělostřelba byla podporována nálety dvoumotorových mitchellů, které shazovaly tuny bomb na jeden dům za

druhým podél dálnice číslo 6. To byla životně důležitá komunikace, která vedla na sever ke Cassinu a odtud do Říma.

Bojová skupina Wotan měla ale dobře vybudované obranné postavení. Dodenburg rozmístil pancéřové granátníky po obou stranách dálnice v úseku před mostem přes řeku Volturmo. Geierovy tanky byly dobře ukryty pod pahorkem na pravém břehu řeky. Kdyby Američané dorazili až na křižovatku před most a chtěli postupovat na sever, zažili by velice nepříjemné překvapení.

Ze směru od nepřítele utíkal pěšák ze zdecimovaného německého armádního oddílu, který měl bránit dálnici. Oči měl navrch hlavy a ječel:

„Už jsou tady! A jsou jich mraky.“

Nikdo se ho ani nepokoušel zastavit. S tímhle vyšokovaným chlapem už se nedalo počítat. Vojenští policisté vytvořili před mostem zátaras, aby už další vyděšenci nemohli podlehnout panice a neprchali stejnou cestou, jako ten první pěšák. Toho ovšem zastřelili. Pro výstrahu...

Asi padesátka mužů se ale přesto pokusila utéct. Dodenburgovi vylekaní pancéřoví granátníci vyskakovali ze svých okopů, ale proti uprchlíkům nic nepodnikali. Nechali je běžet. Jeden z bývalých parašutistů si pohrdavě odplívl:

„Typická proslavená německá péchota! Stačí, že kousek od nich bouchne jedinej nepřátelskej granát a všichni si nadělají do kalhot.“

Za chvíli znovu spustilo americké dělostřelectvo. Zdálo se, že zásoby jejich munice jsou nevyčerpatelné. Granáty zasypávaly celý prostor u křižovatky. Nemusely ani na nic konkrétního mířit, tak jako tak všechno rozbíjely.

Dodenburgovi pancéřoví granátníci se vrátili do svých dobře připravených úkrytů. Vyčkávali, přikrčeni v úzkých okopech, a střely jim neškodně hvízdaly nad hlavami.

Když bombardování přestalo, vyhlédli vojáci opatrně z okopů a připadalo jim, že terén před nimi se úplně změnil. Jako by ho rozryla stovka gigantických krtků...

Dodenburg se s obavami zeptal, jaké mají ztráty. S ulehčením pak vyslechl hlášení, že padlo šest mužů a dalších deset bylo zraněno.

„Položte mrtvé do kráteru po granátu a raněné dopravte na ošetřovnu!“

Vydal rozkaz a sedl si vedle Schulzeho, který se křčil u kulometu. Čas se nesmírně vlekl. Všude teď byl klid. Nic se nehýbalo nic, kromě vinoucích se proužků dýmu z hořících domků u křižovatky.

„Myslím, že si Amíci dali pauzu na sváču. Nejspíš si k ní dopřejou i sklenici mlíka, jak to vždycky bylo na obrázcích před válkou,“ řekl Schulze a oťel si z obličeje pot.

„To je sice hezká úvaha,“ odpověděl Dodenburg, „ale já si myslím, že se ani nenadějeme a oni nás zase poctí svou návštěvou.“

„No, to je možný,“ zabrumlal otráveně Schulze. „To je teda fakt možný.“ Pak se jeho obličej rozzářil: „Nevykládal jsem vám náhodou ten fór o podprsenkách, co je dostávají ty naše ženské sbory...? Jak se jim říká polní matrace...“

„Ne,“ řekl Dodenburg a oči přitom nespouštěl z údolí řeky. „Ne, nemyslím, že jste mi to už vykládal.“

„Tak teda: Existuje pět velikostí těch podprsenek. Malý, střední, velký, to čumím a senzace!“ Schulze se významně odmlčel, aby si připravil pointu, ale místo toho si upřímně povzdechl: „Sakra, berou mě záda!“ V tom okamžiku ho Dodenburg okřikl:

„Držte hubu! Už jdou!“ Pak zvýšil hlas: „Konec povalování! Všichni ke zbraním! Pánové z Ameriky jsou tady.“

Pancéřoví granátníci se nervózně chopili svých zbraní a připravili se k střelbě. Dodenburg sledoval, jak se první postavy v khaki uniformách vynořily vedle hořících domků u křižovatky. Pušky měly šikmo přes prsa a jejich chůze byla zvláště obezřetná, jako kdyby každý z těch chlapů odněkud čekal nějakou ránu.

„Budou to asi průzkumníci,“ usoudil Dodenburg.

Američané vylezli na násep u silnice a postupovali kolem vyrytých jam. Počet vojáků však stále stoupal a Dodenburg si po chvíli uvědomil, že všechno, kam dohlédne, je plné postav v khaki uniformách. Počáteční desítky mužů se měnily ve stovky, v tisíce... Bylo jich tolik, že vytvářeli jakýsi souvislý celek.

„Proboha,“ povzdechl si Schulze a připravil si kulomet, do kterého zasunul dlouhý muniční pás. Dřevěnou pažbu kulometu si zasadil pevně do ramene. „Těch je! Všude jsou samí Amíci. Ti se musí v tý zatracený Americe snad rozmnožovat jako králíci!“

Dodenburg na to nic neřekl. Najednou ho ovládl pocit, že je hrozně starý. Podobné okamžiky už v uplynulých čtyřech letech zažil. Nej dřív s Belgičany, pak s těmi francouzskými žabožrouty, potom s Anglány a s Rusáky. A teď má před sebou nové hochy: Amíky.

„Je jich jako much,“ pokračoval Schulze. A nebyl daleko od pravdy... Nenávist stavěla proti sobě další a další nepřátele. I kdyby se podařilo tyhle zabít, určitě by se objevili noví. Další a další by se stavěli na místa mrtvých.

Dodenburg najednou zatoužil po tom, aby se mohl těmhle novým nepřítelům podívat do obličeje. Ti chlapi museli urazit víc jak pět tisíc kilometrů, aby se přišli dát zabít na horké italské zemi.

Zvedl dalekohled a sledoval první řadu americké péchoty. Přeskakoval očima z tváře na tvář. Byly hladké, svěží, dobře živé. Většina z těch obličejů byla mladá a Dodenburgovi připadalo, že někteří z těch mladíků se smějí a žertují. Jako kdyby si právě pod sálavým italským sluncem vyšli jen tak na nějaký výlet. Jako kdyby vybojovat válku měly jen stroje a ne lidské bytosti. Nemohl z těch vojáků spustit oči...

Mladé tváře byly ještě plné nevinnosti, ještě se jich nedotkla brutalita, ještě je nepoznamenala hrůza totální války. To všechno dohromady tedy nutně vedlo Dodenburga k tomu, že on sám se cítil velice starý. A kromě toho v něm začal narůstat vztek.

Odložil dalekohled. Zlehka se vyšvihl na předprseň okopu, aby ho všichni mohli dobře vidět. Pak zvedl paži, připraven dát ostatním signál. Pancéřoví granátníci: kriminálníci, parašutisté, horáci z tyrolských vesnic a veteráni Wotanu ti všichni s přimhouřenýma očima mířili na bezstarostně postupující Američany.

Dodenburg vztekle zařval:

„Amíci! Vítáme vás v Evropě!“

Pak prudce trhl paži dolů a signál dokončil.

Schulze stiskl spoušť kulometu a do jeho rachotu sám z plných plic pronikavě vykřikl. Bílé a rudé stopové střely pročíslly údolí. Palbu spustili i ostatní pancéřoví granátníci. Vzduchem svištělo olovo a Američané začali padat. Jejich obličeje se zkřivily náhlou hrůzou, bolestí i úžasem. Nová bitva Wotanu s novým nepřítelem začala.